PAT WEST

Mireasa potrivita

Traducerea şi adaptarea în limba română de: ELVIRAPOPESCU

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Până la ferma lui Stoner nu mai erau decât câteva sute de metri şi neliniştea lui Megan Delaney creştea pe măsură ce se apropia de capăt.

Inima îi bătea nebuneşte, îşi simţea mâinile umede şi-i venea să fugă. Totuşi, după două ore lungi de călătorie, nu se mai punea problema să se întoarcă din drum.

Încă o dată îşi recita micul discurs pe care-l pregătise cu atâta grijă. Trebuia să fie foarte calmă pentru a putea explica motivul vizitei sale şi ce aştepta de la această întâlnire.

Fără îndoială, ar fi fost mai simplu să telefoneze dar îi promisese mamei sale să-l întâlnească pe Stoner în persoană. Şi cum ar fi putut să nu îndeplinească ultima dorinţă a unui muribund?

Meg îşi reţinu lacrimile care-i urcau în ochi la amintirea mărturisirii de necrezut pe care i-o făcuse mama sa pe patul de moarte şi inspiră profund ca să prindă curaj.

Cu un pas hotărât, tânăra femeie împinse poarta şi păşi pe lunga alee pietruită ce ducea la fermă, privind curioasă în jurul său.

Familia sa părăsise Texasul în urmă cu treisprezece ani şi totuşi se părea că aici nimic nu se schimbase. Domeniul era tot atât de vast şi splendid ca în amintirile sale.

Grajduri, hambare, două ţarcuri şi mai multe dependinţe unde locuia personalul se zăreau în spatele unei case impozante, înconjurată de o peluză bine întreţinută.

Impresionată de frumuseţea locului, tânăra coborî din maşină şi nu se putu împiedica să se simtă deplasată cu pantalonul său din bumbac bej, sifonat de pe drum şi cu tricoul simplu, roşu.

Ea îşi netezi repede îmbrăcămintea cu mâna, ridică mândră capul şi lovi de două ori cu ciocanul de aramă.

— Asta este prea mult! exclamă o voce masculină. Te aştept de o oră.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată dar nu se putu împiedica să-l admire pe bărbatul care o măsura fără blândeţe.

Din el se degaja o extraordinară impresie de forţă şi de vitalitate. Poate aceasta se datora siluetei sale atletice şi înalte sau surprinzătoarei armonii a figurii bronzate, încadrată de o masă de păr negru ca smoala care-i cădea în bucle dezordonate pe frunte.

Cu picioarele lungi şi coapsele strâns mulate în blugi negri, cu o curea cu cataramă de argint şi cu umeri puternici a căror musculatură se ghicea prin pânza albă a cămăşii, Linc Stoner era un bărbat splendid.

Spre marea sa ruşine, tânăra femeie simţea cum obrajii i se împurpurau din ce în ce mai mult.

— Eu scuză-mă, bâigui ea. Cred că faci o mare greşeală.

— Te rog, zise bărbatul, cu o voce dintr-odată aspră. Nimeni n-a vrut să rămână. Eşti ultima mea speranţă

Şi, cu aceste cuvinte, arboră un zâmbet devastator care o descumpăni pe tânăra femeie.

Deodată, avu impresia că se întoarce cu ani în trecut. Adolescent, Linc o fascinase. Acum că se maturizase, căpătase siguranţă, ceea ce îi sporea farmecul. Şi privirea îi era diferită: nepăsarea cedase locul unei gravităţi misterioase.

— Aşteaptă! Nu înţelegi

— Ascultă, o întrerupse Linc, dacă rămâi, îţi promit că n-ai să regreţi. Îţi voi plăti dublu de cum ne-am înţeles.

Deodată, o luă de braţ pe tânăra femeie şi o trase în casă. Acest contact neaşteptat spori tremurul tinerei femei.

— Haide, vino! Ne aşteaptă bătrâna asistentă socială.

O căldură se răspândea în venele sale şi o simţea cum i se urcă până în obraji. În prada unei emoţii pe care

n-o mai simţise până atunci, se lăsă condusă către salon fără să opună rezistenţă. Aşezată pe o canapea, o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un taior negru, consulta un dosar, strâmbându-se dezaprobator.

— Doamnă Simpson, v-o prezint pe domnişoara

— Delaney, completă tânăra femeie, întorcându-se către asistenta socială, care-i adresă un semn vag din cap.

— Domnule Stoner, aşa cum v-am mai spus, Nicole are nevoie nu atât de o educatoare, ci mai ales de prezenţa permanentă a unui adult. Din păcate, de la decesul părinţilor, n-aţi ştiut să vă ocupaţi aşa cum trebuie de sora dumneavoastră. Va trebui, deci, să fie plasată într-un cămin.

— Nu! Nici vorbă! exclamă Linc cu tărie. De altfel, domnişoara Delaney va locui aici.

Asistenta socială nu-şi ascunse nemulţumirea şi o privi pe tânăra femeie cu un aer de neîncredere.

— Este adevărat, domnişoară Delaney?

Privirea tinerei femei se mută de la doamna Simpson la Linc, în timp ce o mulţime de gânduri o năpădeau. Cum să iasă din această situaţie? Ce ar fi devenit micuţa Nikki dacă ar fi refuzat?

Când mama sa îi mărturisise că surioara ei, pe care toată lumea o credea moartă la naştere fusese adoptată de bogata familie Stoner, Meg acceptase cu greu această dezvăluire de necrezut. Apoi înţelesese că sărăcia şi brutalitatea tatălui său erau de condamnat. Atunci, îi promisese bietei femei că se va asigura că fetiţa ei, astăzi în vârstă de treisprezece ani, era fericită în familia de adopţie. Astăzi, când surioara sa avea nevoie de ajutor, putea s-o abandoneze?

— De fapt, as putea să rămân. Dar

— În acest caz, vorbiţi-mi de experienţa dumneavoastră, o întrerupse asistenta socială cu o voce ascuţită.

— Cum aşa, experienţa mea?

— Trebuie să vă testez experienţa în materie de educaţie

Meg îi aruncă lui Sine o privire ezitantă. Neliniştea pe care o citi în ochii săi întunecaţi îi strânse inima şi se strădui s-o convingă pe interlocutoarea sa.

— Ei bine, am fost profesor suplinitor câteva luni la Baswell, în Oklahoma. Şi i-am ajutat pe fraţii mei în timpul şcolii, până la bacalaureat.

Femeia îi aruncă o privire surprinsă, apoi scrise în grabă câteva note.

— Îmi păreţi, totuşi, prea tânără.

— Am douăzeci şi patru de ani.

Linc, care nu vorbise până atunci, interveni.

— Nu ştiam că trebuie să ai peste treizeci de ani ca să fii o bună educatoare.

Fără să-i acorde cea mai mică atenţie, asistenta socială i se adresă din nou lui Meg.

— De altfel, voi verifica activitatea dumneavoastră la şcoala care v-a folosit. Şi dacă veţi fi angajată, vă voi cere un raport scris în fiecare săptămână pentru a putea aprecia progresul făcut de Nicole.

După aceste cuvinte, îşi adună dosarele în geanta diplomat şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre culoar.

Uşa se trânti în spatele ei, dar nu-i dădură nicio atenţie, ocupaţi să se observe. Când îl privi pe Linc, inima lui Meg începu să bată mai tare şi o străbătu un frison, în timp ce susţinea privirea ochilor negri.

În aparenţă, Linc nu-şi amintea de ea. Poate n-o remarcase niciodată când venea să-l caute pe tatăl său. Dar de ce un tânăr bogat s-ar fi interesat de o puştoaică de unsprezece ani, fiica unui rândaş de cai?

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi spuse Linc, cu un surâs strălucitor. Mi-ai salvat viaţa. Această femeie este într-adevăr fără milă.

— Cred că îşi face doar meseria.

Linc dădu din cap a îndoială.

— S-o smulgi pe Nikki din singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată, asta nu înseamnă că îşi face doar meseria.

— De ce doamna Simpson ar vrea să-ţi ia sora?

Linc se strâmbă.

— După cum a menţionat, părinţii mei au murit într-un accident de maşină. Nikki a suportat cu greu acest traumatism. Şi acum mai are probleme.

— De ce gen?

— A lipsit mult de la şcoală şi a rămas în urmă faţă de colegii ei. Şi, de când a reluat cursurile, este tot mai distrată la ore. Am decis, deci, să-i angajez o educatoare pentru a-i permite să-şi acopere lacunele.

Această explicaţie nu era suficientă pentru a o convinge pe Meg. Niciodată serviciile sociale nu interveneau doar pentru o rămânere în urmă cu lecţiile.

Pe când se întreba ce ar fi putut să-i ascundă Linc, auzi un zgomot uşor în spatele său.

Se întoarse încet şi descoperi o adolescentă brunetă, cu o atitudine nepăsătoare, care stătea în deschizătura uşii.

Mişcată, Meg, o privea pe surioara ei, de a cărei existenţă nu ştia cu două săptămâni mai înainte.

Îmbrăcată într-o fustă roşie care-i ajungea până la jumătatea coapselor şi cu o brasieră care-i descoperea buricul, fata îi adresă o privire ostilă.

Frumuseţea pielii tinere dispărea sub un strat de fond de ten. Un rimel negru îi alungea ochii întunecaţi, atât de asemănători cu cei ai mamei şi un ruj de buze strălucitor o făcea mai în vârstă.

Gata să izbucnească în plâns, Meg se străduia să-şi ascundă emoţia şi se îndreptă către eleva sa, cu un surâs călduros pe buze.

— Bună ziua, Nicole.

— Încă o nouă profesoară? întrebă adolescenta cu un ton rece.

— Aşa este, răspunse fratele ei. Ţi-o prezint pe domnişoara Delaney, care a acceptat să te mediteze.

— Nu-mi place!

— Păcat, pentru că domnişoara Delaney a fost de acord să locuiască la noi. Şi trebuie să accepţi chiar dacă îţi place sau nu.

Nikki îi aruncă fratelui său o privire încărcată de ură.

— Te urăsc! strigă ea înainte de a părăsi alergând încăperea.

Cu toată dorinţa sa de a o reţine, Meg se întoarse spre Linc, care nu ştia cum să-şi ascundă tulburarea.

— Frumos exemplu de armonie familială, nu-i aşa?

Linc Stoner o privea pe superba femeie blondă care-l înfrunta şi se întreba dacă nu făcuse o greşeală angajând o persoană atât de tânără. După cum spusese, nu avea decât douăzeci şi patru de ani. Şi, totuşi, după vocea ei la telefon, ar fi putut jura că este mai în vârstă.

El ezită câteva clipe, apoi se decise să-i explice clar situaţia.

— Acum câteva luni, noi eram încă foarte apropiaţi Dar de la moartea părinţilor, în octombrie trecut, Nikki a devenit foarte agresivă. Ştiu că suferă, dar

După câteva secunde care lui Meg îi părură o eternitate, Linc se întrerupse şi o privi, descumpănit de compasiunea pe care o citea în ochii ei.

— S-ar spune că are ceva cu lumea întreagă. S-a certat cu toate prietenele şi nu încetează să se răzvrătească împotriva mea. În ultimul timp a început să fure din magazine. Prima dată, îl cunoşteam pe proprietar, care a acceptat să n-o reclame. Dar data următoare, a fost condusă la poliţie şi n-am putut să fac nimic.

Linc îşi strânse pumnii şi începu să se plimbe prin încăpere, în prada disperării.

— Sunt cu adevărat la capătul răbdării, mărturisi el. În cele din urmă a fost reprimită la colegiu, dar au condiţionat să-şi schimbe atitudinea. Am decis, deci, să angajez pe cineva, dar Nikki a descurajat trei educatoare. În sfârşit, acum două săptămâni a fugit. Eram foarte neliniştit şi a trebuit să cer ajutorul poliţiei. Şi aşa s-au amestecat serviciile sociale.

Linc îşi întoarse spre Meg privirea-i rugătoare.

— Eşti ultima mea speranţă.

În timp ce se gândea dacă să-i dezvăluie adevărata sa identitate, Meg se surprinse analizând posibilitatea de a

rămâne.

— Nu ştiu dacă…

— Te rog, cel puţin, încearcă. Îţi triplez salariul şi îţi dau mână liberă în ceea ce priveşte educaţia lui Nikki.

Repede, Meg se gândi la soluţiile pro şi contra. Prietena sa Cathy o aştepta la Fort Worth, unde trebuia să meargă la un interviu pentru angajare. Dar, pe de altă parte, îi făcuse o promisiune mamei sale.

— Ascultă-mă, domnule Stoner

— Spune-mi Linc.

Bărbatul o fixa cu un surâs atât de strălucitor, încât simţea că se pierde.

— Linc, este o greşeală în ceea ce priveşte persoana. Eu nu sunt trimisă de o agenţie.

Soneria telefonului îi întrerupse vorbele.

După ce schimbase câteva cuvinte cu interlocutorul, Linc puse la loc receptorul şi se întoarse către tânăra femeie, cu braţele încrucişate.

— Era agenţia. Persoana pe care au trimis-o a făcut o pană de maşină.

Văzându-l cum îşi încruntă sprâncenele, Meg simţea nevoia inexplicabilă de a mângâia cu palma fruntea îngrijorată a tânărului.

— Cine eşti? Şi de ce ai venit aici?

Meg îşi înghiţi saliva.

— Mama mea… A murit acum câteva zile.

— Îmi pare rău.

Sub privirea compătimitoare a lui Linc, Meg simţi o clipă tentaţia să-i spună adevărul, dar se reţinu.

— Eram în drum către Fort Worth şi m-am oprit ca să-ţi salut părinţii. Nu eram la curent cu accidentul acestora.

— Înţeleg. Mama mea şi a ta erau probabil prietene.

— S-au cunoscut cu mult timp în urmă, răspunse Meg, care presupunea că cele două femei se întâlniseră o dată sau de două ori.

— Ei bine, s-ar părea că Providenţa te-a trimis, remarcă Linc. Agenţia m-a lăsat baltă şi pentru că ai

calificarea, accepţi să te ocupi de sora mea? Oricum, Nikki are cu adevărat nevoie de o prezenţă feminină.

— Nu sunt sigură că aş putea fi foarte utilă. Dar dacă insişti, aş putea să fac o încercare timp de câteva zile.

— Într-adevăr, insist. Şi te voi plăti bine.

— A, nu, nu pot accepta bani. Dar dacă m-ai putea adăposti până la

Linc nu-i lăsă timp să termine fraza.

— De acord. Dar voi face tot ce e posibil ca să te conving să rămâi mai mult timp. Şi va trebui să purtăm o discuţie serioasă cu privire la remunerare, domnişoară Delaney.

— Te rog, spune-mi, Meg.

— Nici nu ştii cât de mulţumit sunt că te-am cunoscut, Meg, zise el, luându-i mâna în palmele sale.

Deodată, aruncă o privire grăbită la ceas.

— Îmi pare rău, trebuie să plec. Am să spun unui angajat să-ţi aducă sus bagajele, spuse el înainte de a se îndrepta spre uşă.

— Dar protestă Meg, venind în urma lui. Care va fi camera mea?

— Oricare ai să vrei, răspunse Linc, luând o pălărie din cuier.

— Dar, repetă tânăra, derutată la ideea că ar putea ocupa camera gazdei sale. Şi dacă aleg o cameră deja ocupată?

— Este prea puţin posibil, deoarece casa are şase camere. Dar, dacă vrei, ai putea s-o ocupi pe cea din faţa scării, la capătul coridorului.

În timp ce Linc o privea de sus în jos, tânăra simţi cum o străbate un frison şi-şi dori s-o înghită pământul.

— Eşti sigur că n-am să deranjez pe nimeni?

Linc îi aruncă o privire şi-şi dădu pălăria pe spate cu un bobârnac.

— Sunt gata să-ţi ofer camera mea şi să dorm în hambar, dacă poţi să faci ceva pentru Nikki.

— Nu cred că este necesar.

— Cine ştie? zise Linc cu un surâs enigmatic înainte

de a părăsi casa.

Camera era splendidă, cu un parchet ceruit, covor de lână, pat mare cu vergele albe, acoperit cu o cuvertură moale şi o mulţime de perne din dantele şi mobilă acaju. Pe marginea căminului erau aşezate bibelouri de porţelan care dădeau încăperii un stil puţin discret, dar fermecător.

Dar, deodată, Meg se văzu reflectată în oglindă şi nu se simţi bine în acest decor luxos. Amintirea copilăriei sale sărmane şi a camerei pe care o împărţea cu fraţii săi îi reveni în memorie. Mulţi ani dormise cu ei într-o încăpere micuţă, cu pardoseala îngheţată, până când a crescut şi a avut dreptul la puţină intimitate. Atunci, eşuase pe canapeaua roasă din salonul care avea avantajul de a fi singura încăpere încălzită din casă.

Cu un suspin, Meg avansă până la fereastra care dădea în spatele proprietăţii.

Lipită de casă, o terasă pavată ducea la o piscină înconjurată de arbuşti şi boschete de flori.

Un gard alb delimita grădina şi o arcadă împodobită cu trandafiri împodobea portalul, permiţând accesul spre dependinţe. De jur-împrejur, câmpiile verzi se întindeau la nesfârşit.

Gânditoare, Meg se lăsă să cadă pe bancheta aşezată lângă fereastră. Cum ar putea să le explice fraţilor săi decizia de a rămâne la ferma Stoner? Ea îi protejase întotdeauna pe cei doi ca un fel de a doua mamă şi acceptase muncile cele mai penibile pentru a asigura existenţa familiei sale după moartea tatălui. Ea îşi asumase adesea responsabilitatea unui cap de familie, căci Ralph Delaney era mai tot timpul prea beat ca să poată munci.

În timp ce îşi compara viaţa cu copilăria aurită a lui Nikki, o lovitură discretă în uşă o scoase din gândurile sale.

Uşa se deschise şi se ivi o femeie micuţă, cu părul alb pieptănat în coc şi cu un surâs prietenos.

— Bună ziua, eu sunt Dora. Eu mă ocup de casă. Linc m-a prevenit că veţi rămâne aici câtva timp. Am venit să văd dacă aveţi nevoie de ceva.

— Nu, n-am nevoie de nimic, mulţumesc. Dar aş putea să vă ajut să pregătiţi cina.

— Să nu aveţi această grijă, protestă bătrâna doamnă. Dar aş fi încântată dacă doriţi să coborâţi şi să-mi ţineţi companie.

În timp ce cele două femei se îndreptau spre scară, Dora aruncă o privire către una din uşi.

— Mă întreb dacă Maiestatea Sa va catadicsi să coboare în această seară, remarcă ea pe un ton acru.

Prea nervoasă pentru a putea aprecia delicioasa mâncare, Meg o privea pe Nicole care se îndeletnicea cu formarea de mici cocoloase de pâine în farfurie.

Adolescenta arbora un aer posac ce nu prevestea nimic bun. Totuşi, judecând că era momentul să se cunoască, Meg se decise să rupă tăcerea apăsătoare care domnea în sufragerie.

— Nicole, dacă vrei, spuse ea cu gentileţe, am putea discuta după masă modul în care trebuie să organizăm meditaţiile.

Adolescenta ridică privirea şi-i aruncă lui Meg o privire provocatoare.

— Poţi oricând să pleci!

— Nikki, interveni Linc cu o voce ameninţătoare, domnişoara Delaney nu vrea decât să te ajute.

— Poţi să-mi spui Meg, îi sugeră lui Nikki tânăra femeie.

Adolescenta sări în picioare.

— Nu este vorba să-ţi spun pe nume. Nici altfel. N-am nevoie de tine. Pleacă!

Meg se ridică la rândul său şi se strădui să păstreze un ton calm.

— Regret, Nicole. Dar sunt aici pentru a te ajuta să recuperezi întârzierea la cursuri şi nu voi pleca înainte de a-mi îndeplini această sarcină.

Cu ochii în lacrimi, Nikki se întoarse către fratele său.

— De ce îmi faci asta? Nu crezi că mi-ai făcut destule?

După aceste cuvinte, adolescenta îşi aruncă şervetul pe masă şi alergă spre uşă.

— Nicole! întoarce-te imediat, strigă Linc, înainte de a alerga după sora sa.

Meg îi stopă elanul.

— Te rog, las-o să plece. Este foarte dificil pentru ea.

Tânărul întoarse spre Meg o figură chinuită.

— Crezi că eu nu ştiu?

El dădu din cap cu un aer trist.

— Mă detestă.

Luptând împotriva dorinţei de a-l mângâia pe obraz, Meg se strădui să-l încurajeze.

— Este normal. Când suferi, eşti supărat pe lumea întreagă.

— Aş vrea să fac ceva pentru ea. Altă dată eram atât de apropiaţi. Mă considera cel mai bun prieten al ei.

— Mai eşti şi acum, sunt sigură. În aceste cazuri, se întorc împotriva celor apropiaţi. Fraţii mei au făcut la fel când a murit tatăl nostru.

O mică licărire de speranţă apăru în ochii întunecaţi ai lui Linc.

— Ce ai făcut atunci?

— I-am făcut să înţeleagă că nu apreciam atitudinea lor. Şi, pentru a le forma caracterul, le-am încredinţat toate treburile de la fermă.

— În afară de a se ocupa de calul său, Nikki n-a vrut să facă nimic altceva.

— Trebuie, poate, să-i interzici să mai călărească, până va deveni mai înţelegătoare.

— Din păcate, Nikki n-a mai pus piciorul la grajduri, după accident. Înainte, se antrena în fiecare zi şi iapa sa, Sweet Sue, părea bine plasată, în calificările la concursurile hipice.

Linc lăsă să-i scape un lung suspin de decepţie.

— Acum, unul dintre angajaţi antrenează iapa. Dar Sweetie nu se comportă la fel de bine ca atunci când era cu Nikki.

Deci, se gândea Meg, cu puţină invidie, Nikki are

propriul său cal. Şi ea adora caii şi visase la ei de-a lungul anilor. Când tatăl său primea câte unul în îngrijire la fermă, ea se ocupa de ei, pentru că tatăl său era prea beat ca să muncească.

Deodată, vocea Dorei o aduse pe Meg la realitate.

— Vrei o cafea?

— Da, mulţumesc.

Linc luă două ceşti din bufet şi se îndreptă spre uşa de sticlă.

— Vino, îi zise el lui Meg. Este mai răcoare pe terasă.

În timp ce îl urmă, el aşează ceştile pe o măsuţă de fier forjat. Apoi trase un scaun pentru a-i permite lui Meg să se aşeze.

Uşor amuzat, el remarcă tensiunea tinerei femei, ca şi atunci când se apropia prea mult de ea.

Fără a renunţa la surâsul său, începu să-şi soarbă cafeaua studiind ovalul delicat al feţei acesteia, superbii ochi negri înconjuraţi de gene incredibil de lungi şi pielea de fildeş care cerea mângâieri.

În lumina soarelui ce cobora, părul blond al tinerei femei lua nuanţe de aur topit. Cu tot efortul său, nu putea să-şi desprindă privirea de pe silueta fină şi graţioasă

Deodată, aerul se încărcă de electricitate. Apropierea de această femeie fermecătoare, în liniştea apusului, unda subtilă a parfumului său provocau în el un tremur puternic pe care nu-l mai simţise de la legătura cu Susan.

La amintirea tinerei femei, simţi cum gâtul i se strânge de amărăciune. Neînţelegătoare şi imatură, logodnica sa nu întârziase să-l părăsească după moartea părinţilor, afirmând că nu vrea să-şi strice tinereţea ca să se ocupe de o adolescentă cu probleme.

Şi, totuşi, Linc, la acea dată, cedând rugăminţilor lui Susan, în loc să-şi petreacă weekendul cu ea, dacă i-ar fi însoţit pe părinţi la avion, niciodată acel groaznic accident de maşină nu s-ar fi întâmplat

— Te simţi bine?

Surprins, Linc dădu din cap.

— Îţi cer iertare.

— Ce nu merge? Ai un aer visător. Regreţi că m-ai angajat?

— Nu! protestă Linc. Nu la asta mă gândeam.

Surprinzând privirea plină de compasiune cu care-l învăluia Meg, Linc înţelese cât de multă nevoie avea să se confeseze cuiva.

— Îmi lipsesc părinţii, mărturisi el. Obişnuiam să stăm aici, lângă piscină. Tata o construise pentru cei cinci ani ai lui Nikki, căci ea îi spusese că vrea să înveţe să înoate.

— Probabil că o iubeau foarte mult.

— Era firesc, îşi doriseră un al doilea copil

Bulversat de a fi redeşteptat amintirile unei fericiri dispărute pentru totdeauna, Linc se ridică brusc.

— Scuză-mă. Trebuie să mă culc căci mâine mă scol devreme. Dar poţi să mai rămâi, dacă vrei.

Linc se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse spre tânăra femeie.

— Meg… Nu te lăsa dusă de Nikki. O ador pe sora mea, dar este maestră în arta de a manipula oamenii. Are nevoie să fii puţin autoritară cu ea.

Meg se ridică la rândul său.

— Nu te nelinişti Linc. Voi şti să fiu fermă cu ea.

— Nu mă îndoiesc, Meg. Dar mă tem să nu-mi fie luată.

Ajunsă lângă tânăr, Meg puse mâna pe braţul lui. Acest contact neaşteptat fu pentru Linc ca o arsură.

— N-o să lăsăm aşa. O vom ajuta să iasă din această stare.

— Îţi invidiez optimismul. Dar există un lucru pe care nu-l ştii: Nikki şi cu mine suntem copii adoptaţi. Eram aproape adolescent când Stonerii m-au luat la ei, iar Nikki avea doar câteva zile când a venit aici.

— Nu cred că asta schimbă ceva.

— Totuşi, este mai uşor să înţelegi. Nikki este minoră şi dacă adevăraţii ei părinţi ar descoperi-o, ar veni la uşa mea s-o revendice!

Capitolul 2

În acea noapte, Meg a adormit cu greu. Vag, ultimele cuvinte ale lui Linc se suceau şi răsuceau în mintea sa.

Putea să riste şi să-i dezvăluie adevărul? Ce făcea dacă îi interzicea să-i vorbească lui Nikki? Legal, nu avea niciun drept asupra surorii sale şi n-ar putea să mai facă nimic dacă el o dădea afară.

Abia se lumina de ziuă, când se decise să se scoale, epuizată de aceste gânduri confuze.

Sub duş, lăsă mult timp apa caldă să curgă peste muşchii săi epuizaţi.

Când termină, decizia era luată.

Puţin intimidată, Meg intră în bucătărie şi aruncă o privire admirativă către dulapurile de stejar ceruite şi pe podeaua de cărămidă. Instalată lângă o fereastră rotundă care dădea spre câmpie, la o masă rustică din pin, încadrată de şase scaune cu bare rotunde, părea că îşi aşteaptă mesenii.

Dora o zări pe tânăra femeie şi o întâmpină cu un surâs larg.

— Bună ziua! Ce vrei la micul dejun?

— Nimic, mulţumesc. Prefer să-i aştept şi pe ceilalţi.

Menajera schiţă un surâs.

— Au trecut deja două ore de când Linc a plecat să se ocupe de cai. În ceea ce o priveşte pe Nikki, nimeni nu ştie la ce oră va catadicsi să se scoale.

— Obişnuieşte să se scoale târziu?

— Înainte de accident, se împiedica încă din zori printre picioarele noastre.

Meg se aşeză pe un scaun, în timp ce bătrâna doamnă o servea cu o ceaşcă de cafea.

— Linc mi-a spus că altă dată Nikki petrecea mult timp cu calul său.

— Este adevărat. Tatăl său a învăţat-o să călărească înainte de a şti să meargă. Şi apoi, într-o zi i-a oferit-o pe Sweetie, un splendid pursânge murg. Şi toată lumea era gata să cedeze capriciilor sale.

— Mi se pare că nu apreciezi modul cum a fost crescută.

Dora dădu din cap.

— Cu paisprezece ani mai înainte am intrat în serviciu la această familie şi nu mi-am schimbat modul de a gândi. Nikki este un copil teribil de răsfăţat. Ştiu că a traversat momente dificile, dar mama ei ar fi scandalizată dacă ar vedea cum se poartă.

Menajera îşi şterse mâinile de şorţ.

— Lui Nikki i-ar trebui

— Eu nu sunt psiholog, o întrerupse Meg, sătulă de văicărelile bătrânei femei. Dar sper s-o ajut, devenindu-i prietenă.

Apoi, se ridică de pe scaun.

— Cred că este timpul să merg s-o caut şi să începem lecţiile.

— Cum vrei, dar mă înspăimântă când se va scula.

Meg ignoră remarcile Dorei şi se îndreptă în pas vioi către scară.

Ajunsă în faţa camerei lui Nikki, bătu încet la uşă. Cum nu obţinu niciun răspuns, tânăra insistă.

— Nikki, sunt Meg. E timpul să te scoli. Avem atâtea lucruri de făcut.

După câteva mormăieli indistincte, se auzi răspunsul adolescentei:

— Spală puţina!

Meg oftă.

— Te rog, Nikki, scoală-te.

— Ţi-am spus să pleci!

Tânăra puse mâna pe clanţă şi descoperi stupefiată că uşa era încuiată.

— Deschide-mi, Nikki!

De data aceasta, nu auzi niciun răspuns.

— Foarte bine! Tu ai vrut!

Exasperată, se întoarse şi coborî la bucătărie.

Văzând-o sosind singură, Dora surâse ironic.

— Ţi-am spus!

— Unde este Linc? întrebă tânăra pe un ton sec.

— Presupun că la ţarc.

Cu un pas ferm, Meg se îndreptă spre grajduri şi

intră într-un vast ţarc acoperit.

O izbi mirosul familiar de paie şi cal, în timp ce se îndrepta spre pista pietruită.

Fascinată de înfăţişarea unei iepe roaibe pe care un bărbat o ţesăla, tânăra uită de ce venise şi o privi un moment.

— Pot să vă ajut?

Surprinsă, Meg se întoarse şi dădu nas în nas cu un bărbat tânăr, blond cu ochi albaştri, abia ceva mai în vârstă decât ea.

— Am rămas în admiraţie în faţa acestei iepe.

Tânărul dădu din cap a aprobare.

— Este adevărat, este splendidă. Dar nu ştiu ce cauţi aici.

— Trebuie să-l văd pe Linc.

Bărbatul îi adresă un surâs fermecător.

— Este ocupat. Dar pot să-l înlocuiesc.

La privirea lui ironică, Meg se întrebă câte femei veniseră aici să-l caute pe Linc.

— Sunt Meg Delaney, noua educatoare a lui Nikki. Trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Stoner.

Surâsul tânărului dispăru imediat, făcând loc unei expresii indiferente.

— Desigur, domnişoară Delaney. Eu sunt şeful de echipă Dale Harris. Linc a plecat să caute un cal în padoc. Dar trebuie să revină dintr-un moment într-altul.

— Nu prea am timp. Trebuie doar să-l întreb ceva.

În acel moment, Linc introduse în ţarc un splendid armăsar negru ca abanosul.

După ce-l făcu să se oprească în mijlocul pistei, îşi potrivi şapca şi încălecă uşor animalul. Fascinată, Meg privea cum muşchii picioarelor îi jucau în blugii care-l acopereau ca o a doua piele.

Ţinând cu fermitate frâul în mâinile înmănuşate, Linc îl obliga să facă nişte figuri cu o usurinţă de necrezut.

Omul şi animalul, şi unul şi altul impresionanţi prin forţă şi frumuseţe sălbatică, păreau că formează o singură fiinţă.

Subjugată de siguranţa lui Linc, Meg îşi ţinu răsuflarea tot timpul demonstraţiei. Şi, când printr-o mişcare a frâului, călăreţul opri animalul în mijlocul pistei, tânăra nu se putu abţine să nu-şi exprime entuziasmul.

— Magnific!

Deodată, Linc întoarse capul în direcţia ei şi Meg simţi cum îi curge foc prin vene.

Cu o mişcare a coapselor, el dirijă calul spre tânăra femeie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nikki s-a încuiat în cameră şi nu vrea să deschidă.

— Şi pentru asta ai venit să mă deranjezi?

Meg lupta împotriva dorinţei de a fugi.

— Voiam doar să cer permisiunea de a folosi mijloace mai severe.

Cu un gest dezinvolt, Linc îşi aranjă cascheta şi se aplecă spre tânăra femeie.

— Ţi-am încredinţat o misiune precisă. Fă ce vrei ca s-o duci la îndeplinire.

Stingherită, cu gura uscată, cu inima bătând, tânăra încerca să ascundă emoţia pe care o simţea.

— Este tot ce doream să ştiu, afirmă ea înainte de a părăsi repede ţarcul.

— Ce mai mândreţe de fată! exclamă Dale.

Şocat de remarca angajatului său, Linc îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Dale, te-ai gândit să mergi să cauţi iapa de la Charlie Green?

— I-am cerut lui Jack să se ocupe după-amiază, răspunse omul cu un aer absent, continuând să se uite după Meg.

— Pentru Dumnezeu, Dale! exclamă Linc din ce în ce mai furios. Te-am rugat să te ocupi tu însuţi!

— Îmi pare rău, patroane! Am să mă ocup imediat.

Exasperat fără să ştie de ce, Linc se întoarse la calul său şi continuă dresajul.

Cu tot efortul de a se concentra la ce făcea, imaginea lui Meg continua să-l preocupe.

El a venit acasă, flămând, către ora unu. După ce îşi lăsă în vestibul cizmele prăfuite, se precipită spre scară pentru a face un duş. În trecere, aruncă o privire în sufragerie şi se opri, uimit. Aşezată la masă, cu manualele deschise în faţa ei, Nikki părea cufundată într-un exerciţiu. Simţindu-se observată, Meg întoarse privirea către el.

— Îmi pare rău. Nu voiam să vă deranjez.

Imediat, Nikki lăsă să-i cadă creionul şi se grăbi către el.

— Linc? Pot să mă opresc, acum?

Adolescenta o arătă pe Meg cu o scurtă mişcare din cap.

— M-a făcut să lucrez toată dimineaţa!

Linc ridică o mână ca s-o întrerupă.

— Meg este profesoara ta. E normal să te facă să lucrezi. Pentru asta este aici.

— Ea n-a fost drăguţă cu mine.

— Mă miră.

— Nu vreau să studiez acasă.

— Trebuie să-ţi amintesc că n-ai mai fost la scoală.

— Dar

— Nu vreau să aud nimic, o întrerupse fratele său. Meg este cea care trebuie să hotărască dacă ai lucrat suficient sau nu.

— Tocmai voiam să propun o pauză pentru masă, interveni tânăra femeie.

— Vezi, Nikki, nu este atât de rea. Nu te lasă să mori de foame.

Linc îi adresă tinerei femei o privire complice şi fu surprins s-o vadă plecând ochii şi roşind.

— Doar să fac un dus şi vin să vă întâlnesc, doamnele mele, zise el cu o voce veselă.

— De acord, răspunse Nikki, cu o mutră îmbufnată.

Pe scară, Linc continuă să-şi descheie cămaşa, fluierând.

Înaintea camerei surorii sale, a cărei uşă rămăsese deschisă, se opri puţin, îngrozit de dezordinea de nedescris care domnea în încăpere. Trebuia să vegheze ca totul să fie

repus la locul lui. Dar, fiecare lucru la timpul său. Sora sa deja făcuse un mare efort, acceptând să înveţe cu Meg.

În momentul în care dori să închidă uşa, descoperi amuzat că mânerul de alamă dispăruse.

Într-adevăr, sora sa îşi găsise nasul!

Aşteptând întoarcerea lui Linc, Meg observă figura plină de încăpăţânare a adolescentei din faţa ei.

După ce o făcuseră să îndure fraţii săi, tânăra femeie credea că nimic nu mai putea s-o mire. Dar descoperise că Nikki putea să demonstreze contrariul.

Constrânsă să deşurubeze mânerul de la uşă, Meg trebuise să desfăşoare o comoară de răbdare pentru a convinge adolescenta să se scoale şi să facă un duş.

În acest timp, Meg profitase să arunce o privire în jurul său, şi se întreba dacă nu visează. Nu era de mirare că Nikki îşi petrecuse zile întregi în camera sa unde avea tot ceea ce putea visa, de la radio stereo până la televizor şi propria linie telefonică.

După ce mâncase câteva cereale, Nikki sfârşise prin a accepta să lucreze. Şi Meg descoperi că sora sa, pe lângă că era splendidă, era şi foarte inteligentă.

— Ştii, nimic nu mă obligă să fac aceste exerciţii, remarcă deodată Nikki.

Tânăra femeie ridică mirată din sprâncene.

— Pot foarte bine să-l rog pe fratele meu să mă lase liberă după-masă, spuse adolescenta cu un aer răutăcios.

— Nikki, deja am vorbit că

— Nu, n-ai făcut altceva decât să-mi dai ordine. Şi, apropo, vreau să pui la loc mânerul de la uşa mea. Am nevoie de intimitate.

— Nimeni nu va intra în camera ta.

— Şi totuşi, aşa ai făcut!

— Doar pentru că refuzai să cobori şi să înveţi.

— N-am nevoie să studiez.

— Nu vrei să mergi la universitate? se miră Meg, cu speranţa de a o face conştientă pe sora sa de oportunităţile ce i se oferă.

— Şi tu ai fost?

— Nu, suspină Meg. Dar sper s-o pot face după ce mă voi instala la Fort Worth. Acum, nu am bani suficienţi.

— Eu posed jumătate din fermă, am mai mulţi bani decât tine.

— Fără îndoială, dar presupun că partea ta este blocată până la majorat.

Nikki îşi încrucişă braţele, cu un aer arogant.

— Linc o să-mi dea tot ce vreau.

— Aşa crezi? se auzi o voce masculină.

Cele două surori se întoarseră în acelaşi timp.

Sprijinit de stâlpul uşii, într-o atitudine flegmatică, cu braţele încrucişate, Linc părea mai seducător ca niciodată cu părul încă umed şi cu cămaşa descheiată care descoperea pielea bronzată a pieptului.

De cum îl văzu, Nikki alergă să se arunce în braţele fratelui său.

— Oh, Linc, sunt mulţumită că eşti aici. Nu mă simt prea bine. Cred că am nevoie să mă întind în pat.

— Mi se pare că ţi-ai petrecut deja prea mult timp în camera ta.

— Sunt bolnavă.

— În acest caz, te duc în oraş la un medic.

Descurajată de rezistenţa neobişnuită a fratelui său, Nikki vărsă lacrimi de crocodil.

— Nu, nu vreau să merg la doctor. Vreau doar să mă întorc în camera mea. Mă doare stomacul.

Temându-se că Linc se va lăsa înduplecat, Meg se decise să intervină.

— Ai să te simţi mai bine după ce ai să mănânci, sugeră ea.

Tânărul o mângâie uşor pe păr pe sora sa.

— Dora a făcut supă. Ştiu că îţi place.

Nikki se strânse la pieptul fratelui său şi lăsă să-i scape un geamăt.

— N-aş putea să înghit nimic. Mă doare tare stomacul.

— De acord, capitulă Linc. Du-te să te întinzi, dacă ţii atât de mult. Am să trec să văd cum te simţi.

Meg strânse pumnii în timp ce adolescenta se îndepărtă pe coridor.

— Dacă am merge să mâncăm? propuse Linc tinerei femei.

Fără un cuvânt, Meg îl urmă până la bucătărie.

— Mor de foame, exclamă Linc, înainte de a se apleca asupra farfuriei sale.

La un moment dat, îşi dădu seama că Meg nu se atingea de nimic.

— Ce se întâmplă?

— Nu-ţi dai seama că ai distrus toată munca mea de azi cu Nikki?

— Nu înţeleg ce spui. Nu este vina ei că nu se simte bine.

— Dar nu este bolnavă! încearcă doar să-mi demonstreze că poate să facă orice în ceea ce te priveşte.

— Nu spune că orice!

— Am lucrat două ore în această dimineaţă şi nu s-a plâns o singură dată de nimic.

Supărat, Linc lăsă să-i cadă furculiţa.

— Încerci să-mi spui că n-am voie să pun piciorul în prag în propria-mi casă? întrebă el cu ochii scânteind de furie şi de indignare.

Meg îi susţinu privirea fără să clipească.

— Nu. Încerc doar să te fac să înţelegi că nu trebuie să te interferezi în munca mea. Astăzi dimineaţă mi-ai spus să mă descurc singură. Şi acum, o încurajezi pe sora ta să nu mă asculte.

— Dar este cu adevărat bolnavă.

— Nikki n-are nimic. Voia chiar să-mi dea o lecţie şi face un joc. Lăsând-o să câştige, faci să-mi piardă toată credibilitatea.

— De acord, admise Linc, înţelegând ce a stricat. N-am să mă mai amestec. De acum înainte, vei acţiona cum crezi că este mai bine.

Exasperat, îşi aruncă şervetul pe masă, părăsi încăperea şi se duse să bată la uşa lui Nikki. Deoarece aceasta nu răspundea, intră în cameră.

Cu spatele la uşă, cu o cască pe urechi, adolescenta dansa frenetic. Deodată, se întoarse şi dădu nas în nas cu fratele său.

Roşie de ruşine, îşi scoase casca şi o aruncă pe pat şi închise butonul de la radioul stereo.

— Nu voiam să prânzesc cu ea, explică ea oarecum dezinvoltă.

Linc înaintă câţiva paşi şi o prinse pe sora sa de braţ. Apoi o obligă să-l privească în ochi.

— Părinţii noştri ar fi decepţionaţi dacă ar vedea cum te porţi.

Fata se desprinse cu o mişcare bruscă.

— Puţin îmi pasă!

— Ajunge! Coboară să mănânci. Şi apoi, să-ţi faci temele!

— Nu! Ţi-am spus că nu-mi place femeia asta.

— Ea se numeşte Meg. Poţi să-i spui domnişoara Delaney sau Meg. Dar să nu te mai aud spunând „femeia asta!”

Cum adolescenta pleca ochii şi căuta să se eschiveze, Linc o prinse de mâini.

— M-ai înţeles?

— Da, răspunse Nikki, gata să plângă.

— Foarte bine. Acum, să coborâm, înainte ca mâncarea să se răcească.

Seara târziu, Meg traversă casa în tăcere şi se îndreptă, în picioarele goale, spre terasă.

La marginea piscinei, îşi strânse părul în coadă de cal, îşi dezbrăcă halatul şi se aruncă în apa rece.

Apoi înotă până la epuizare, în dorinţa de a şterge din gânduri neplăcerile acestei prime zile.

Ţinându-şi răsuflarea, ieşi din apă şi înlătură o şuviţă de păr ud care i se lipise de faţă. Şi deodată, îl zări pe Linc pe terasă. De cât timp o observa din întuneric?

— Oh! exclamă ea, încurcată. Scuză-mă, dar credeam că nu este nimeni.

Un frison o străbătu când Linc îngenunche la marginea bazinului. Înspăimântată de această apropiere,

în timp ce în liniştea serii se simţea parfumul de iasomie, îşi dădu seama de nuditatea sa. Simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji şi trebui să lupte împotriva tendinţei de a se acoperi. Din fericire, obscuritatea îi ascundea tulburarea.

— Scuză-mă, repetă ea, ştiu că trebuia să-ţi cer aprobarea.

— Poţi folosi piscina când doreşti. Dar nu este prudent să înoţi singură. Dacă ţi se întâmplă ceva?

— Mărturisesc că nu m-am gândit la asta, zise ea, resemnându-se să iasă din apă.

Fascinat, Linc îi contemplă îndelung corpul subţire şi tare, acoperit de mii de picături strălucitoare. În timp ce privirea lui întârzia pe vârfurile sânilor care întindeau ţesătura devenită transparentă din cauza apei, simţi cum îl invadează o dorinţă puternică.

Decis să rupă farmecul, el îi întinse brusc halatul.

— Ţine, o să-ţi fie frig.

— Mulţumesc.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru ce faci cu Nikki.

— N-am făcut încă mare lucru.

— Poate ai fi făcut mai mult dacă nu interveneam eu.

Meg nu răspunse.

— Sunt conştient că prea am răsfăţat-o pe sora mea. Din momentul în care părinţii au adus-o acasă, mi-am jurat s-o protejez.

Linc înaintă câţiva paşi către casă şi-şi trecu mâna prin păr.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

Meg îi surâse şi el înţelese, pentru prima dată în viaţă, cât de reconfortant poate fi surâsul unei femei.

— S-o protejezi nu înseamnă să-i satisfaci toate capriciile. Trebuie să încerci să spui „nu” câteodată.

Linc aprobă, fără a-şi putea desprinde privirea de pe buzele senzuale ale tinerei femei, arzând de dorinţa de a simţi gustul sărutărilor sale.

— Să nu ne laşi, o rugă el.

Tânăra surâse din nou, cu un aer protector.

— Poţi să contezi pe mine.

Capitolul 3

Soneria stridentă a telefonului îl trezi brusc pe Linc dintr-un somn agitat. Mormăind, întinse mâna pentru a pune capăt vacarmului care-i chinuia creierul şi se aşeză pe marginea patului buimac şi mai obosit ca înainte de culcare.

Toată noaptea îl chinuise imaginea tulburătoare a lui Meg, pe jumătate goală la marginea piscinei.

În timpul zilei se strădui să-şi domine pulsul care-i zvâcnea. Dar noaptea, în cele mai secrete visuri ale sale, era în prada unei pasiuni tumultuoase pe care nu şi-o putea stăpâni.

Totuşi, ştia că nu putea să rişte eliminând ultima şansă a surorii sale dacă ar fi avut o aventură cu meditatoarea acesteia. Trebuia să se reţină şi să aibă cu Meg doar relaţii strict profesionale.

Mulţumit de această hotărâre, se vârî sub duş şi întârzie mult timp sub mângâierea jetului, apa caldă ajutându-l să scape de tensiunea dintre umeri.

Ieşind din sala de baie, îmbrăcă repede o pereche de blugi negri şi o cămaşă în carouri şi încălţă nişte cizme cu botul ascuţit, gândindu-se că n-avea un minut de pierdut dacă voia să fie la timp la târgul de cai.

Când trecu prin faţa uşii surorii sale, se gândi cât de mult îi plăcea acesteia să-l însoţească altă dată.

Deodată, îi veni în nări un miros delicios de şuncă prăjită şi se grăbi să ajungă la bucătărie.

Trecând pragul uşii, tresări. Cu picioarele goale, îmbrăcată într-un tricou roz pe care timpul îl decolorase şi într-o pereche de blugi roşi până la urzeală, Meg îşi făcea de lucru la maşina de gătit.

În lumina dimineţii, nemachiată, cu magnificul său păr blond adunat într-un coc neglijent în vârful capului, din care scăpau şuviţe mătăsoase – ea nu avea habar cât părea de seducătoare şi de dezirabilă.

Deodată, ca şi când ar fi simţit că era observată, Meg înălţă capul şi privirile lor se încrucişară. Linc simţi cum

creşte în el o dorinţă de nestăpânit, împotriva căreia îi era foarte greu să lupte.

— Bună dimineaţa, i se adresă Meg, cu un surâs de bun venit.

— Bună dimineaţa. Unde este Dora?

— A sunat acum câteva minute. Maşina ei n-a vrut să pornească.

— Şi a cerut să vină cineva?

— Nu, deja a chemat un depanator. Dar, aşteptând să sosească, trebuie să te mulţumeşti cu mine.

— Nu eşti obligată să-mi prepari micul dejun.

Meg mişcă tigaia în care se frigeau bucăţile de şuncă.

— Nu mă deranjează. Am făcut asta de-a lungul anilor pentru fraţii mei.

Linc avansă în încăpere, încheindu-şi nasturii de la cămaşă.

— Dar nu pentru aşa ceva te plătesc.

— Nu este dificil să prepar nişte ouă cu şuncă, protestă tânăra femeie. De altfel, o aştept şi pe Nikki.

Linc aruncă o privire la ceas şi văzu că era doar şase şi jumătate.

— Mă mir că sora mea se scoală atât de dimineaţă.

— Nu este mai devreme decât s-ar fi sculat să meargă la scoală. Am înţeles că lua autobuzul la şapte şi un sfert.

Linc dădu din cap.

— În acest caz, cred că este bine să păstrăm acelaşi ritm.

— Ai dreptate, admise Linc. Dar ca să şi înţeleagă, este altă poveste.

— Nikki are nevoie de o anumită rutină, explică Meg. Şi mai ales, de disciplină. De altfel, cred că, inconştient, aşteaptă pe cineva să facă probă de autoritate.

— Mi se pare că asta am făcut ieri, replică Linc, turnându-şi cafea într-o ceaşcă.

— Într-adevăr, răspunse Meg.

Tânăra sparse trei ouă în tigaie şi le supraveghe

câteva minute să se prăjească. Apoi luă o farfurie, aşeză pe ea patru felii de suncă şi adăugă ouăle şi două felii de pâine prăjită.

Când se aplecă să ia ceva, ţesătura fină a pantalonilor se întinse pe curbele ei sugestive.

Imediat, Linc simţi cum i se accelerează pulsul, în timp ce imagini arzătoare şi îndrăzneţe îi treceau prin minte.

Când reveni la masă pentru a aşeza bolul cu suc de portocale, Meg se miră că Linc nu se atinsese de nimic.

— Nu-ţi place? Dora mi-a spus că îţi plac ouăle prăjite.

Tulburat, Linc se aşeză cu o grabă stângace.

— Sunt perfecte, mulţumesc. Tu nu mănânci nimic?

Tânăra femeie dădu din cap.

— Prefer s-o aştept pe Nikki. Ştii cumva ce-i place la micul dejun?

El arboră o mină supărată.

— Nu-mi spune că vrei s-o corupi!

Văzând cum o lucire amuzată scânteie în ochii lui Linc, Meg înţelese că râdea de ea. Dar, după dezastrul din ajun, nu dorea deloc să glumească, prea înspăimântată că sora sa nu o va simpatiza.

Cu un suspin, ea îi spuse bărbatului care devora cu poftă mâncarea.

— Sunt gata să încerc orice ca să coopereze. Nu trebuie să uităm că rişti în orice moment să ţi-o ia. Şi nu cred că o casă de copii este cel mai bun lucru pentru ea.

Linc se opri în timp ce ducea furculiţa la gură.

— Vor avea de-a face cu mine dacă vor încerca să mi-o ia!

— Surioara ta are mare noroc să te aibă. Eşti atât de afectuos cu ea, atât de protector

Linc se aplecă peste masă şi-şi puse mâna pe braţul tinerei femei din faţa lui.

— Sunt fericit că te ocupi de ea. Şi simt că eşti gata să-i dai afecţiune. Ca o prietenă sau poate chiar ca o soră.

La contactul cu degetele sale, Meg simţi cum o mare

căldură i se strecoară în vene. Dar mai ales, cuvintele lui o tulburară. S-ar putea să ghicească ceva? Tânăra vru să vorbească, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

— Ce tablou încântător!

Întoarseră capul în acelaşi timp şi o văzură pe Nikki în pragul uşii.

Cu mâinile în solduri, adolescenta îi observa cu un zâmbet ciudat

— Mă întreb ce ar crede Susan.

Cu o încetineală deliberată, Linc îşi retrase mâna şi se propti în spătarul scaunului.

— Bună dimineaţa, Nikki, spuse cu o voce gravă. Eşti foarte matinală.

Adolescenta aruncă o privire acuzatoare în direcţia lui Meg.

— N-am avut de ales.

— Dacă te-ai fi dus la scoală, ar fi trebuit să aştepţi autobuzul, îi aminti Linc.

— Mai degrabă cred că ar fi trebuit să înghit cursurile, urmă adolescenta, pe un ton provocator.

Consternată, Meg o privi cât era de împopoţonată.

Cu părul pieptănat aiurea, cu mutrişoara fermecătoare murdărită cu un strat de machiaj, adolescenta purta o minijupă de piele neagră şi o bluză de satin roşu-aprins. Pentru a-şi perfecta ţinuta încălţase cizme de cowboy din piele de sopârlă neagră.

O simplă privire fu suficientă ca Meg să înţeleagă că Linc nu aprecia înfăţişarea surorii sale. Dar nu alegerea îi lipsea lui Nikki, în faţa a zeci de ţinute realizate de cei mai buni stilişti şi a nenumăratelor perechi de încălţăminte care umpleau dulapurile.

Totuşi, Meg decise să fie conciliantă şi să nu mai învenineze situaţia.

— Ce spui de un bun mic dejun? o întrebă ea, pe un ton vesel.

Fără a se strădui să-i răspundă, Nikki se îndreptă spre planşeta de lângă chiuvetă.

— Nu mi-e foame. Am să iau doar o cafea.

Linc deschise gura pentru a protesta, dar Meg îl opri cu un gest al mâinii.

— Foarte bine, zise tânăra femeie. Nimic nu este mai bun ca o cafea tare care să te ajute să munceşti de două ori mai mult.

O expresie de surpriză apăru pe faţa lui Nikki, dar îşi reveni repede.

— Dacă spui tu!

— Aşază-te. Am să te servesc.

Şi tânăra femeie îi puse în faţă un bol mare plin de cafea.

— Ar fi bine dacă i-ai ţine companie fratelui tău cât timp mă schimb eu.

Remarcând că Linc o privea cu o expresie ciudată, ea adăugă:

— Cel puţin dacă nu mai ai nevoie de altceva.

— Nu. Cred că am putea să ne descurcăm singuri. Nu-i aşa, Nikki?

— Hm! mormăi adolescenta punându-şi zahăr cu o lingură de supă.

— Meg! exclamă Linc în momentul în care aceasta se pregătea să părăsească încăperea. Nu vreau să întârzii plecarea spre Fort Worth. Risc să mă întorc târziu, să nu mă aşteptaţi la cină.

— Susan merge cu tine? întrebă Nikki.

— Nu, merg cu Dale la târgul de cai, răspunse Linc. Şi contez pe tine că ai să te porţi cum trebuie în timpul absenţei mele.

— Da, da în faţa lipsei de entuziasm a surorii sale, tânărul oftă şi-şi ridică ochii spre cer.

— Ascultă, Meg, îmi pare rău că vă las singure, dar mi s-a vorbit despre o iapă senzaţională şi vreau s-o văd.

— Nu te nelinişti, Linc. Totul va fi bine. Şi apoi, va fi o ocazie pentru Nicole şi pentru mine de a ne cunoaşte mai bine.

Linc schiţă un surâs şi inima tinerei femei bătu mai repede.

— Foarte bine. Atunci, pe diseară.

— Pe diseară, răspunse Meg, depărtându-se ciudat de dezamăgită că nu-l va vedea pe Linc toată ziua.

La începutul după-amiezii, după ce lucraseră toată dimineaţa, Meg îşi dădu seama că atenţia lui Nikki începea să slăbească.

— Să ne oprim pentru astăzi? sugeră tânăra femeie, înainte de a închide cartea de geografie.

— Ah, straşnic! exclamă adolescenta ridicându-se dintr-un salt.

— Aşteaptă o clipă! Nu trebuie să fugi. Ai putea să-mi arăţi şi mie ferma.

— Trebuie să telefonez prietenilor, protestă Nikki.

— Trebuie să fie în clasă la ora asta, remarcă Meg.

— Dar până atunci as putea asculta muzică.

— Dacă vrei. Dar am putea să luăm puţin aer.

Nikki oftă.

— Bine, de acord, capitulă ea.

Încântată de a vedea ferma care o fascinase atunci când, în copilărie, venea să-l caute pe tatăl său, Meg o urmă pe sora sa pe aleea pietruită care ducea la grajduri.

— Ce noroc ai să locuieşti aici, se minună tânăra femeie.

Nikki se opri în faţa unui gard mărginit de crini albi.

— Aşa gândeam şi eu când eram mică. Dar astăzi detest aceste locuri.

— Totuşi, eu cunosc mulţi copii care ar fi mulţumiţi.

— Da? Care?

— Eu, de exemplu. Mi-ar fi plăcut în copilărie să am parte de asemenea împrejurimi.

— Ei bine, profită, dacă tot eşti aici! Eu aş vrea însă să trăiesc în oraş, cu prietenii mei.

— Nimeni nu-i împiedică să vină aici.

— Se vede că nu-l cunoşti pe fratele meu! El este întotdeauna gata să-mi dea ordine şi să mă împiedice să mă distrez. Nu mai este ca înainte.

— …înainte de moartea părinţilor tăi? termină Meg în locul ei.

Adolescenta întoarse capul, dar Meg avu timp să

vadă că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ştii, dispariţia părinţilor tăi a fost penibilă şi pentru Linc.

— Ce ştii tu? Nu eşti aici decât de ieri. Nu ştii ce vorbeşti.

Deodată, Nikki se întoarse şi porni spre casă.

Cu toată viteza ei de reacţie, Meg avu timp s-o prindă pe adolescentă de braţ.

— Ai dreptate, Nikki. Eu nu ştiu nimic. Dar tu ai putea să-mi povesteşti.

Fata încercă să se degajeze, dar Meg o ţinea strâns.

— Ştiu că eşti nefericită deoarece crezi că nimănui nu-i pasă ce se va întâmpla cu tine. Dar nu este adevărat.

O lacrimă înnegrită de rimel trasă o lungă dâră pe obrazul lui Nikki.

— Lasă-mă să te ajut, Nikki, murmură Meg, trăgând-o pe sora sa spre ea.

Abandonând orice rezistenţă, adolescenta îşi afundă faţa la umărul lui Meg şi dădu frâu liber durerii.

Gata să izbucnească în plâns, Meg se gândi la toţi acei ani pierduţi şi la durerea mamei sale când şi-a abandonat copilul.

O legănă încet pe adolescenta care nu era decât o fetiţă dezorientată şi-i mângâie părul când încetară lacrimile.

Brusc, Nikki se îndepărtă şi-şi şterse ochii cu palmele.

— Vreau să mă întorc în camera mea!

Meg fu de acord.

— Bineînţeles. Cred că ziua a fost lungă pentru amândouă. Dar acum, dacă te simţi mai bine, am putea să mergem să mâncăm în oraş.

Un moment, o lucire de interes se ivi în ochii lui Nikki. Dar îşi reveni imediat şi intră din nou în rolul puştoaicei prost crescute.

— Inutil să faci cheltuieli pentru mine. Nu cred că fratele meu o să-ţi plătească orele suplimentare.

Şi cu aceste cuvinte, Nikki se întoarse şi începu să

alerge spre casă.

* * *

Ascuns în întuneric, Linc nu putea să-şi desprindă privirea de la piscina în care Meg evolua cu graţie. Cu craulul său rapid, tăia apa fără efort, evocând mişcările graţioase ale sirenelor

Când după mai multe lungimi ieşi din apă, Linc se hotărî să-şi semnaleze prezenţa şi păşi în lumină.

— Bună seara, Meg.

Tânăra femeie tresări.

— Oh, Linc! Nu ştiam că eşti aici.

— Tocmai am sosit, minţi tânărul. Nu voiam să te deranjez.

Jenată, Meg se înfăşură într-un prosop de baie.

— Ai văzut iapa care te interesa?

— Da, şi chiar am cumpărat-o.

— Este formidabil.

— Dacă te interesează, am să ţi-o arăt mâine, propuse Linc.

— Aş fi încântată. Nikki deja a început astăzi să-mi arate ferma.

— Vrei să spui că a mers la grajduri? se miră Linc.

— Nu, am mers doar până la gard. Nikki mi-a spus că vrea să trăiască la oraş.

Linc se strâmbă.

— Ea frecventează o bandă de tineri care au asupra ei o influenţă foarte proastă. Înainte, era bună prietenă cu fata unuia dintre vecinii noştri. Dar, de la un timp, ai spune că s-au supărat. Julie este totuşi o puştoaică adorabilă.

În timp ce-l asculta vorbind, Meg observă cât era de obosit şi de vulnerabil. Totuşi, cu toate ridurile fine de la colţul ochilor şi cu trăsăturile trase, rămânea incredibil de seducător.

— În tot cazul, a lucrat bine astăzi, răspunse Meg pentru a-l reconforta puţin. Vineri, trebuie s-o întâlnesc pe doamna Simpson. Aş vrea să văd ce figură va face când va vedea ce progrese a făcut Nikki.

Linc surâse.

— Mărturisesc că nu mi-ar displăcea s-o pun puţin la locul ei, zise el, privind în ochii tinerei femei.

Sub privirea lui insistentă, Meg îşi dădu seama că era goală sub prosop.

— De fapt, de unde vii, Megan Delaney? întrebă el deodată, rostindu-i numele cu accentul tărăgănat al celor din Texas.

Meg se străduia să nu intre în panică.

— Din Boswell, Oklahoma.

— Şi ce făceai acolo?

— După cum ţi-am spus, mama a murit acum câteva săptămâni. Şi cum fraţii mei sunt destul de mari acum ca să se ocupe de fermă, mi-am spus că este timpul să schimb atmosfera.

— Deci, ai părăsit Boswell ca să cunoşti lumea largă şi ai aterizat la Mineral Wells!

— De fapt, mă gândeam să mă instalez la Fort Worth. Cunosc pe cineva acolo.

— Bărbat sau femeie?

Meg îşi reţinu un gest de surpriză.

— Femeie.

Cu un aer ciudat de încântat, Linc schimbă imediat subiectul.

— Ce-ai spune dacă te-aş duce mâine să faci un tur călare?

Meg acceptă cu un surâs.

Nikki se arătă calmă toată dimineaţa şi-şi făcu exerciţiile de matematică fără să obiecteze. În schimb, Meg nu se putea concentra. Nerăbdătoare să facă acea plimbare călare promisă în ajun, nu înceta să arunce tot timpul lecţiilor priviri furişe la ceas, având impresia că timpul stă pe loc.

Apoi, către orele trei, cum Linc tot nu se arăta, se gândi că acesta uitase.

Aproape în acelaşi moment, uşa bucătăriei se deschise brusc şi Meg simţi cum i se accelerează pulsul.

— Sunteţi gata amândouă? întrebă Linc pe un ton vesel.

— Vin, strigă Meg, cu entuziasm.

— Eu nu sunt îmbrăcată pentru călărie, remarcă Nikki.

— Păcat, replică Linc. I-am spus lui Dale să pună şaua pe Sweet Sue.

Meg îşi reţinu răsuflarea, în timp ce Nikki continua să ezite.

— De acord, se decise adolescenta. Am nevoie de cinci minute.

— Cred că trebuie să renunţi la tot machiajul! strigă Linc către sora sa care deja alerga pe coridor. Astfel, rişti să se sperie caii.

În mai puţin de zece minute, Nikki apăru îmbrăcată în blugi, tricou şi o pereche de cizme.

Linc luă o şapcă de pe portmantou şi o întinse lui Meg. Apoi se îndreptară spre grajduri, unde îi aşteptau trei cai înşeuaţi.

— Oh, Sweetie! exclamă Nikki, înainte de a arunca frâul după gâtul iepei.

— Sweet Sue începuse să-şi piardă vlaga nemaivăzând-o pe Nikki, explică Linc. Se poate spune că sora mea s-a ocupat de ea încă de la naştere. Amândouă erau inseparabile până la

Meg înţelese ce voia să spună Linc, fără a fi nevoie ca acesta să termine fraza. Ca şi el, spera ca această plimbare să fie benefică pentru adolescentă.

— Iat-o pe Josey, noua mea achiziţie, remarcă Linc, arătându-i o frumoasă iapă murgă. Crezi că poţi s-o încaleci?

Meg o privi, jumătate surprinsă, jumătate temătoare.

— Dar cred că valorează o avere! Eşti sigur că vrei să mi-o încredinţezi?

— De ce nu? Are nevoie de mişcare. Şi deoarece ai trăit într-o fermă, îmi imaginez că ştii să încaleci un cal.

— Într-adevăr, răspunse Meg, luând frâul pe care i-l întindea.

Fără niciun efort, Linc încălecă pe juganul său roib, în timp ce

Meg puse piciorul în scară şi apoi se înălţă în sa.

— M-am gândit că am putea merge până la Crazy Creek, sugeră Linc, întorcându-se spre sora sa. Ce spui?

— Cum vrei, răspunse adolescenta cu indiferenţă.

Apoi îşi goni iapa înainte, foarte bucuroasă că a regăsit-o pe Sweet Sue.

Linc întoarse capul către tânăra femeie care, puţin crispată, avansa la pas alături de el.

— Voi aţi avut cai?

— Câţiva. Dar, după moartea tatălui meu, am fost obligaţi să-i vindem. Apoi, ne-am lansat în grădinărit. Dar acum când ferma a început să meargă mai bine, fraţii mei s-au gândit să cumpere şi câţiva cai.

— Şi de ce te-ai hotărât să pleci?

— Doream să mă gândesc puţin la mine, să-mi schimb viaţa.

— Ciudat… Eu nu-mi imaginez că aş putea trăi în altă parte decât la fermă. Joe şi Pauline m-au adus aici când nu aveam unde să merg şi, fără ei, nu ştiu ce aş fi devenit. Dar mi-a trebuit timp să înţeleg. Şi acum, când ei nu mai sunt, îmi lipsesc foarte mult. Iată de ce înţeleg foarte bine ce simte Nikki. Şi aş vrea s-o fac să înţeleagă că o iubesc!

— În adâncul inimii, ea ştie, Linc. Dar, pentru moment, este prea furioasă ca să admită acest lucru.

În acelaşi timp, priviră în depărtare către Nikki.

Lansându-şi calul în galop, fata aborda pârâul, cu intenţia vădită de a face iapa să sară.

Imediat, cei doi călăreţi dădură pinteni cailor şi se precipitară către Nikki, strigând-o să încetinească.

Înainte ca ei să poată interveni, Sweet Sue părăsi pământul ca într-un film cu încetinitorul, descrise un arc graţios pe deasupra cursului de apă şi recăzu pe celălalt mal.

— Pentru Dumnezeu! ţipă Linc. Nikki, revino imediat aici.

Cu un surâs victorios pe buze, Nikki trecu din nou vadul şi se apropie de fratele său.

— Ai văzut? Este fantastică! Mă întrebam dacă se va

întoarce aici.

— Îţi dai seama de riscurile pe care ţi le-ai asumat? explodă fratele ei. Ştiai că Sweetie nu este încă pregătită şi sunt câteva luni de când n-ai mai încălecat. Puteai să fii aruncată la pământ, poate chiar

— …Ucisă? strigă Nikki, aruncându-i o privire duşmănoasă fratelui său. Aşa, ţi-ai fi rezolvat problemele, nu?

Imediat, furia lui Linc lăsă loc amărăciunii.

— Eu nu te consider o problemă. Eşti sora mea, Nikki, şi singura familie care mi-a rămas.

— Este greşeala ta! îl acuză adolescenta. Tu i-ai ucis!

Brusc, Nikki îşi întoarse calul şi-l lansă în galop.

Văzând figura descompusă a lui Linc, Meg îi puse mâna pe braţ şi încercă să-l consoleze.

— Nu te necăji, Linc, nu crede ce spune. Dar eşti singura persoană pe care se poate descărca. Şi ştie bine cum să te rănească.

Linc ridică spre tânăra femeie figura-i răvăşită de durere.

— Ea n-a spus decât adevărul. Din greşeala mea ne-au murit părinţii.

Incapabil să mai dea explicaţii, Linc sări de pe cal şi-l conduse prin câmpia înverzită.

La rândul său, Meg coborî şi ea, luă frâiele lui Josey în mână şi o făcu s-o urmeze la pas.

— Haide, Linc. Nikki caută doar să te destabilizeze.

Linc se opri şi-şi împinse cascheta înapoi, cu un oftat.

În ochii săi întunecaţi se citea o disperare care frângea inima tinerei femei.

— Nikki spunea adevărul.

— Dar este imposibil!

Fără un cuvânt, Linc îşi mână calul până la un boschet şi-l legă de o creangă. Cu ochii fixaţi asupra râului, privea cum se scurge apa încetişor pe patul ei de pietriş. Apoi se lăsă să cadă pe iarbă şi aruncă maşinal câteva pietre în apa curgătoare.

— Este greşeala mea că Nikki a pierdut totul, spuse

el în cele din urmă…

— Dar părinţii voştri au murit într-un accident de maşină. Nu văd cum ai fi putut evita această întâmplare nefericită.

— Trebuia să-i duc pe părinţi la avion. Dar în ultimul moment, m-am decis să merg la schi cu o prietenă.

Meg se aşează alături de Linc pe iarbă şi luă o piatră pe care o învârti nervoasă între degete.

— Părinţii ţi-au reproşat acest lucru?

— Din contră, erau încântaţi că vor lua maşina. Prevăzuseră să se oprească la nişte prieteni. Dar n-au mai ajuns până la ei.

Linc îşi întoarse spre Meg figura-i descompusă.

— Tatăl meu era bolnav de inimă. Deodată, a pierdut controlul volanului şi s-a lovit de un camion care venea din faţă. Dacă l-aş fi însoţit, aş fi putut interveni.

— Fără îndoială. Dar cine putea să spună dacă tatăl tău ar fi supravieţuit. Şi ce ar fi devenit mama fără el? Eu nu i-am cunoscut, dar am impresia că între ei era o legătură foarte strânsă.

— Erau cele mai minunate persoane pe care le-am cunoscut. Le adoram.

Jenat deodată că se manifesta astfel, Linc îşi aranjă cascheta cu un suspin.

— Înţeleg ce simţi, afirmă Meg.

La aceste cuvinte, tânărul se întoarse spre Meg.

— Oh, Dumnezeule, îmi pare rău, Meg. Aproape că sunt gata să plâng pe umărul tău, când şi tu ţi-ai pierdut mama.

— Circumstanţele sunt diferite.

— De ce a murit?

— Cancer, răspunse ea scurt, plecându-şi ochii pentru a-şi ascunde durerea.

Mişcat, Linc îi mângâie încet obrazul şi-i ridică bărbia pentru a o obliga să-l privească în faţă.

— Îmi imaginez că ai trăit momente dificile. Şi tatăl tău, cum a reacţionat?

— Era mort de mult timp.

Cedând unui elan neaşteptat, Linc o trase către el şi tânăra femeie îşi afundă faţa la pieptul lui puternic. Încet, Linc o mângâie pe păr, apoi deodată o îndepărtă.

Ezitând încă, îşi fixă privirea asupra buzelor fermecătoare ale tinerei femei. Apoi, încurajat de chemarea mută a ochilor săi, se aplecă spre ea.

Gurile li se apropiară imperceptibil în timp ce răsuflarea li se amesteca şi un frison le înfiora pielea.

Sărutarea lor, mai întâi tandră şi uşoară, deveni mai puternică şi gura lui Linc mai exigentă, mai pasională.

Purtată de o furtună de voluptate, Meg închise ochii şi gemu încetişor, agăţându-se de umerii lui Linc.

Înspăimântată de forţa dorinţei bărbatului şi poate şi de a ei însăşi, tresări când o mână se insinuă sub tricou, mângâindu-i pielea goală.

— Meg, ce s-a întâmplat? se nelinişti Linc, conştient, deodată de reticenţa ei.

— Nu avem dreptul, Linc. Eu sunt meditatoarea surorii tale.

— Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce simţim unul pentru altul.

Tânăra se ridică brusc şi-şi aranjă îmbrăcămintea.

— Din contră, sunt aici doar pentru a o ajuta pe Nikki! exclamă ea, înainte de a se îndrepta cu un pas ferm spre cai şi a dezlega frâul lui Josey. Nu poate fi nimic între noi, adăugă ea.

Apoi, înainte ca Linc să aibă timp să intervină, încălecă şi dădu pinteni calului care porni în galop.

Cu ochii în lacrimi, tânăra se lăsă pe gâtul iepei, încurajând-o să accelereze.

Cu toată briza răcoroasă care-i sufla pe la urechi şi-i flutura părul blond, nu reuşea să-şi astâmpere focul pe care Linc îl aprinsese în corpul său.

Pentru el, probabil că această sărutare nu era decât un mod de a-şi pierde timpul. Dar pentru ea, care descoperea dorinţa şi pentru prima oară fremăta sub mângâierile unui bărbat, această experienţă risca să-i bulverseze viaţa.

De la prima privire schimbată cu Linc, îşi dăduse seama că era uşor să se îndrăgostească de el şi să rămână cu inima frântă. Ar fi trebuit să se arate indiferentă şi să-şi limiteze relaţiile la un plan strict profesional.

Capitolul 4

În acea seară, cina se desfăşură într-o atmosferă tensionată. Cu toate încercările lui Meg de a o înveseli, Nikki nu-şi descleştă dinţii şi se duse să se culce fără a scoate un cuvânt.

Incapabilă să-l înfrunte pe Linc singură, tânăra se scuză la rândul ei şi plecă în camera sa.

Profită pentru a scrie o scrisoare fraţilor săi pentru a-i înştiinţa că găsise o slujbă, fără a le dezvălui adevărul în ceea ce o priveşte pe Nikki.

Deodată, un tunet de furtună o întrerupse şi un fulger brăzdă cerul, din ce în ce mai întunecat.

Meg se îndreptă spre fereastră şi ridică perdeaua pentru a contempla mai bine natura fremătătoare în furtuna care se apropia.

Contrar tuturor aşteptărilor, terasa era luminată şi Linc, indiferent la vântul care scutura arborii, înota liniştit în piscină.

Agasată, în spatele perdelei, Meg îl observa în timp ce ieşea din apă şi-şi ţinu răsuflarea, fascinată de fizicul lui atletic. Costumul negru de baie îi punea în valoare pielea fermă şi bronzată, membrele fine, muşchii supli. Era atât de frumos…

Deodată, speriată de senzaţiile care se năşteau în ea, Meg lăsă să cadă perdeaua şi alergă să se refugieze în patul său.

Din păcate, orice relaţie amoroasă cu Linc Stoner îi era interzisă, se gândi ea suspinând în timp ce se îndrepta spre pat.

— Cum s-a desfăşurat întâlnirea ta cu doamna Hamilton? întrebă Meg a doua zi dimineaţă, întorcându-şi pentru câteva clipe privirea de la drum.

Nikki ridică din umeri.

— Nu prea rău. Mi-a spus că nu eram obligată să

vorbesc, dacă nu doream. Şi, în plus, să-i spună Kathy.

— Deci, nu vezi un inconvenient să te întorci săptămâna viitoare?

Din nou, fata făcu o mişcare indiferentă.

— Îmi este egal.

Meg surâse, mulţumită să constate că sora sa aplicase un machiaj mai puţin forţat ca de obicei.

— Poate nu-ţi vine să crezi, dar doamna Simpson mi-a recomandat acest lucru.

— Bătrâna vrăjitoare? exclamă Nikki, cu un aer surprins.

— Haide, Nikki. Nu este frumos să vorbeşti aşa, remarcă Meg, forţându-se să rămână serioasă.

Deodată, cele două surori schimbară o privire complice şi izbucniră în râs.

— Ce-ai zice să dejunăm în oraş?

— Genial. Am putea face şi cumpărături?

Meg ezită o clipă.

— N-am prea mulţi bani la mine.

Nikki vârî mâna în posetă şi scoase triumfătoare o carte de credit.

— Eu, am!

Meg deschise ochii mari.

— Unde ai găsit-o?

— Linc mi-a dat-o, explică adolescenta. Cum are oroare să meargă la cumpărături, a luat obiceiul de a mă lăsa în oraş. Şi, astfel, pot să-mi cumpăr tot ce vreau.

Iată cum se explica împopoţonarea lui Nikki!

— Cred că trebuie să-i cerem aprobarea fratelui tău, obiectă Meg.

Nikki deschise din nou poseta şi scoase un telefon mobil. Foarte repede, făcu numărul fermei şi duse aparatul la ureche.

— Linc? Tocmai am ieşit de la doctor şi… Bine, de acord, rămâi la telefon.

Şi-i întinse telefonul lui Meg.

— Vrea să-ţi vorbească.

Surprinsă, tânăra puse telefonul la ureche,

continuând să supravegheze drumul.

— Alo?

Vocea caldă şi profundă a lui Linc răsună în aparat.

— Cum a fost?

— Nu prea rău. Dar o să-ţi spun mai târziu. Nikki voia să ştie dacă putem mânca în oraş şi să facem unele cumpărături.

— Este o idee excelentă. În sfârşit, dacă nu te deranjează.

— Deloc. Nikki poate să-şi utilizeze cartea de credit?

— Bineînţeles. Las-o să-şi cumpere tot ce-i face plăcere.

Meg aruncă o privire adolescentei, care căuta un post de radio.

— Nu sunt sigură că ar fi o idee bună dacă ne gândim la gustul său vestimentar.

— Ai dreptate, admise Linc. Vrei să te ocupi de aceasta?

— Cu plăcere.

În momentul în care se pregătea să închidă telefonul, vocea lui Linc se auzi mai tare.

— Mulţumesc, Meg. Şi grăbiţi-vă să vă întoarceţi. Îmi lipsiţi, amândouă. Meg simţi cum roşeşte, în timp ce Nikki o privea cu un aer ciudat.

— Pe curând, Linc.

— Ce nu merge? întrebă Nikki.

Meg lăsă în jos geamul maşinii şi lăsă briza uşoară să-i răcorească obrajii arzători.

— Avem toată ziua să facem shopping! răspunse tânăra femeie, ocolind întrebarea.

— Cu atât mai bine! se entuziasm Nikki.

Departe de a împărtăşi bucuria adolescentei, Meg, cu gândurile la Linc, abia aştepta să-l vadă.

În timpul zilelor care au urmat, Meg se strădui să păstreze distanţa faţă de Linc, îngrozită la ideea de a ceda tentaţiei. Nici n-a mai înotat, de frică să nu-l întâlnească la marginea piscinei.

Dar într-o seară, după o zi foarte însorită, se îndreptă

spre terasă, grăbită să plonjeze în apa răcoroasă.

Cu un plonjon impecabil, atinse suprafaţa apei. Apoi, după câteva lungimi de bazin, se întoarse pe spate şi se lăsă să plutească. Invadată de o dulce senzaţie de linişte, tânăra strânse pleoapele.

— Bună seara…

Surprinsă, Meg încercă să se scufunde, dar un braţ musculos îi înconjură talia.

— Mi-ai lipsit, murmură Linc, cu o voce tremurătoare.

— Am avut de lucru, răspunse Meg, degajându-se, Nikki a avut mult de recuperat.

— Ştiu. Am vorbit cu ea.

— S-a plâns?

— Deloc. Am impresia că faci minuni cu ea.

— Nu este atât de greu cum crezi. E suficient să-i consacru mai mult timp, să dialogăm…

Sub mângâierea rece a lunii, Meg văzu cum umerii lui Linc înţepenesc.

— Insinuezi că nu mă ocup suficient de ea?

— Nu. Dar cred că ar trebui să-i vorbeşti despre ceea ce simţi.

— Ea ştie că o iubesc.

— Fără îndoială. Dar s-o răsfeţi, aşa cum faci, nu este sinonim cu dragostea.

Linc, din nou periculos de aproape de ea, întinse mâna şi atinse o şuviţă de păr ud pe obrazul tinerei femei.

— Ador să fac plăceri femeilor, spuse el, cu o voce senzuală.

Linc o fixa cu o asemenea intensitate, încât Meg începu să tremure. Cu o încetineală nesfârşită, o trase spre el. îmbătată de suflul lui Linc pe obrazul său, tânăra se abandonă şi închise ochii, înspăimântată dar şi bucuroasă de senzaţiile pe care le simţea.

Calde şi cuceritoare, buzele lui Linc se lipiră de ale sale. Atunci, Meg îşi puse mâinile pe umerii lui Linc şi se abandonă mâinilor experte care-i mângâiau spatele şi o lipeau de acest corp viril în timp ce, sub apă, picioarele lor

se împleteau.

Când gura lui Linc o părăsi pe a ei, Meg îi surâse, incapabilă să se desprindă de ochii arzători ai tovarăşului său. Ochii întunecaţi ai acestuia exprimau ardoarea dorinţei sale, în timp ce mâna îi aluneca pe pielea umedă a gâtului, oprindu-se pe un sân…

— Nu, Linc, protestă slab tânăra femeie.

— Lasă-mă să te ating, replică el, cu o voce răguşită.

Cu o mână abilă, îi îndepărtă costumul de baie, eliberându-i pieptul rotund şi sidefiu.

— Oh, Meg!

O briză uşoară alergă pe pielea umedă a lui Meg şi o readuse la realitate.

Tânăra tremura şi, deodată stânjenită, îşi încrucişă braţele peste sânii goi.

— Nu pot, murmură ea cu o voce tremurătoare. Sunt angajata ta.

— Nu văd ce schimbă asta…

— Dar ne cunoaştem doar de două săptămâni Totul merge prea repede

— De acord, zise Linc. În acest caz, să încercăm să ne cunoaştem mai bine.

— Nu! strigă tânăra femeie, urcându-se pe marginea bazinului. Este imposibil!

Descumpănit, Linc ieşi din apă la rândul său.

— Ascultă, Meg! Nu poţi să negi atracţia pe care o simţim unul faţă de celălalt.

Meg nu răspunse. Îngheţată, tremura, cu braţele strânse în jurul pieptului, în timp ce o şuviţă lungă de păr îi atârna pe spate.

Cu toată dorinţa arzătoare de a o îmbrăţişa din nou, Linc se abţinu şi-i întinse un prosop.

— Ştiu că mă doreşti, cum te doresc şi eu.

Cu ochii plecaţi, de frică să nu se clatine dacă întâlneşte privirea lui Linc, Meg strânse prosopul în jurul său.

— N-am obiceiul să mă culc cu toţi bărbaţii pe care-i găsesc seducători. Şi în viitor, te rog să nu te mai apropii

de mine.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi dispăru în casă.

Linc făcu un gest s-o reţină, apoi se răzgândi. Reacţia pasională a lui Meg la sărutările sale, la mângâierile sale, dovedea că nu era atât de indiferentă cum pretindea.

Un surâs îi înflori pe buze şi tânărul îşi ridică privirea către fereastra lui Meg, unde se aprinsese lumina.

— Ai grijă, Meg Delaney. Nu mi-am spus ultimul cuvânt!

A doua zi, dimineaţa era spre sfârşit când Meg se întoarse de la întâlnirea cu profesorii lui Nikki şi cu directorul colegiului. Toţi se arătaseră încântaţi de bunăvoinţa elevei şi apreciindu-i progresul, îşi dăduseră aprobarea ca aceasta să se întoarcă la şcoală.

După ce o căutase în zadar pe sora sa în toată casa, Meg se îndreptă spre grajduri, gândindu-se cu amărăciune că sarcina sa se apropia de sfârşit.

— Ce faceţi aici?

Tânăra femeie tresări.

— Bună ziua, Dale. M-am întors s-o caut pe Nikki. Este ora pentru lecţia de geografie.

Şeful de echipă îşi încruntă sprâncenele. Cu un gest, îi făcu semn să-l urmeze în altă parte a grajdurilor.

După ce deschiseră uşile mari care dădeau pe o pistă de antrenament, i-o arătă cu un deget pe tânăra fată care lucra cu calul său cu o uşurinţă uimitoare.

— Este dotată, comentă Dale cu admiraţie.

— Este o călăreaţă desăvârşită, întări Meg.

În timp ce mai schimbau câteva cuvinte, Linc ieşi din grajd şi tresări văzând cuplul aplecat peste bariera albă.

Când cei doi izbucniră în râs, Linc simţi în stomac o senzaţie neplăcută, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai repede.

— Ce este atât de nostim? întrebă el cu o voce dură.

Surprinsă, ca şi când ar fi comis o greşeală, Meg îl privi şi vru să-i spună ceva. Dar rămase fără voce.

— Îi povesteam lui Meg întâmplarea lui Blackie,

explică Dale.

— Am putea spune că bătrânul Blackie era un armăsar afurisit, afirmă Linc, nescăpând-o pe Meg din ochi.

Privirea cu care o învăluia era mai tulburătoare ca niciodată. Niciun amănunt nu scăpa atenţiei sale. Nici obrajii îmbujoraţi ai tinerei femei, nici curba sânilor ce se ghiceau pe sub bluza albă, nici gura cu buze pline, întredeschise şi fremătătoare.

— Era unul dintre cei mai buni armăsari pe care i-am avut vreodată, adăugă el.

Dale aprobă dând din cap.

— Multe iepe l-au regretat, după moartea sa. S-ar spune că ştia să le înţeleagă.

Meg se întoarse pentru a o privi pe Nikki care continua să lucreze cu calul său.

— N-am putea spune astfel despre toţi bărbaţii, mormăi ea.

În spatele său, Linc şi Dale schimbară o privire de înţelegere.

— Aş face bine să mă întorc la muncă, spuse şeful de echipă.

Înainte de a se îndepărta, el adăugă:

— Meg, dacă vreodată vrei să te plimbi, nu ezita să vii la mine. Caii nu lipsesc.

— Foarte drăguţ din partea dumitale. Mulţumesc, spuse tânăra femeie, întorcându-se să-i surâdă.

— Are dreptate. Nu ezita să ceri un cal, dacă vrei.

— Adevărat? Nu te deranjează?

— Bineînţeles că nu, afirmă Linc, pradă unei gelozii inexplicabile.

El tăcu un moment şi o privi pe sora sa.

— Pare fericită, observă el.

Apoi se întoarse spre Meg.

— Dar nu vreau să vorbim despre Nikki. Să vorbim despre noi. De ce mă eviţi?

— Ţi-am spus, Linc, nu trebuie să amestecăm lucrurile… Şi apoi, ce ar zice Nikki?

— Crezi că se va supăra dacă ieşim împreună? Ştii, n-ar fi pentru prima oară când aş avea o aventură.

Tânăra se strădui să-şi domine o tresărire de gelozie.

— Nu mă îndoiesc, replică ea. Dar ştii că Nikki mai este încă tulburată, chiar dacă merge spre bine. Şi, apoi, eu va trebui să plec. Ar fi o prostie să începem o relaţie care…

Incapabilă să termine fraza, Meg îşi muşcă buzele şi îşi întoarse privirea.

Cu un gest imperios, Linc o luă de braţ şi o antrenă în hambar, fără să acorde nicio atenţie protestelor sale.

Acolo, o duse în colţul unei boxe libere şi se aşeză în faţa ei, cu sprâncenele încruntate, cu privirea dură.

— E cam târziu pentru stări sufleteşti. Mă doreşti şi vreau să ţi-o dovedesc.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Linc puse stăpânire cu ardoare pe buzele ei.

Împietrită, Meg nu se gândea să reziste. Corpul lui Linc se făcea insistent, mâinile şi buzele sale transmiteau pasiunea care-l mistuia. Imediat, o emoţie intensă iradie în fiinţa sa şi Meg asistă la propria-i înfrângere, fără să reacţioneze.

Cu capul dat pe spate, ea lăsă să-i scape un geamăt, în timp ce buzele calde ale lui Linc se mişcau pe gâtul său. Cu o încetineală înnebunitoare mâna tânărului alunecă pe sânii ei, ale căror vârfuri se întăriră sub degetele sale.

— Te doresc, Meg, sopţi el cu o voce răguşită de dorinţă.

Un zgomot de paşi şi de conversaţie îi făcură să tresară.

Se îndepărtară unul de celălalt ca doi vinovaţi. Nemişcaţi, aşteptau să se îndepărteze angajaţii.

Când liniştea se aşternu din nou în grajd, Linc o trase pe tânăra femeie în braţele lui.

— Cred că ar trebui să găsim un loc mai intim.

Cu o mână pe pieptul lui Linc, Meg îl respinse.

— Nu, Linc! Nu vom merge nicăieri.

Neîncrezător, el îi căută privirea şi ea îşi plecă ochii,

de frică să nu se supună.

— Haide, Meg, nu încerca să mă faci să cred că nu simţi nimic pentru mine!

Cu un gest nervos tânăra femeie îşi dădu peste ureche o şuviţă de păr.

— Asta nu înseamnă că facem orice. Trebuie să ne gândim la Nikki.

— Dar cine a spus că ea ar vedea un inconvenient? întreab-o înainte de a te pune în locul ei.

— Nu! strigă tânăra femeie, îngrozită la această idee.

Surprins de reacţia ei, o privi cu un amestec de nelinişte şi uimire.

— Nu înţelegi că nu vreau să trăiesc oricum cu tine? adăugă Meg, la capătul argumentelor.

Bineînţeles că minţea, dar niciodată nu admitea să fie dominată de un bărbat şi umilită cum îl văzuse adesea pe tatăl său că făcea cu sărmana sa mamă.

Ea luptase cu toate forţele împotriva atracţiei pe care o simţea pentru Linc şi să-l elimine pe acest bărbat din viaţa şi din gândurile sale.

— De altfel, în câteva săptămâni nu voi mai fi aici.

— Te rog, Meg, nu face asta. Nu poţi să-mi spui nu, nu acum, o rugă el cu o voce vibrând de pasiune.

Pe tânăra femeie o străbătu un lung frison. Dar teama ei era mai tare.

— Nu pot, zise ea, plecând capul. Sunt aici ca să mă ocup de Nikki şi numai de ea. Am vorbit cu profesorii ei în această dimineaţă şi sunt gata s-o reprimească atunci când terapeuta sa va considera că a venit momentul. De altfel. doctorul Hamilton vrea să te vadă împreună cu Nikki cât mai repede posibil.

Linc îşi luă şapca de pe pământul boxei şi îşi plesni cu ea coapsele pentru a o scutura de firele de paie.

— Dumnezeule! N-am nevoie ca un psiholog să vină şi să-şi vâre nasul în treburile mele!

Exasperat, se îndepărtă cu paşi mari.

— Aşteaptă!

Linc stătu o clipă nemişcat, înainte de a se întoarce,

cu mâinile în buzunare.

— Te rog, Linc. Nu ţi-aş cere dacă n-ar fi important.

Linc nu spuse nimic. Privirea îi era dură, buzele strânse. Amintirea îmbrăţişării lor nebune se instală cu insistenţă în gândurile lui Meg. Dar alungă repede această viziune tulburătoare.

— Te rog, Linc, insistă ea. Fă-o pentru Nikki.

Linc lăsă să-i scape un suspin.

— Nu mi-ai lăsat să aleg. Doar nu crezi că vreau să renunţ aşa uşor.

Câteva zile mai târziu, Linc şi Nikki ieşeau din biroul doctorului Hamilton într-o atmosferă apăsătoare şi grea.

Fără să spună un cuvânt, luară ascensorul şi coborâră până la parcarea subterană.

După ce deschise portierele, Linc se aşeză la volan şi vârî cheia în contact.

Dar înainte să demareze, îşi sprijini capul pe rezemătoare şi închise ochii descurajat.

— Când ai să te decizi să-mi vorbeşti? întrebă el cu amărăciune în glas.

— Oh, Linc, murmură adolescenta, emoţionată. Nu ştiam că tatăl tău adevărat te bătea.

Mâinile lui Linc se crispară pe volan. De ce a trebuit să-şi povestească mizerabila sa copilărie?

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, scumpa mea. Acum, nu mai are nicio importanţă.

— Dar ţi-a făcut rău!

— Este adevărat. Dar Joe a făcut ceva ce trebuia pentru ca tatăl meu să nu poată să mă ia înapoi.

— Credeai că părinţii tăi au murit când erai bebe, zise Nikki, cu ochii plini de lacrimi.

— Este ceea ce doream să crezi tu. Pentru mine, tatăl meu a murit când am devenit fiul lui Joe Stoner.

Tânăra îşi ridică spre fratele său faţa răvăşită de amărăciune.

— Cel puţin, tu ştii de unde vii. Eu, nu.

— Poţi să mă crezi că nu este important. Mama mea nu mă iubea. A plecat cu un alt bărbat. Şi tatăl meu, îşi

petrecea tot timpul bând şi bătându-mă.

Linc se aplecă spre Nikki şi-i luă mâna mică între mâinile sale.

— Spune-ţi că mama te-a abandonat ca să ai o viaţă mai bună cu Stonerii.

Deodată, Nikki izbucni în lacrimi.

— Dar nu mai sunt aici!

Tulburat, Linc îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Ştiu că nu este acelaşi lucru, Nikki. Dar, să contezi pe mine. N-am să te las niciodată.

— Îmi promiţi?

— Şi ce crezi că m-aş face fără tine? Sper să creşti repede ca să mă ajuţi la fermă.

Fata ridică spre el ochii ei mari şi negri din care bucuria alungase lacrimile.

— Adevărat?

Linc aprobă din cap.

— De altfel, scrie şi în testamentul lui Joe. Suntem parteneri în părţi egale.

— Şi dacă te căsătoreşti?

Imediat gândurile lui Linc se îndreptară către Meg. Pentru prima oară în viaţă întâlnise o femeie de care ar fi dorit să se lege. Dar se părea că era greu să găsească drumul către inima ei.

— Nu te nelinişti pentru asta, răspunse el dezinvolt. Când celibatarele vor descoperi ce canalie sunt, vor fugi ţipând de frică.

— Nu face pe nebunul, protestă sora sa, lovindu-l prieteneşte pe umăr. De fapt, te mai vezi cu Susan?

Linc dădu negativ din cap. La puţin timp după ce se cunoscuseră, Susan îşi arătase adevărata fire, cerându-i s-o trimită pe Nikki la pension.

— Cred că era mai interesată de fermă decât de mine, remarcă el pe un ton laconic.

— Îmi pare rău, zise Nikki. Ştiu că eu am făcut situaţia şi mai dificilă.

— Să spunem că m-ai ajutat să descopăr cine era ea în realitate, drăcuşorule! zise Linc, dându-i un bobârnac.

Adolescenta izbucni în râs şi se lipi de umărul fratelui său.

Mişcat, Linc o strânse cu tandreţe lângă el. Drumul era lung, dar făcuse un pas în direcţia bună.

Aşezată în spatele ferestrei din salon, Meg aştepta sosirea lor până se întunecă afară. Simţiseră probabil nevoia să stea mai mult împreună, dar întârzierea lor o făcea să se neliniştească.

Două fascicule de lumină străbătură obscuritatea, urcând pe alee şi îndreptându-se către casă.

În prada unei vii agitaţii, Meg se repezi imediat în bucătărie. Apoi, conştientă de ciudăţenia atitudinii sale, se aplecă spre masă, îndemnându-se la calm.

După puţin timp ajunseră până la ea hohote de râs şi cei doi intrară în încăpere.

Zărind-o pe tânăra femeie ei tresăriră şi se întrerupseră ca şi când ar fi vrut să ascundă complicitatea lor regăsită. Meg simţi o vie decepţie pe care încercă s-o ascundă.

— S-ar spune că aţi avut o zi bună, spuse ea cu o voce veselă.

— Oh, Meg, a fost genial! exclamă Nikki. După ce am văzut-o pe Kathy, am mers să mâncăm o pizza.

— V-a trebuit mult timp!

— Ştiu că este târziu, admise adolescenta, sincer dezolată. Dar îţi promit că voi fi gata la timp mâine pentru lecţii.

Meg schiţă în sfârşit un surâs.

— Nu este nimic grav, Nikki. Am impresia că ai avut ceva de sărbătorit cu Linc.

— Ştii, am un frate formidabil, răspunse Nikki.

Şi, pe neaşteptate, îl sărută pe Linc.

— Noapte bună, Linc. Şi mulţumesc…

— Să nu mai spui vreodată că ţi-am refuzat ceva, replică Linc.

— Ştii bine că eu obţin tot ce vreau, răspunse adolescenta, făcând cu ochiul. Noapte bună, Meg.

— Pe mâine, Nikki, răspunse tânăra femeie.

După ce adolescenta părăsi încăperea, atenţia lui Meg se mută asupra lui Linc. Într-o pereche de blugi negri mulaţi, el se aplecase, cu un aer dezinvolt, asupra chiuvetei. Cu inima bătând, Meg îşi lăsă ochii să rătăcească spre cămaşa albă, destul de ajustată ca să lase să se ghicească forţa umerilor şi a braţelor.

Perfect conştient de tulburarea pe care o aducea prezenţa sa, Linc se comporta ca şi când nu şi-ar fi dat seama. Dar când privirea lui Meg se ridică spre faţa lui, el îi aruncă o privire ironică.

Tânăra femeie îşi întoarse capul, cu obrajii îmbujoraţi.

— S-ar spune că amândoi aţi făcut mari progrese, zise ea, cu o voce nesigură.

Linc surâse în sinea sa. Cu toată purtarea negativă, Meg era atrasă de el şi va sfârşi prin a recunoaşte acest lucru.

— Da, cred că ne-am rezolvat problemele, răspunse el.

— Îţi admir optimismul. Cred că vor mai fi necesare câteva şedinţe cu doctorul Hamilton.

— Nu vom privi în urmă. Nikki şi cu mine ne-am regăsit complicitatea dinainte şi nu văd de ce ar mai trebui în plus.

— Ea este încă fragilă, protestă Meg.

— Fără îndoială. Dar vrea să simtă din nou gustul vieţii. Vrea chiar să reia competiţiile hipice, deci mă gândesc chiar s-o înscriu la un viitor jumping în această vară.

— Este magnific, aprobă Meg. Dar Kathy doreşte să mai continue terapia.

— De ce nu? Da, în ceea ce mă priveşte, a ajuns la sfârşit.

Exasperat de încăpăţânarea lui, Meg strânse pumnii.

— Dacă aşa gândeşti, cred că nu mai am nimic de adăugat.

Deoarece voia să-i întoarcă spatele, Linc o prinse de braţ.

— Din contră, mai sunt multe de făcut. Acesta, de exemplu.

Înainte de a-şi da seama ce va urma, tânăra se trezi luată în braţe de Linc. În timp ce el o săruta cu ardoare, Meg, incapabilă să-i reziste, îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Linc şi se lăsă fără reţinere pradă pasiunii sărutului ce aprindea în ea un incendiu.

Când Linc puse sfârşit sărutului, tânăra femeie se ţinu de marginea mesei, ca să nu cadă.

— Dacă am merge să înotăm? propuse el, cu o voce suavă.

— Nu pot, protestă Meg, dându-se înapoi câţiva paşi. Te rog, nu face lucrurile mai dificile decât sunt.

— Dificile? Şi ce ai vrea să spun? Că te doresc şi mi se pare că voi înnebuni?

O trase din nou pe tânăra femeie şi o lipi de corpul său încordat de o dorinţă violentă.

— Nu te împotrivi! murmură el.

— Mi-e frică, mărturisi Meg cu o voce mică.

— Nu trebuie. Îţi promit că nu-ţi voi cere decât ceea ce vei vrea să-mi dai. Aşa că, petrec puţin timp cu tine, doar pentru a discuta sau a înota

— Cred că ar trebui să evităm piscina, protestă Meg.

— Am putea să facem mâine o plimbare călare.

— Ştii că trebuie să lucrez cu Nikki.

— Ei bine, am merge după aceea. De acord pentru orele trei şi jumătate?

Nemaiavând argumente, Meg fu de acord.

Linc îşi plecă faţa şi tânăra femeie simţi un frison în tot corpul. Dar, în locul sărutării la care se aştepta, tânărul se mulţumi cu o sărutare uşoară pe frunte.

— Noapte bună, Meg. Pe mâine.

În câţiva paşi ajunse la uşă, lăsând-o pe tânăra femeie cu surpriza şi frustrarea sa.

A doua zi după-amiază, apropiindu-se de ţarc, Meg constată că armăsarul negru era foarte nervos. Impasibil, concentrat la culme, Linc încerca să oprească tropăitul calului. Cu o voce liniştitoare, reuşise să-l calmeze.

— Încet, băiatule! Aşa! încetişor!

Scurtând frâul, accentuă presiunea pulpelor în coasta animalului şi făcu câteva întoarceri pentru a-l linişti. Ajuns în dreptul tinerei femei, calul, din ce în ce mai fricos, făcu o săritură şi se cambră.

Dezechilibrat, Linc scoase o înjurătură.

— Ai nevoie de ajutor? îi propuse Meg.

— Fii atentă, azi nu este înţelegător.

Cu un gest vioi, Linc sări jos şi întinse frâiele unui angajat.

— Eşti gata? o întrebă pe Meg.

— Unde mergem?

— Am putea să ne întoarcem la râu.

Deoarece un angajat se apropia cu doi cai înşeuaţi, Linc îi luă din mâini frâul iepei şi i-l întinse lui Meg.

— Îţi aminteşti de Josey?

— Ce faci, frumoasa mea? o întrebă Meg, mângâind gâtul animalului.

Linc termină prezentările.

— El este Careul de aşi. Tatăl meu mi l-a oferit când am intrat la universitate.

Când tânăra femeie se pregătea să pună piciorul în scară, Linc o luă de talie şi o urcă în sa.

Apoi, prefăcându-se că nu observă tremurul ce l-a trezit în ea atingerea lui, îi aranjă imediat scările.

La rândul său, el urcă pe cal, cu aceeaşi usurinţă care o încânta de fiecare dată.

— Plecăm? întrebă el.

— Da! răspunse Meg, cu inima bătându-i mai repede.

Linc îşi îndreptă calul spre un drum care traversa păşunea. Ajuns acolo, îi făcu semn lui Meg să i se alăture. În linişte, înaintară la pas, atât de apropiaţi încât li se atingeau pulpele.

— Dacă am face nişte exerciţii? sugeră Linc, cu o lucire sfidătoare în ochi.

Înainte ca Meg să aibă timp de a reacţiona, el îşi lansă calul în galop.

— Ne întâlnim la râu! strigă el peste umăr.

Fără să fie descumpănită de plecarea lui precipitată, Meg apăsă coastele lui Josey pentru a-i accelera mersul. Conducând iapa cu o mână sigură, îl ajunse din urmă şi nu întârzie să-l depăşească, într-un hohot de râs.

Ofensat, tânărul dădu pinteni calului şi atinse râul cu o lungime avans.

— Ai trişat! afirmă Meg, descălecând.

— Deloc. Sunt mai bun, asta-i tot.

— Ce pretenţie! într-o zi, o să te întrec.

Linc izbucni în râs.

— Când voi fi cărunt şi ros de reumatism.

— O să vedem, replică Meg, conducându-şi calul să bea apă din râu.

Într-o fracţiune de secundă, Linc veni în spatele ei şi o strânse cu tandreţe de umeri.

— Ştiu că ţi-am promis că voi fi cuminte. Dar nu pot să stau douăzeci şi patru de ore fără să

Tulburată de suflul care îi mângâia părul lung şi blond, Meg se întoarse.

— Fără ce? întrebă ea cu o voce răguşită.

În loc de răspuns, Linc îşi puse gura peste cea a tinerei femei, reaprinzând imediat focul care mocnea sub cenuşă, de la ultima lor îmbrăţişare.

Capitolul 5

Aşezată la masa din bucătărie, Linc îşi privea farfuria, fără poftă de mâncare.

De la începutul mesei, Nikki îi vorbea cu un entuziasm care altă dată l-ar fi încântat. Dar, preocupat doar de tânăra aşezată în faţa sa, nu reusea să fie atent la conversaţia surorii sale.

În timp ce el se gândea la sărutul lor de lângă râu, Meg ridică ochii şi el simţi cum i se accelerează pulsul.

Tot atât de tulburată ca şi el, tânăra reuşi să-şi plece pleoapele. Ca şi el, regreta că nu putuseră să dea frâu liber pasiunii, într-un total abandon.

Deodată, Linc sesiză că este interpelat şi întoarse capul spre Nikki.

— Ce se întâmplă? Ceva nu merge? se nelinişti

adolescenta.

— Nu, sunt doar puţin obosit. Tu ştii că sunt în picioare de la ora cinci dimineaţa.

— Tu te scoli întotdeauna la cinci, îi aminti Nikki. După părerea mea, începi să îmbătrâneşti. Ar trebui poate să-ţi faci siesta.

— Siesta este mai degrabă pentru un bebe ca tine, replică Linc, făcându-i cu ochiul.

— Nu mai sunt un copilaş! protestă adolescenta. Anul viitor voi intra la liceu.

— Fără îndoială că ai dreptate. Nu mi-am dat seama că ai crescut.

— Şi, totuşi, aşa este. Trebuie să vezi şi tu.

Deodată, fata se aplecă spre fratele său şi-l sărută pe obraz.

— De fapt, am ceva să-ţi cer.

Linc îşi încrucişă braţele şi luă o înfăţişare severă.

— Ce îmi ceri?

— Am vorbit cu Julia Newton şi i-ar face plăcere să petrec un weekend cu ea. Am putea să călărim împreună. Ce zici?

Ochii săi negri se întoarseră o clipă spre Meg.

— Am să recuperez rămânerea în urmă şi am să-mi fac ordine în cameră, şi

— Calm! exclamă Linc. Lasă-mă să vorbesc cu părinţii Juliei.

Surâsul vesel al adolescentei se stinse.

— Crezi că mint?

— Deloc, scumpa mea. Dar toată lumea trebuie să fie de acord, şi, mai ales, doctorul tău.

— Dacă va fi şi Kathy de acord, pot să merg?

Linc fu de acord.

Încântată, adolescenta îşi puse la loc scaunul şi se precipită pe coridor.

— Mă duc s-o anunţ pe Julia.

— Nu este încă sigur, strigă Linc.

Dar Nikki dispăruse deja pe scară.

Gânditoare, Meg contempla surâsul satisfăcut al lui

Linc. Se vedea că o adora pe Nikki, şi ea pe el. Şi, înaintea complicităţii lor, tânăra femeie încerca un pic de invidie. Totuşi, Nikki era sora lui ca şi a ei, de altfel.

— Eşti foarte calmă, remarcă Linc.

— Cred că sunt puţin obosită.

Linc se ridică, făcu înconjurul mesei şi se apropie de ea. Cu un gest nepăsător îşi înfăşură pe deget o şuviţă din părul ei blond.

— Plimbarea te-a obosit aşa?

— Da, murmură tânăra cu o voce şoptită.

Linc depărtă cu o mână cascada mătăsoasă care cădea pe umerii tinerei femei şi-i mângâie cu buzele gâtul delicat.

— Linc! protestă Meg. Eşti nebun! Poate intră cineva!

— Trebuie deci să găsim un loc mai intim. Vreau să fiu cu tine cât mai mult timp posibil.

— Petrecem destul timp împreună. A trecut deja o lună de când sunt aici.

— Nu este adevărat! Cea mai mare parte a zilelor eu petrec afară, în timp ce voi sunteţi ocupate în casă. Practic, nu avem timp să ne vedem. Şi pentru că Nikki a decis să-şi petreacă weekendul la familia Newton, am putea să profităm şi să ne cunoaştem mai bine.

Un amestec vag de panică şi exaltare o invadă la ideea de a petrece două zile singură cu Linc.

— De fapt, la ce te gândeşti?

— Trebuie să merg la San Antonio ca să văd un lot de cai. Aş dori să mă însoţeşti.

— Nu pot.

— Dar de ce? se miră Linc. Nikki va fi plecată şi nu ţi-ai luat nicio zi de pauză de când ai sosit.

O umbră fugitivă se aşternu pe faţa sa.

— Doar dacă nu cauţi să mă eviţi.

Meg îl privi stânjenită, vru să spună ceva, dar rămase fără voce.

— Ascultă Meg, te doresc şi o ştii. Dar n-am intenţia să te forţez. Am promis să aştept până când ai să fii gata şi am să-mi ţin promisiunea.

Meg îl privi cu coada ochiului. El o fixa cu o asemenea intensitate, încât începu să tremure.

— Eu Ei bine… Dacă terapeuta lui Nikki este de acord…

Cu un surâs, Linc termină fraza.

— Deci, vii cu mine?

În acea clipă, Meg auzi o voce interioară care-i spunea că se joacă într-un fel cu focul. Dar era prea târziu, decizia era luată.

— Da, am să vin…

— Priveşte la dreapta! strigă Linc, pentru a acoperi zgomotul motorului.

Cu mâinile crispate pe braţele fotoliului, Meg aruncă o privire în direcţia oraşului. Niciodată nu urcase în avion şi călătoria cu micul Cessena, care zbârnâia şi se cutremura, îi punea nervii la grea încercare.

— Hei, ce crezi despre primul tău voiaj în aer? o întrebă Linc, după aterizare.

— Am avut impresia că sunt într-un montaigne-russe.

Faţa lui Linc se întunecă.

— Mă credeam un pilot mai bun!

— Dar eşti, se grăbi să afirme confuză tânăra femeie. Doar că, un moment am avut impresia că mă legăn, că zbor în aer. Nu ştiu cum să-ţi explic, sunt senzaţii bizare.

Linc, care sfârşise să ia bagajele din avion, se aplecă spre Meg, şoptindu-i cu subînţeles.

— Sper ca sărutările mele să aibă acelaşi efect.

— Oh, da! strigă Meg.

Apoi, îşi dădu seama ce afirmase şi roşi.

— În sfârşit, vreau să spun…

Linc izbucni în râs şi-i trecu un braţ în jurul umerilor.

— Să nu joci niciodată, pocher. Cu ochii tăi mari, care nu ştiu să mintă, rişti să pierzi o avere.

Treizeci de minute mai târziu, cuplul părăsea aeroportul într-o maşină de închiriat şi se îndreptau spre centrul oraşului.

Instalată confortabil în scaun, Meg era absorbită în contemplarea peisajului, indiferentă pentru o clipă la

prezenţa lui Linc.

În ultimii treisprezece ani, nu părăsise niciodată Oklahoma, fiind prea ocupată cu grija familiei; să aibă ce pune pe masă şi să plătească la timp facturile. Aşa că încerca o bucurie aproape copilărească la ideea că va descoperi noi orizonturi.

După ce s-a angajat pe Collège Street, în inima cartierului istoric, Linc opri maşina în faţa unui hotel în stil colonial.

Imediat, un portar se grăbi să-i deschidă uşa lui Meg şi-i făcu semn unui grom să le ia bagajele.

După ce se extazie la faţada vopsită în ocru şi a porticului în coloane roşii, Meg îl urmă pe Linc într-un imens hol pardosit cu dale roşii. Impresionată de frumuseţea locurilor, ea contemplă uimită scara monumentală care ducea la un fel de galerie în formă de potcoavă care dădea acces către cameră.

În prada unei vagi ameţeli, Meg aruncă o privire decepţionată şortului său negru, şifonat în timpul călătoriei şi bluzei sale albe, fără mâneci. Regreta că nu prevăzuse o ţinută mai elegantă.

Rezemat neglijent de biroul de la recepţie, Linc părea perfect în mediul său şi Meg îi admira clasa naturală, graţia felină, relaxarea.

Ca şi ea, era îmbrăcat simplu în blugi negri, cu o cămaşă în carouri, dar spre deosebire de tânăra femeie, care se simţea copleşită de luxul din jur, el dovedea siguranţă şi autoritate.

Deodată, se întoarse spre ea, cu un surâs.

— Preferi vedere spre fluviu sau spre grădină?

— Cum vrei tu.

— Eu ştiu deja ce vreau.

Apoi, se întoarse spre recepţioner.

— Am vrea ceva cu privirea spre fluviu.

Câteva minute mai târziu, un băiat le duse bagajele la al treilea etaj şi le depuse în camera lor.

De cum acesta părăsi încăperea, Linc luă sacul său de voiaj şi-l aruncă pe canapeaua micului salon.

— M-am gândit că personalul hotelului nu trebuie să ştie angajamentul nostru pentru această noapte, îi explică el.

— Mulţumesc.

Deodată, Linc o luă de mână şi o conduse spre uşa cu geam care dădea spre balcon. El o invită pe Meg să contemple fluviul care curgea la picioarele lor. De-a lungul cheiului se vedea o mulţime de persoane care se plimbau atraşi de magazine şi restaurante.

Aşezat în spatele tinerei femei, Linc îşi trecu braţele în jurul taliei acesteia.

— Îţi place?

Tulburată de această apropiere, Meg nu încercă să se degajeze Din contră, se lăsă încetişor pe pieptul lui Linc.

— Foarte mult, afirmă ea.

Linc suspină şi continuă cu o voce întristată.

— Părinţii mei stăteau aici de câte ori aveau ocazia.

Pentru un moment se instală tăcerea, în timp ce amândoi contemplau peisajul. Apoi, Linc reluă discuţia.

— Vino! Este timpul să vedem caii.

Când trecură de porţile fermei Sanders, Linc se întoarse către pasagera sa.

— Dave şi Beth erau cei mai buni prieteni ai părinţilor mei, îi explică el. De fapt, mergeau la ei când au avut accidentul.

Vocea lui Linc se frânse.

— Din fericire, au fost acolo şi m-au ajutat să suport şocul.

— Este formidabil să ai prieteni pe care să poţi conta.

În timp ce Linc parca maşina în faţa unei case de cărămidă cu două etaje, o femeie micuţă şi delicată, cu părul argintiu tăiat scurt, deschise uşa cu grabă şi alergă să se arunce în braţele lui Linc.

— Oh! Ce fericită sunt că te văd, zise ea, cu ochii în lacrimi, înainte de a-l îmbrăţişa.

Linc făcu un pas înapoi şi mângâie tandru obrajii bătrânei doamne.

— Hei, mi-ai promis că nu mai faci aşa ceva.

Beth îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— Este greşeala ta. Vii atât de rar.

Bătrâna doamnă o văzu pe Meg şi un surâs călduros îi luminã obrajii.

Imediat, Linc făcu prezentările.

— Beth, ţi-o prezint pe Meg Delaney.

Prietena Paulinei îi întinse mâna cu entuziasm.

— Încântată să te cunosc, Meg.

Deodată, bătrâna doamnă o privi cu insistenţă.

— Am impresia că te cunosc. Delaney… Nu-i aşa că familia ta a locuit la Mineral Wells?

Meg simţi cum o cuprinde panica.

— Nu, spuse ea, controlându-şi tonul vocii. Eu vin din Oklahoma.

— Mama ei era prietenă cu Pauline, interveni Linc.

— Cum se numea?

— Nina, murmură Meg, cu o voce gâtuită.

Beth se gândi câteva clipe.

— Nu-mi amintesc de ea.

Linc interveni încă o dată, spre marea uşurare a lui Meg, care se gândea cum o să iasă din încurcătură.

— Meg este noua meditatoare a lui Nikki şi a reuşit de minune.

Cum pronunţă numele adolescentei, figura lui Beth se lumină.

— Dar unde este Nikki?

— Îşi petrece weekendul la prietena sa Julia, îi explică Linc. A muncit mult în ultimele săptămâni şi m-am gândit că are nevoie de puţin repaus.

— Şi tu de asemenea, se auzi o voce gravă, în spatele lor.

Surprinşi, Linc şi Meg se întoarseră în acelaşi timp şi descoperiră un bărbat înalt, îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă ecosez şi cu o vestă din antilopă cu franjuri.

— Dave! strigă Linc, înainte de a-l îmbrăţişa.

Apoi, se întoarse spre Meg şi făcu prezentările.

Un surâs cordial apăru pe faţa ridată a lui Dave Sanders, care îşi scoase şapca pentru a o saluta pe tânăra

femeie.

— Sunt foarte fericit să te cunosc, Meg.

— Şi eu la fel, domnule Sanders.

Surâsul lui Dave se accentuă.

— Fără formalităţi între noi, Meg. Aici, toată lumea îşi spune pe nume.

Bătrânul se întoarse apoi spre Linc.

— Felicitări, fiule! S-ar spune că îţi plac femeile frumoase.

Amuzat, Linc îi aruncă o privire lui Meg şi se miră s-o vadă roşind pentru un compliment atât de inocent. Niciodată nu întâlnise o femeie atât de timidă şi asta n-o făcea mai puţin atrăgătoare în ochii săi.

— Dar, spune-mi, mi se pare că am zărit nişte mânji, remarcă el.

— Calm, băiatul meu, îl dojeni gentil Dave. Avem toată după-amiaza în faţa noastră.

Apoi, bătrânul domn se întoarse către tânăra femeie.

— Vino, Meg. Vreau să-ţi arăt grajdurile.

Linc, care se gândise să nu întârzie să-i consacre mai mult timp lui Meg, îi privi frustrat îndepărtându-se.

Beth îi puse mâna pe braţ.

— Nu te supăra, Dave glumeşte. Ştiu că nu intenţionaţi să petreceţi toată ziua cu noi. Dar sper că veţi rămâne la masă.

— Adică… ezită Linc.

— Nu e nimic grav, dragul meu, te înţeleg. N-am îmbătrânit atât de mult încât să nu mai ştiu ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Linc tresări. Îndrăgostit? Nu, nu era posibil! Cum să fie îndrăgostit de o femeie pe care o cunoştea de atât de puţin timp? Desigur era tulburat şi atras de Meg, dar dragostea era un sentiment atât de diferit…

În momentul în care căuta să se convingă că nu simţea nimic serios pentru Meg, tânăra femeie îl strigă. Imediat, simţi cum îi bate inima.

— E foarte frumoasă, remarcă Beth. Curios, mă face să mă gândesc la Nikki.

Linc îşi încruntă sprâncenele.

— Totuşi, ele nu seamănă.

— Ştiu. Dar există ceva în expresia sa, în gesturile sale. Apropo, cum se comportă Nikki?

— Foarte bine. Mai este puţin agresivă, dar am reuşit să reînnodăm dialogul.

Continuând conversaţia, Beth şi Linc se îndreptară spre grajduri.

— La telefon, mi-ai spus că Nikki merge la un psiholog.

— Am întâlnit-o şi eu, admise tânărul. Mărturisesc că am trăit una din cele mai stânjenitoare zile din viaţa mea.

— Poate, dar era spre binele surorii tale.

Bătrâna doamnă se opri deodată şi-şi puse mâna pe braţul lui Linc.

— Ştii, copilul meu, că dacă ai nevoie de ajutor, poţi conta pe noi.

— Mulţumesc, Beth.

— Îmi imaginez că nu este uşor să trăieşti o poveste de dragoste cu o adolescentă de treisprezece ani în preajmă.

Linc roşi stânjenit şi bătrâna doamnă izbucni în râs, în timp ce intrau în grajd.

— Linc! strigă Meg, îngenuncheată alături de un mânz de doar câteva săptămâni. Vino să vezi acest drăgălaş…

— Stea sclipitoare, zise Dave.

Linc cercetă părul micului animal şi steaua albă din frunte.

— Este copilul Focului nebunatic?

Dave aprobă şi se întoarse spre Meg.

— Acum câţiva ani, explică el, la o licitaţie, i l-am suflat pe Foc nebunatic lui Joe. Dar veniţi pe aici. Mai am ceva să vă arăt.

Bătrânul îi conduse afară, spre o împrejmuire unde păştea un mânz în jur de şase luni.

La un scurt şuierat al lui Dave, animalul veni spre ei, tropăind şi se opri la o distanţă de câţiva metri.

Fascinat de înfăţişarea acestuia, deja excepţională, Linc nu-şi putea lua ochii de la el.

Cu precauţie, Meg se strecură şi avansă spre mânz cu mâna întinsă şi vorbindu-i cu o voce liniştită.

Animalul tresări, îşi agită capul şi lăsă să-i scape un nechezat nervos.

Fără să se descurajeze, Meg continuă să se apropie şi sfârşi prin a-i pune mâna pe grumaz.

— Foarte bine. Eşti un băiat bun, aprobă ea, mângâindu-l.

Linc şi Dave se apropiară şi ei.

— Copii, vi-l prezint pe Scânteie, viitorul armăsar al fermei Stoner.

Linc făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

Bătrânul îşi scoase şapca şi îşi trecu mâna prin păr.

— Tatăl tău mi-a reproşat mereu modul în care i l-am furat pe Foc nebunatic. Şi vreau să repar ce am greşit.

— Dar eşti nebun! Acest animal valorează o avere, cu originea pe care o are.

— Nimic nu valorează în ochii mei mai mult ca prietenia care mă lega de tatăl tău.

Dave se întrerupse din cauza emoţiei. Îşi întoarse privirea un moment, apoi îi vorbi din nou lui Linc.

— Scânteie este al tău, fiule.

— Mulţumesc, Dave…

Linc voia să mai adauge ceva, dar nu putea să scoată niciun sunet.

Atunci, neştiind cum să-şi exprime mai bine mulţumirea, îl bătu pe umeri pe bătrânul domn.

În timp ce cei doi bărbaţi continuau vizitarea fermei, Beth îi propuse lui Meg s-o însoţească până în casă.

Pregătind masa, bătrâna doamnă profită şi-i povesti lui Meg cu ce curaj făcuse faţă Linc obligaţiilor sale, după moartea părinţilor.

— Ştii că se simte vinovat de ceea ce s-a întâmplat? întrebă Beth. Meg dădu încet din cap.

— Pentru un timp, şi Nikki gândea la fel. Dar, graţie

ajutorului dat de psiholog, cred că lucrurile evoluează.

— Cu atât mai bine! Joe şi Pauline îşi adorau copiii şi n-ar fi suportat ca aceştia să se sfâşie din cauza lor.

— Cred că Nikki şi Linc sunt puţin încăpăţânaţi, remarcă Meg. Dar, în fond, se iubesc foarte mult.

Deodată, bătrâna doamnă o fixă pe Meg cu o privire curioasă.

— Linc mi-a spus că te înţelegi bine cu Nikki.

Nesimţindu-se în largul său, Meg se foia pe scaun, întrebându-se dacă Beth îi ghicise secretul.

— La început, am avut unele dificultăţi, răspunse ea evaziv. Dar acum, totul este bine.

— Te gândeşti să rămâi când se va duce la şcoală?

— Încă nu ştiu ce voi face, răspunse Meg.

Totuşi, în sinea sa, misiunea sa era practic spre sfârşit. În curând, va trebui să plece şi să încerce să-şi croiască o nouă viaţă.

— Am o prietenă la Fort Worth care mi-a propus să vin să locuiesc la ea, aşteptând să-mi găsesc de lucru, adăugă ea.

Beth ridică mirată din sprâncene.

— Şi Linc ce spune?

Meg îşi întoarse privirea.

— Linc ştie că într-o zi sau alta voi pleca.

Auzindu-i pe bărbaţi vorbind în pridvor, bătrâna doamnă se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Dar, asta nu înseamnă că el va fi de acord! remarcă ea.

Toată după-amiaza, Meg nu încetă să se gândească la conversaţia cu Beth. Şi seara, la restaurant, abia se atinse de mâncare atât o urmărea privirea inchizitorială a bătrânei doamne. Beth descoperise cine era? Şi ce se va întâmpla când va vorbi cu Linc?

— Mergem?

Meg tresări auzind glasul lui Linc.

— Poftim?… Da, bineînţeles.

La ieşirea din restaurant, Linc o luă de mână şi au mers în tăcere de-a lungul cheiului.

— Ai fost foarte tăcută, astă-seară.

— S-au petrecut atâtea lucruri astăzi. Şi, mărturisesc, sunt foarte obosită.

Linc îi trecu braţul peste umeri şi o trase către el.

— Credeam că tovărăşia mea te plictiseşte.

— A, nu, se grăbi să protesteze Meg. Graţie ţie, am petrecut momente de neuitat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Am o idee, zise Linc, pe un ton plin de subînţelesuri.

Imediat, Meg simţi cum i se accelerează pulsul.

— Vino, să ne întoarcem la hotel.

După ce uşa camerei se închise, Linc o înlănţui pe tânăra femeie şi o sărută cu pasiune.

Pierdută într-un ocean de senzaţii tulburătoare, în timp ce Linc îi explora gura cu o senzualitate plină de fervoare, Meg se înălţă spre el pentru a se oferi mai bine mângâierilor lui.

Arzând de o pasiune din ce în ce mai puternică, Linc o luă pe Meg în braţe şi o duse în cameră.

El se opri pentru a o depune uşor pe pat şi a schimba cu ea o sărutare arzătoare. Apoi, îşi cufundă ochii în ochii ei şi începu să-i desfacă încet nasturii bluzei, unul câte unul, sărutându-i pielea satinată.

Tânăra îşi ţinu răsuflarea în timp ce Linc îşi scotea cămaşa. Cu o mână abilă, îi desfăcu sutienul şi ea simţea palma fierbinte a lui Linc mângâindu-i sfârcurile întărite ale sânilor.

Apoi îşi puse buzele fierbinţi în scobitura gâtului şi apoi le lăsă să alunece pe gât ca apoi să pună stăpânire pe sfârcurile pe care le mângâia, dinţii trezind în corpul tinerei femei o voluptate de nespus. La rândul său, ea căută stângace nasturii cămăşii lui Linc.

Nu-i trebui tovarăşului său decât o clipă pentru a-şi arunca hainele şi a se debarasa de cizme şi de cureaua cu cataramă de argint.

Revenind spre Meg, făcu să-i alunece rochia de pe umeri şi mânat de o dorinţă fără margini, o împinse către

pat, nerăbdător să acopere cu mângâieri acest corp sublim şi să-şi lase mâinile să rătăcească pe corpul lui Meg

Deodată, simţi cum tânăra femeie înţepeni.

— Meg, ce se întâmplă?

Tânăra dădu din cap şi întoarse ochii.

— Meg, te implor. Nu poţi să renunţi acum. Nu-mi spune că nu mă doreşti.

— Bineînţeles, dar eu… Sunt lipsită de experienţă. Eu niciodată…

În faţa mărturisii neaşteptate, Linc se opri brusc şi se aşează pe marginea patului.

— Îmi pare rău.

— Nu, Meg, eu trebuie să-ţi cer scuze. Totul s-a petrecut atât de repede.

Grăbit să părăsească încăperea, Linc se ridică şi-şi luă hainele.

— Pe mâine…

— Linc! strigă Meg, în timp ce el se îndrepta spre uşă.

În prag se întoarse şi se simţi că voinţa i se clatină, văzând-o pe tânăra femeie aşezată pe pat, cu un cearşaf tras peste corpul aproape gol, cu părul blond revărsat în cascade pe umeri.

— Ascultă, Meg. Cred că momentul este prost ales pentru a purta o discuţie. Vom vorbi mâine despre toate acestea

Capitolul 6

Exasperat de muzica asurzitoare care se auzea din camera lui Nikki, Linc se refugie în biroul său cu pereţi lambrisaţi cu mahon, regretând deja că dăduse voie surorii sale să-şi invite nişte prieteni!

Acolo, într-o linişte relativă, se aşeză într-un fotoliu de piele şi-şi lăsă gândurile să zboare spre Meg.

De la întoarcerea lor din San Antonio, cu aproape o săptămână mai înainte, făcuse tot posibilul s-o evite pe Meg, conştient că ea nu era o femeie care să accepte o aventură fără niciun viitor. Niciodată nu i-ar fi cedat fără să-l iubească, şi fără speranţa că este iubită la rândul ei.

Poate, în secret, spera că o va cere în căsătorie. Şi Linc nu era pregătit să se angajeze, cel puţin până va rezolva toate problemele cu Nikki.

În timp ce se gândea cum să-i împărtăşească toate acestea lui Meg, ochii lui se aţintiră pe un vraf de documente ce zăceau pe un colţ al biroului.

De mult ar fi trebuit să trieze hârtiile tatălui său, dar nu avusese curajul necesar. Totuşi, simţea că astăzi venise momentul să se achite de această sarcină.

Cu o oarecare nelinişte încercă combinaţia de la casa de bani şi deschise uşa grea de fier. Apoi, scoase un dosar cu arc, în care se găseau poliţe de asigurări şi alte documente personale. Luând o hârtie la întâmplare, descoperi cu emoţie actul de căsătorie al părinţilor săi. Inima îi bătea repede văzând că în această toamnă ar fi împlinit treizeci şi cinci de ani de căsnicie.

După ce scoase certificatul său de naştere şi documentele de adopţie, le căută pe cele ale lui Nikki.

Încet, începu să citească pagina respectivă.

„Nicole-Pauline Stoner, născută la Mineral Wells, Texas, la 13 septembrie, orele două dimineaţa”.

Apoi, privirea îi căzu pe rândul următor şi surâsul lui se stinse. Deodată, simţi că nu mai are aer.

„Mama: Nina, Morgan Delaney. Tatăl: Ralph, Geno Delaney”.

— Dumnezeule, strigă el. Nu este posibil!

Încă neîncrezător, reciti documentul. Dar, nu exista nicio îndoială. Meg era sora lui Nikki.

În prada unei furii extreme, se apropie de scară şi bătu energic la uşa lui Nikki.

În uşa întredeschisă apăru figura contrariată a adolescentei.

— Nu, Linc! Mi-ai promis că nu ne deranjezi.

— Continuaţi să vă distraţi, o asigură fratele său. Voiam doar să-i spun lui Meg să vină imediat la mine în birou.

Nikki fu de acord.

Întorcându-se în birou, începu să se plimbe în prada

unei vii agitaţii.

După ce bătu la uşă, Meg intră în încăpere, puţin mirată, dar surâzătoare.

— Închide uşa, îi ordonă Linc cu o voce rece.

— Ce se întâmplă?

În loc de răspuns, Linc îi agită un document în faţa ochilor.

— Cât timp credeai că poţi să-mi ascunzi asta?

Descumpănită de răceala şi de duritatea sa, Meg păstră puţin tăcerea pentru a-şi pune ordine în gânduri. Deoarece Linc descoperise totul, ce rost ar mai avea să se justifice? De altfel, ştia deja că n-o s-o creadă.

— Mă auzi?

— Da, murmură tânăra, aruncând o privire spre uşă, cu gândul că ar putea să fugă.

— Este tot ce ai de spus? Nu crezi că îmi datorezi unele explicaţii? Tremurând, cu ochii plecaţi asupra mâinilor pe care şi le frământa cu nervozitate, Meg făcu apel la tot curajul pentru a răspunde bărbatului care fixa asupra ei o privire ameninţătoare.

— N-am aflat de existenţa lui Nikki decât la moartea mamei mele, explică ea. Cu câteva ore înaintea sfârşitului, mi-a povestit şi m-a rugat să-i găsesc copilul.

La evocarea acestei amintiri penibile, tânăra simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Ea lupta din toate forţele pentru a le reţine.

— Când mama mi-a vorbit de Stoner, mi-am amintit că venisem de multe ori la fermă când tatăl meu muncea aici.

— Nu-mi amintesc de niciun angajat cu acest nume.

— Noi n-am rămas mult timp, murmură ea, prea puţin preocupată să-i explice lui Linc de ce tatăl său că nu putuse să-şi păstreze niciun serviciu.

— Însă destul timp pentru a avea un copil şi a-l abandona. De ce, Meg?

Tânăra femeie suspină.

— Eram foarte săraci şi părinţii mei aveau deja trei copii. Şi cum tatăl meu auzise că Stonerii voiau unul

— Vrei să spui că tatăl tău i-a oferit părinţilor mei acest copil?

Meg aprobă, cu gâtul prea strâns pentru a mai putea vorbi.

— Deci, dacă înţeleg bine, voiai doar să te asiguri că sora ta este fericită? Dar, după ce ai văzut modul în care trăia, ai vrut să te agăţi şi tu, aşa este?

Rănită că o putea judeca atât de greşit, Meg strânse pumnii.

— Te înşeli, Linc. Când am sosit la fermă, intenţionam să le spun părinţilor tăi cine sunt. Dar mi-ai zădărnicit planurile, rugându-mă să rămân.

— Nimic nu te împiedica să spui adevărul.

— Nikki nu m-ar fi înţeles. Şi văzând cât de mult suferea, am vrut să o ajut.

— Mai ales când ai descoperit că poseda jumătate dintr-o fermă prosperă.

— Am rămas pentru că amândoi aveaţi nevoie de mine, protestă tânăra femeie.

— Ce generozitate! o ironiză Linc, cu privirea neagră de furie. Până unde voiai să mergi cu sacrificiul tău?

În faţa unui astfel de afront, sângele lui Meg începu să se revolte. Incapabilă să se mai controleze, ridică mâna şi-l lovi cu forţa pe Linc.

Deja alerga spre uşă, când el o reţinu de braţ.

— Lasă-mă să plec! strigă ea, zbătându-se.

Dar Linc, orb de furie, o ţinu pe loc.

— N-am să te las niciodată să mi-o iei pe Nikki! şuieră el printre dinţi.

— Dar n-am avut deloc această intenţie, protestă Meg. După cum ţi-am spus, mergeam la Fort Worth, pentru a căuta de lucru. M-am oprit ca să cer părinţilor tăi permisiunea de a o vedea pe Nikki, când va mai creşte puţin.

Impresionat de sinceritatea vocii ei, Linc o eliberă pe tânăra femeie. Era atât de frumoasă, atât de emoţionată cu ochii scânteind de lacrimi, încât era gata să se îndoiască. Dar trebuia să se gândească înainte de orice la sora sa.

— Acum n-ai să mai ai curaj să vorbeşti cu Nikki, remarcă el.

— Ştiu, răspunse Meg, cu o voce tristă. Mă duc să-mi pregătesc valizele. Mâine, am să plec.

— Unde este Meg? se nelinişti Dora a doua zi dimineaţă, servind micul dejun.

— De unde să ştiu? mormăi Linc, înainte de a lua o înghiţitură de cafea.

— Poate este bolnavă, sugeră menajera.

— Nu, nu este bolnavă, se resemnă să explice Linc. Îşi face bagajele.

Ochii Dorei se măriră de stupefacţie.

— Dar, de ce?

— A decis să plece, asta-i tot.

— Nu-mi vine să cred. Era atât de fericită aici. Dar trebuie să faci ceva. N-ai s-o laşi să plece aşa!

În momentul în care Linc deschidea gura să se apere, Nikki dădu buzna în încăpere.

— Este adevărat? strigă adolescenta. Meg pleacă? Dar, de ce? Ce i-ai spus?

— Nimic, ea a decis astfel. Şi, crede-mă, este mai bine aşa.

— Poate pentru tine, dar nu pentru mine!

Din acuzatoare, vocea lui Nikki se făcu rugătoare.

— Nu vreau să plece Meg. Te rog, Linc.

Bulversat, tânărul se ridică şi vru s-o îmbrăţişeze pe sora sa.

— Eu sunt aici, Nikki. Ne putem descurca şi fără ea.

Adolescenta îl împinse brusc pe Linc.

— De ce îmi iei întotdeauna persoanele pe care le iubesc? Mai întâi mama şi tata şi acum, Meg! Te detest!

Şi cu aceste cuvinte, Nikki fugi din bucătărie. Câteva secunde mai târziu, zgomotul uşii de la camera sa, făcu să se zguduie pereţii.

Ca paralizat, Linc căzu pe un scaun, pradă unui intens sentiment de vinovăţie.

După câteva minute, se ridică, îşi luă pălăria şi se pregăti la rândul său să părăsească încăperea.

— Am să mă întorc la cină, o anunţă el pe Dora.

— Aşteaptă puţin, Lincoln Stoner! îi ordonă bătrâna.

Surprins de tonul ei, Linc se opri.

— Eşti tot atât de insuportabil ca şi sora ta! Care este soluţia voastră? Fuga! Ştii că Nikki are nevoie de Meg şi totuşi o laşi să plece fără să faci nimic.

— Nu pot.

— Credeam totuşi că simţiţi ceva unul pentru celălalt.

— Dora! explodă Linc. Te amesteci în ceva ce nu te priveşte.

— Inutil să ţipi, Linc. Nu mă impresionezi. Dacă ai avea puţin bun-simţ ai lua-o pe Meg în braţe şi lucrurile s-ar aranja de la sine.

Menajera îşi încrucişă braţele pe pieptul ei generos şi surâse, încântată de sugestia sa.

— Crede-mă, mă îndoiesc că Meg ar avea ceva de zis. Sărmana sora ta are nevoie de un cămin stabil.

— Este ideea cea mai neaşteptată pe care am auzit-o vreodată, spuse Linc, înainte de a ieşi trântind uşa.

Mergând cu paşi nervoşi spre grajduri, Linc se strădui să analizeze situaţia. Dacă nu găsea repede o soluţie neînţelegerea se va stabili definitiv între el şi Nikki. Şi cu toate negările sale, Meg ar putea să-i intenteze un proces şi să ceară custodia surorii sale. Şi pentru că aveau aceeaşi origine, judecătorii i-ar da dreptate atâta timp cât Nikki n-ar face nicio dificultate ca să meargă să trăiască alături de ea.

Panicat că ar putea să-şi piardă sora pentru totdeauna, Linc se întoarse şi intră în clădire ca o furtună. Ajuns în faţa uşii lui Meg, bătu cu putere.

— Cobor imediat, afirmă Meg, deschizându-i. Dacă ai vrea să mă ajuţi să-mi duc bagajele…

— Mai mult ca sigur că nu. N-ai să pleci nicăieri.

Meg făcu ochii mari.

— Vrei să rămân?

— Evident, pentru că n-am de ales!

— Nu înţeleg. Credeam că vrei cu orice preţ să plec.

— Fără îndoială, dar m-am gândit la Nikki. Este

foarte nefericită că vrei să pleci. Şi o cunosc bine, dacă nu rămâi o să fugă din nou.

Cu toată bucuria pe care o simţea că putea să rămână, Meg se îndemnă la calm.

— Ştii că Nikki pune întrebări cu privire la părinţii săi. Ce ai să faci atunci?

— Am să-i vorbesc când va fi mai mare.

— Nikki nu te va ierta că ai păstrat secretul.

— Poate. Dar acum are încă probleme şi nu vreau să-i mai creez şi altele.

În prada unor sentimente contradictorii, Meg ezita. Ce se va întâmpla dacă Nikki singură va descoperi adevărul? în ceea ce o priveşte, ar putea să suporte indiferenţa acestui bărbat la care ţinea atât de mult? Putea să trăiască alături de el într-o atmosferă tensionată?

— De acord, Linc se decise ea. Voi rămâne până când Nikki va merge la şcoală.

— Nu! strigă el. Vreau să rămâi pentru totdeauna.

Conştient de agresivitatea sa, el îşi îndulci tonul.

— Nikki are nevoie de noi amândoi în prada unei speranţe neaşteptate, Meg simţi cum i se accelerează pulsul.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să ne căsătorim, răspunse el cu emoţie.

Meg simţi cum pământul se deschide sub picioarele ei.

— Să ne căsătorim? repetă ea buimăcită. Ai înnebunit?

— Ştiu că această idee ţi se pare absurdă, recunoscu Linc, dar asta ar rezolva toate problemele. Tu poţi să rămâi lângă Nikki, fără să-i spui cine eşti şi să-i continui educaţia.

— Aşteaptă puţin! îl întrerupse Meg, căreia i se prăbuşiseră toate speranţele. Trebuie să înţeleg că vrei să te căsătoreşti cu mine doar ca să te ajut s-o creşti pe Nikki?

Linc dădu din cap, vizibil preocupat de a fi găsit cea mai bună soluţie.

— Este o nebunie! protestă tânăra femeie.

— De ce? Noi ne înţelegem bine şi vrem ca Nikki să fie fericită. Peste cinci ani va fi majoră şi am putea divorţa. Nu este atât de mult. Atunci vei putea să-ţi continui studiile, să-ţi iei o diplomă… Fireşte că îţi voi acorda o indemnizaţie generoasă pentru timpul petrecut cu noi.

Meg îl cerceta, neîncrezătoare. Deci, el se gândise la toate:

— Şi eşti sigur că Nikki va fi de acord cu acest mariaj?

— N-am avut ocazia să-i vorbesc.

— Unde este?

— În camera sa. Ai vrea să te duci să-i spui că rămâi şi că ne vom căsători?

— Ai luat-o prea repede, protestă Meg. Încă n-am acceptat nimic. De altfel, nu ştiu dacă este vorba de o căsătorie de convenienţă sau dacă

Tânăra se întrerupse, roşind.

— Tot ce-ţi cer este să te ocupi de casă şi de Nikki.

Linc se apropie de ea şi vocea sa deveni mai blândă.

— Pentru rest… n-ai nicio obligaţie. Vei hotărî singură.

Meg îl privi un moment.

— Accept să rămân ca meditatoare pentru Nikki până când se va întoarce la şcoală. Dar pentru căsătorie, am să mă mai gândesc. Eşti de acord?

— Este bine. Dar să te gândeşti mai repede.

— Dă-mi răgaz până săptămâna viitoare.

— De acord!

Răgazul pe care Linc i-l acordase era aproape de sfârşit şi Meg nu luase nicio hotărâre.

Prea agitată pentru a dormi, se duse la fereastră şi inspiră aerul cald al nopţii.

În acelaşi timp, Linc ieşea din piscină ud, splendid.

Cu inima bătându-i, tânăra se trase înapoi. El tocmai îşi ridica ochii în direcţia ei! Atrasă parcă de o forţă mai presus de voinţa sa, Meg îşi reluă postul de observaţie.

Fascinată, contempla umerii largi ai lui Linc, formaţi

de munca manuală, pieptul puternic ai cărui muşchi jucau sub pielea bronzată, şoldurile înguste. Tânăra femeie tremura închipuindu-şi moliciunea pielii sub degetele sale.

Mânată de o forţă incontrolabilă, se încălţă şi coborî ca să-l întâlnească pe Linc. De ce să mai tergiverseze când inima sa cunoştea deja răspunsul pe care raţiunea continua să-l ignore?

— Uite, s-ar zice că te-ai decis să nu mă mai eviţi, remarcă Linc, ştergându-şi părul.

— Te-am prevenit că aveam nevoie de timp de gândire. De altfel, era o cerere în căsătorie care n-avea nimic tradiţional.

— Nu te aşteptai la flori sau să mă port cu mănusi?

— Bineînţeles că nu! protestă Meg.

— Atunci? Ai venit să-mi dai răspunsul?

— M-am gândit bine. Cred că ai dreptate. Nikki are nevoie de un cămin stabil.

Linc scoase un suspin de uşurare şi-şi lăsă prosopul în jurul gâtului.

— Atunci? Eşti de acord?

— Da. În măsura în care este vorba de un mariaj de convenienţă.

Linc păru jenat.

— Ascultă, m-am gândit mult. Şi ştiu că nu m-aş putea mulţumi cinci ani cu o relaţie platonică.

Vorbind, se apropie de tânăra femeie, care simţea că tremură.

— Meg…

Vocea lui Linc deveni dulce. O voce care evoca îmbrăţişări arzătoare, cearşafuri sifonate

— Înţelege-mă bine, Meg. Te vreau soţie în toate înţelesurile acestui termen. Vezi vreun inconvenient în asta?

— Nu, murmură ea, cu o voce care abia se auzea.

— Perfect! zise Linc, strângând-o lângă el.

Apoi luă în stăpânire cu înflăcărare această gură care-i bântuia visele de la prima lor îmbrăţişare, la San Antonio.

— Asta înseamnă că Meg va rămâne aici pentru totdeauna?

Vocea lui Nikki îi făcu să tresară şi se despărţiră ca doi vinovaţi.

— Nu ştii că nu este frumos să spionezi oamenii, mormăi Linc.

Fără a se descumpăni, adolescenta înaintă spre ei, cu un larg surâs pe buze.

— V-am strigat, dar am impresia că eraţi prea ocupaţi ca să mă auziţi.

— Meg şi cu mine discutam anumite lucruri.

— Ciudată conversaţie! îl ironiză Nikki.

— De fapt, Meg tocmai acceptase să fie soţia mea! explică Linc trăgând-o spre el pe tânăra femeie.

Nikki rămase o clipă cu gura căscată. Apoi, expresia de surpriză se schimbă într-un surâs de încântare.

— Este adevărat?

Meg confirmă.

— Sper că asta nu te nelinişteşte?

— Din contră, este formidabil!

Tânăra se precipită către cei doi şi-şi aruncă braţele în jurul lor.

— În sfârşit, am să am o soră!

Meg îi aruncă lui Linc o privire neliniştită, dar îşi întoarse ochii.

— Este vorba, mai degrabă, de o soră vitregă, o corectă el.

— Pentru mine, este acelaşi lucru, afirmă Nikki. Meg rămâne cu noi şi va face parte din familie.

Şi spontan, o îmbrăţişă pe Meg.

— Este genial! adăugă ea cu entuziasm. Sper că veţi avea repede un copilaş.

— Fii calmă, Nikki! interveni fratele său. Meg şi cu mine nici n-am avut timp să stăm de vorbă.

— Aş putea să vă ajut la pregătirea nunţii? întrebă Nikki, din ce în ce mai exaltată.

Meg îşi dădu imediat seama că nu fixaseră nici data, nici modalităţile de desfăşurare a ceremonei.

— Bineînţeles că ai putea să ne ajuţi, promise Linc. Dar acum, fii drăguţă şi întoarce-te în camera ta. Meg şi cu mine avem anumite detalii de stabilit.

După ce Nikki se îndepărtă, Linc se întoarse spre tovarăşa sa.

— Mă gândesc că ne-am putea căsători sâmbăta viitoare.

— Nu este prea repede? protestă Meg, intrând în panică. Şi fraţii mei?

— Ei sunt la curent în ceea ce o priveşte pe Nikki?

— Nu, mama mi-a cerut să nu le spun nimic înainte de a vorbi cu părinţii tăi.

— Atunci, poţi să-i inviţi. Cel puţin, dacă nu te temi că vor bănui ceva.

— Ei se pot întreba de ce ne grăbim aşa.

— N-ai decât să le spui adevărul, că nu putem aştepta…

Tânărul îi făcu sugestiv cu ochiul.

— Noapte bună, îi spuse el, deodată, îndreptându-se spre casă.

Rămasă singură tânăra femeie se aşează pe un scaun.

— Oh, Doamne, murmură ea, în liniştea nopţii. În ce aventură m-am vârât?

Capitolul 1

Din ce în ce mai nerăbdător, Linc se învârtea ca un leu în cuşcă în salon, în timp ce invitaţii luau loc pe terasă.

Decepţionată de a se mulţumi cu o nuntă în intimitate, Nikki îl rugase pe fratele său să invite toţi prietenii şi toţi vecinii.

Ca de obicei, Linc îi făcuse pe plac adolescentei.

— Nervos? Vocea lui Dave Sanders îl făcu pe Linc să tresară.

— Puţin, admise el.

Bătrânul său prieten îl bătu uşor cu palma pe umeri cu un gest paternal.

— Este normal, fiule. Dar ai avut mare noroc să întâlneşti o femeie ca Meg.

Deodată, uşa se deschise şi pastorul veni să-i anunţe

că-i mai aşteptau doar pe ei!

În faţa oglinzii, Meg îşi admira pentru ultima oară rochia. O adevărată minunăţie din tafta, tivită cu dantelă, cu mâneci lungi, corsaj ajustat şi o fustă foarte amplă care se termina cu o trenă şi fosnea la cea mai mică mişcare.

— Cât eşti de frumoasă! se extazie Nikki. Linc va leşina când te va vedea.

Meg îşi învălui într-o privire plină de tandreţe sora îmbrăcată într-o rochie de mătase roz.

— Şi tu eşti încântătoare.

Adolescenta se contemplă în oglindă cu o urmă de îndoială.

— Aşa crezi?

— Oh, Nikki, vei deveni o femeie superbă, o asigură Meg, trăgând-o spre ea.

— Nu este posibil, sunt prea înaltă. îi depăşesc pe colegii mei.

Meg aranjă şuviţă de păr după urechea surorii sale.

— La vârsta ta, eram şi eu ca tine. Dar nu te necăji, băieţii ating talia adultă mai încet decât fetele.

— Dacă într-o zi aş fi ca tine, atunci merită să aştept.

— Mulţumesc, scumpa mea, răspunse Meg, amintindu-şi cât de dificilă fusese prima lor întâlnire.

Cine ar recunoaşte acum, în această fată radioasă, pe adolescenta agresivă şi taciturnă pe care o cunoscuse cu câteva luni mai înainte?

— Sunt fericită că ai acceptat să fii domnişoara mea de onoare, continuă Meg. Doresc foarte mult să devenim o familie adevărată.

Ochii lui Nikki se umplură de lacrimi.

— Şi eu sunt fericită că te căsătoreşti cu fratele meu. Acum, voi avea sora la care am visat.

Copleşită de emoţie, Meg îşi muşcă buzele pentru a-şi reţine lacrimile.

— Ceea ce spui mă mişcă foarte mult, Nikki. Şi voi face tot ce am să pot ca să nu te decepţionez.

Două lovituri în uşă le făcu să tresară.

— Hei! le interpelă Clint, petrecându-şi capul în

deschizătura uşii. E timpul să mergem. Se pare că mirele este pe punctul de a exploda.

Pusă pe glume, Meg scoase limba la fratele său mai mic. Părul lui blond proaspăt tuns şi costumul elegant gri-antracit, îl făcea să pară mai tânăr decât cei douăzeci şi unu de ani ai săi şi Meg simţi un val de mândrie văzându-l atât de frumos şi serios. În spatele lui se iţea Rick, mai mic cu doi ani. El moştenise părul negru şi pielea mată a mamei lor şi când tânărul îi oferi braţul lui Nikki, Meg fu speriată de asemănarea lor.

— Eşti gata? întrebă Clint, în timp ce cei doi tineri se îndepărtară.

— Ce? A, da… Sunt puţin nervoasă.

Neliniştit, Clint o luă de braţ şi o strânse la pieptul său.

— Ascultă, Meg. Dacă simţi că eşti pe cale să faci o prostie, nimic nu te obligă să te căsătoreşti. Şi dacă vei avea probleme poţi oricând să te întorci acasă. Rick şi cu mine vom face orice ca să te ajutăm. O meriţi pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Meg făcu ochii mari. Fratele său o credea însărcinată?

Revenindu-şi din surpriză, depuse o sărutare pe obrazul lui Clint.

— Eşti drăguţ că îţi faci griji pentru mine. Dar te asigur că nu vei deveni unchi mult timp de acum înainte. Şi sunt fericită că mă căsătoresc.

— Foarte bine, în acest caz, să mergem.

Marşul nupţial începu să răsune în momentul în care Meg păşi pe terasă. Şi deodată, nu mai fu atât de sigură că alesese direcţia bună.

Apoi ochii săi îi întâlniră pe ai lui Linc, splendid în smochingul negru.

Privirea în care o învălui era atât de tandră, atât de plină de devotament, încât se simţi în siguranţă.

Când se aşeză alături de el în faţa altarului, Linc o apăsă încet pe braţ cu vârful degetelor şi ea ştiu atunci că nu se înşelase.

Spre marea uşurare a lui Linc, ceremonia fu scurtă. Dar după ce sărutase mireasa sub un ropot de aplauze, trebui să suporte ritualul felicitărilor. Trebui să apeleze la toată răbdarea sa ca să n-o smulgă pe Meg şi s-o şteargă englezeşte.

În sfârşit, veni momentul despărţirii. După ce şi-au luat rămas-bun de la invitaţi, o îmbrăţişară pe Nikki şi-i recomandară să fie drăguţă cu Beth şi cu Dave, însărcinaţi să aibă grijă de ea până la întoarcerea lor.

— Uf! oftă Linc în timp ce urca în maşină sub ploaia de boabe de orez. Credeam că n-o să mai ajungem să plecăm.

Cum trecură de poarta fermei, Meg se întoarse să-i mai privească pe invitaţi, care continuau să le facă semne de adio.

— Mi-a făcut plăcere să-i văd pe fraţii mei, mărturisi ea. Mi-au lipsit mult în ultimele două luni.

— Meg, ştiu că nu-ţi va fi uşor. Dar pe viitor va trebui să nu-i mai inviţi pe fraţii tăi la fermă. Cineva ar putea să-şi dea seama de asemănarea dintre Rick şi Nikki.

— Oh! exclamă Meg. Ţi-ai dat şi tu seama?

— Bineînţeles, sare în ochi. Ce crezi, fraţii tăi bănuiesc ceva?

— Nu ştiu.

— Ai putea să-i vizitezi în Oklahoma oricând doreşti.

— Acum, mi se pare ceva mai dificil.

— Pentru că suntem căsătoriţi?

Meg aprobă.

— Nu intenţionez să te ţin prizonieră.

— Sper! spuse tânăra femeie.

Între ei se instală tăcerea, în timp ce aerul din habitaclu părea încărcat de electricitate.

Pe parcursul kilometrilor care-i separa de Dallas, Meg îşi observă soţul pe furiş. Fără voia ei, privirile îi întârziau pe mâinile puternice de pe volan, apoi, se plimbau pe corpul lui, pe gura senzuală care trezise în ea atâtea senzaţii tulburătoare…

Sosind la hotelul Crescent Court, Meg simţi o teamă

la perspectiva de a se găsi singură în cameră cu soţul său.

Linc opri motorul şi întoarse spre ea ochii săi negri în care se ghicea o flacără arzătoare.

Cu un gest delicat, el ridică o şuviţă ce cădea pe fruntea tinerei femei care îşi reţinu răsuflarea.

Încet, îşi apropie faţa de a ei.

— Dacă ai şti cât de mult te doresc, Meg, murmură el.

Fermecată, ea îşi întredeschise buzele. Era încordată toată în aşteptarea sărutului lui Linc, a căldurii buzelor lui peste ale sale.

Pierdută într-un ocean de senzaţii delicioase, în timp ce Linc îi explora gura cu o senzualitate plină de fervoare, Meg se arcui spre el pentru a se oferi mai bine mângâierilor sale.

Deodată, Linc se îndepărtă.

— Cred că trebuie să intrăm dacă nu vrei să facem dragoste în maşină.

În hol, Meg privi nervoasă în jurul său, în timp ce Linc lua cheile de la apartamentul lor. Ea îşi urmă soţul la etaj şi tresări când uşa se închise în urma lor.

— Nu fi atât de nervoasă, zise Linc. Îţi propun să coborâm pentru cină. Am remarcat că n-ai mâncat nimic de dimineaţă.

— Este adevărat, îmi este foame, minţi tânăra, fericită pentru diversiune. Dar mai înainte, aş vrea să mă spăl puţin.

După ce îşi dăduse cu puţină apă pe faţă, Meg se observă în oglinda de la baie. Femeia pe care o vedea se numea acum doamna Linc Stoner, dar era vorba de altcineva, de o străină care simula, în timp ce adevărata Meg îl iubea pe Linc, mai mult decât ar fi crezut că este posibil.

Când intrară în restaurant, Meg simţi un amestec de mândrie şi veselie. Linc era, incontestabil, cel mai frumos bărbat de acolo.

Şeful de sală îi conduse la o masă rezervată, puţin mai la o parte.

Cu o senzaţie de plenitudine, Meg privi în jurul său, în timp ce

Linc comanda şampanie. Pereţii lambrisaţi, lumina pală a candelabrelor cizelate confereau decorului o rară eleganţă. Întrerupt din când în când de clinchetul melodios al cristalelor sau porţelanurilor, un murmur plăcut se ridica în sală.

Linc îşi aruncă privirea-i neagră şi pătrunzătoare asupra lui Meg şi o fixă un moment în linişte. Apoi, ridică paharul:

— Pentru adorata mea soţie!

— Mulţumesc, răspunse Meg, cu obrajii roşii de emoţie.

În timpul mesei, şi-a păstrat privirea fixată pe faţa soţului său, fascinată de desenul gurii sale, de profunzimea ochilor săi întunecaţi.

Discutară cu dezinvoltură, evocând sejurul lor la Dallas. Şi, cu şampania drept ajutor, Meg se simţi mai uşoară şi mai destinsă.

— Dansăm? propuse Linc la sfârşitul mesei, mor de nerăbdare să te ţin în braţe.

După o uşoară ezitare, Meg îl lăsă pe soţul său s-o conducă pe pista de dans. Cu braţele petrecute în jurul gâtului însoţitorului său, Meg îşi acordă paşii în ritmul melodiei languroase şi se abandonă magiei clipei. Corpurile lor erau doar unul, se ghiceau unul pe altul, într-o perfectă armonie, promisiunea unei legături mai intime.

— Vino, murmură Linc, când răsunară ultimele sunete ale melodiei.

În ascensor, o ţinu strâns lângă el şi o conduse cu nerăbdare în apartamentul lor.

— Oh, Meg! murmură după ce uşa se închise în urma lor. Sărută-mă repede, înainte de a-mi pierde raţiunea.

O flacără devoratoare lumina ochii negri ai soţului său, ca un ecou al propriei sale dorinţe, atât de violentă încât o înfricoşa. Fremătând, Meg îi oferi buzele. Linc îşi înclină capul şi ea aşteptă ţinându-şi răsuflarea. Sărutarea, mai întâi uşoară, deveni mai arzătoare. Dulceaţa gurii,

cutezanţa care forţa barajul buzelor, o antrenară pe tânăra femeie într-un vârtej de senzaţii voluptuoase. Cu trupul vibrând, Meg îl înlănţui cu braţele, scoţând un suspin de abandon.

Ea începu să tremure în contact cu mâinile suple şi calde care-i mângâiau spatele şi alunecau uşor peste sânii ei.

— Cred că este încă prea devreme, murmură el.

— Dar de ce? întrebă Meg, făcând ochii mari.

— Scumpa mea, ard de nerăbdare să te ştiu toată a mea, dar nu vreau să te forţez. Să învăţăm, mai întâi, să ne cunoaştem mai bine.

— Dar nu vreau să te opreşti…

— Ştiu. Dar vreau ca tu să-mi ceri să facem dragoste. Şi acum, să mergem la culcare, înainte de a-mi schimba părerea. Eu voi dormi pe canapeaua din salon!

Mai mult surprinsă decât frustrată, Meg n-avea altceva de făcut decât să se supună.

După o noapte agitată, tânăra femeie se trezi brusc şi se ridică din pat, perplexă. îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama unde se găsea şi ce s-a petrecut în ajun. Suspinând, se îndreptă spre baie, împinse uşa şi tresări când îşi văzu soţul.

Cu un prosop înnodat în jurul soldurilor, cu părul încă ud de la dus, arăta splendid şi Meg preferă să-i evite privirea.

— Bună dimineaţa, zise el, mânuind pe obraz aparatul de ras. Sper că ai avut o noapte bună.

— Excelentă, minţi tânăra femeie.

În timp ce Meg contempla fascinată corpul gol al soţului său, Linc termină să se radă şi-şi răcorea faţa cu apă rece.

— Fermecătoare ţinută, comentă el, luând un prosop.

— Mulţumesc, răspunse Meg.

Tânăra simţi cum i se strânge inima amintindu-şi cu ce emoţie alesese halatul de satin alb pentru noaptea nunţii sale.

— Aş vrea s-o scot, acum.

— O idee excelentă, murmură Linc, apropiindu-se de ea.

Roşind, Meg se grăbi să rectifice.

— Voiam să spun că aş vrea să mă îmbrac, dacă ai terminat.

— Putem să împărţim sala de baie, sugeră Linc, cu un surâs încântător.

— Nu, mulţumesc. Am să aştept.

Înainte ca ea să schiţeze o mişcare, Linc o trase la pieptul său gol şi-i luă buzele cu aviditate. Când gurile li se despărţiră, Meg se agăţă de umerii soţului său ca să nu cadă.

— Îmbracă-te! îi ordonă el. Am să te duc să vizitezi Dallasul.

După ce umblaseră toată dimineaţa după cumpărături, se întoarseră la hotel, apoi deciseră să-şi petreacă după-amiaza la piscină.

După câteva lungimi de bazin, se lăsară să cadă pe şezlonguri şi se abandonară mult timp căldurii mângâietoare a soarelui.

Seara, se deciseră să cineze într-un mic restaurant mexican, la câţiva paşi de hotel.

Când se întoarseră în apartamentul lor, puţin după miezul nopţii, Meg lăsă să-i scape un suspin de satisfacţie.

— Oh, Linc, ce zi minunată!

— Vom încerca să facem la fel şi mâine, zise Linc, depunând cheile pe consola din salon.

Meg se îndreptă spre camera sa.

— Dacă trebuie să ne sculăm devreme, cred că aş face mai bine să merg la culcare.

— Bună idee…

Tânăra femeie se întoarse în pragul uşii, cu speranţa că Linc îi va spune ceva.

— Noapte bună, Linc.

— Noapte bună, Meg.

Cu moartea în suflet, Meg se dezbrăcă, îşi puse halatul şi se aşeză pe marginea patului.

De ce nu încercase Linc cel mai mic gest s-o reţină?

Nu vedea cât de mult o consuma pasiunea pentru el?

O dorinţă irezistibilă să-l vadă, o făcu să se ridice şi să pună mâna pe clanţa uşii. Dacă el nu se decidea, atunci va face ea primul pas.

Când se pregătea să părăsească încăperea, o ciocănitură în uşă o făcu să tresară.

Cu un gest brusc, deschise uşa şi dădu nas în nas cu Linc, care ţinea în mână o trusă de toaletă.

— Dacă ai terminat, aş vrea să folosesc baia. Vreau să fac un dus.

— Te rog, zise ea, retrăgându-se pentru a-l lăsa să intre.

Din nou, Meg se aşeză pe pat şi încercă în zadar să-şi controleze bătăile dezordonate ale inimii. Cu un suspin, îşi întoarse capul spre sala de baie; zgomotul dusului îi evoca imaginea obsedantă a corpului bărbatului pe care dorea să-l simtă lângă ea.

Dar Linc vorbea de dorinţă, nu de dragoste. Ar putea ea să se mulţumească doar cu o aventură fizică, atunci când de mult timp refuza cu îndârjire să accepte fericirea simţurilor, fără dragoste adevărată şi împărtăşită? Dar poate venise momentul să termine cu toate interdicţiile pe care şi le impusese. În timp ce Meg reflecta, apa dusului se oprise şi Linc reapăru în cameră, cu un prosop înfăşurat în jurul soldurilor.

— Mulţumesc, spuse el trecând prin faţa lui Meg.

Dând curs unui impuls, Meg îl prinse de braţ.

— Te rog, nu pleca!

— Ce se întâmplă, Meg?

Tânăra femeie inspiră profund, ca să-şi dea curaj.

— Vreau să facem dragoste.

— Eşti sigură, scumpa mea?

— Da.

Ea nu putu să-şi reprime un tremur când Linc o luă în braţe şi o strânse puternic la pieptul său. Îşi trecu degetele prin părul lui, trăgându-i faţa spre ea pentru ca buzele lor să se întâlnească. Urmă o sărutare fierbinte, violentă, prefigurând totala lor comuniune. Mâinile lui Linc

alunecară pe gâtul lui Meg, sub halat. Nerăbdător, îi desfăcu poalele veşmântului, îi dezgoli bustul şi-i puse mâna pe sân.

Înnebunită, îşi încleştă degetele în părul lui. Apoi, prinzând curaj, le lăsă să alunece pe spatele lui Linc, urmând fibrele puternicei musculaturi.

Linc se aplecă şi Meg crezu că moare de plăcere când buzele lui calde, insistente, urmară drumul degetelor sale.

Mâinile nerăbdătoare alunecară în jurul taliei sale şi dezlegară cordonul care ţinea halatul. Acesta căzu cu zgomot la picioarele lui Meg. Cu un gest grăbit, Linc se debarasă de prosopul care-i înconjura şoldurile. Arzând de pasiune, cu corpul încordat la extrem de dorinţă violentă, el cedă tentaţiei şi o răsturnă pe tânăra femeie pe pat.

Gâfâind, Meg se abandonă mângâierilor sale, oferindu-i-se toată.

Îmbătat de parfumul pielii sale, Linc îi acoperi corpul cu sărutări, buzele sale ajungând în locurile cele mai intime.

Meg scoase un strigăt de plăcere şi-şi înfipse degetele în umerii lui Linc.

— Linc, te rog

Vocea lui Meg nu mai era decât un suflu, privirea implora dragoste. Şi-l dorea în ea, acum. Nu putea să mai aştepte.

— Spune-mi ce vrei, dragostea mea.

— Vino!

Cu o mişcare lentă, el se afundă în ea şi înţepeni simţind cum se contractă. Apoi, cu o delicateţe de nespus, sfârşi prin a o poseda. Meg scoase un ţipăt înăbuşit şi-l strânse puternic în braţe. Apoi, mişcările lui Linc se făcură mai ample, mai puternice şi Meg, uitând de teamă îi cuprinse soldurile. Ea nu suferea şi bucuria exaltată pe care Linc i-o producea, făcea să şteargă orice disconfort. Imediat, ea se abandonă extazului unei fericiri îndelung aşteptată.

Înghiţită de un nou val de plăcere, mai puternic ca

cele dinainte, îi strigă numele, în timp ce lacrimi de bucurie îi curgeau pe obraji.

Când terminară împreună, îl auzi pe Linc murmurându-i numele

Pe drumul de întoarcere, Meg rememoră cu bucurie cele trei zile care se scurseseră. Trei zile minunate care-i vor rămâne întipărite în memorie pentru totdeauna.

— Sper că te gândeşti la mine când surâzi astfel, zise Linc luându-i mâna.

— Dacă vrei cu adevărat să ştii, da. Mulţumesc încă o dată pentru timpul petrecut împreună.

Supraveghind drumul cu coada ochiului, Linc duse la buze degetele tinerei sale soţii.

— Sper ca toate zilele noastre să semene cu aceasta. Şi mai ales nopţile noastre, adăugă el cu subînţeles.

— Şi eu la fel, murmură Meg lipindu-se de el.

Cu un surâs de fericire pe buze, contempla panglica de asfalt ce se derula în faţa lor. În câteva minute va fi la ea, acasă cu cel care era de acum înainte soţul ei.

Abia parcă Linc în faţa fermei că Nikki deschise poarta şi se precipită spre ei, scoţând ţipete de bucurie.

— Ce primire, zise Linc, ar trebui să plec mai des.

— Nu poţi, acum eşti căsătorit! îi răspunse adolescenta.

Linc oftă luând o mutră dezolată.

— Presupun că voi fi blocat la fermă până la sfârşitul zilelor mele.

Meg îi dădu un cot în coaste.

— Hei, mă doare.

— Supraveghează-ţi cuvintele!

Linc o atrase spre el, murmurând că avea intenţia să nu se mai supravegheze când vor fi singuri.

— S-au întors tinerii căsătoriţi! strigă Dave, coborând peronul. Intraţi repede copii, pentru că Beth şi Dora v-au pregătit un festin.

Meg şi Nikki mai întârziară puţin lângă maşină.

— Sunt mulţumită că te-ai întors, spuse adolescenta. Mi-ai lipsit cu adevărat.

Meg o trase pe sora ei spre ea.

— Şi tu mi-ai lipsit.

— Mă miră, pentru că erai în călătorie de nuntă.

Ochii lui Nikki se luminară.

— Nu-i aşa că fratele meu este un romantic?

Descumpănită de o asemenea întrebare, Meg simţi că roşeşte.

— Într-adevăr, Linc poate fi romantic când vrea.

— Asta înseamnă că că veţi avea un bebe?

Meg făcu ochii mari.

— O să vedem, Nikki. Este un subiect care ne priveşte pe fratele tău şi pe mine. Şi suntem căsătoriţi abia de câteva zile.

Vorbind, Meg nu se putu împiedica să nu se gândească la posibilitatea de a fi însărcinată. Linc nu se protejase prima oară.

— Ştiu, răspunse Nikki. Dar ar fi formidabil să avem o familie. Julia are doi fraţi şi o soră.

„Şi tu la fel”, vru să-i răspundă Meg.

Dar se hotărî să păstreze secretul pentru ea.

Cu braţul petrecut peste umerii surorii sale, o conduse spre peron.

— Tu ne ai pe Linc şi pe mine.

— Ştiu. Şi sunt încântată că te-ai căsătorit cu Linc. Dar aş vrea să-mi cunosc adevărata familie.

Adolescenta se apropie şi privi către Meg.

— Atâta timp cât părinţii mei adoptivi erau în viaţă, nu mi-am făcut probleme. Dar acum, când nu mai sunt, aş vrea să mă ajuţi să-mi găsesc adevăraţii părinţi.

Bulversată, Meg făcu apel la toată voinţa sa ca să nu-şi calce promisiunea pe care i-o făcuse lui Linc, chiar dacă asta îi frângea inima.

— Nu crezi că ar trebui mai bine să vorbeşti cu Linc? sugeră ea.

— El n-ar vrea să stea de vorbă. Pentru el, nu este ceva important. Tatăl lui era o brută şi crede că toţi cei care-şi abandonează copiii sunt părinţi nevrednici.

— Dar tu, ce crezi despre părinţii tăi adevăraţi?

— Nu ştiu ce să cred. Mi-aş dori să cred că mama mă iubea, dar a vrut doar binele meu înduioşată până la lacrimi, Meg jură în sinea ei că-i va vorbi într-o zi lui Nikki despre adevărata sa familie.

Capitolul 8

După ce se asigură că Nikki dormea liniştită, Meg închise uşa şi înaintă pe coridor în vârful picioarelor.

Deodată, două mâini o prinseră de umeri şi o traseră înapoi.

— Ai greşit direcţia, scumpo, spuse Linc, ridicând-o în braţe.

— Lasă-mă jos imediat! protestă Meg în şoaptă, înspăimântată la ideea că o să trezească toată casa.

În loc de răspuns, Linc se îndreptă spre o încăpere mare, pe care Meg o vedea pentru prima oară.

În lumina unei veioze de la capătul patului, distinse mobilele vechi de stejar, pe fundalul unei tapiserii de culoarea caisei. Un pat mare de aramă, acoperit cu o cuvertură în tonuri pastelate, trona în mijlocul camerei.

— Îţi place? întrebă Linc.

— Este magnific! Dar nu-mi explic de ce m-ai tras de pe coridor, aşa cum ai făcut.

— Dar eşti soţia mea, Meg! Trebuie să dormi în patul meu!

— Dacă mi-ai fi acordat câteva minute, te-aş fi urmat. Mai înainte, aş vrea să recuperez câteva haine din vechea mea cameră.

— De când porţi ceva când dormi? o întrebă Linc, trăgând-o spre el.

Meg simţi că roseşte la amintirea orelor pasionate petrecute împreună la Dallas.

— De altfel, cine vorbea de somn? adăugă Linc cu o voce sugestivă.

— Dar, mă gândeam că în casă este atâta lume

Imediat, Linc se îndreptă spre uşă şi o închise cu cheia.

— Aşa o să fim liniştiţi, afirmă el.

— Dar, Linc! protestă Meg. Nikki ar putea să ne

audă. Nu putem să

Buzele calde ale lui Linc veniră şi-i înăbuşiră ultimele cuvinte.

Mâinile ferme şi delicate ale soţului său alunecară pe umerii săi, pe braţe, mângâiară sânii de sub rochie şi soldurile. Lui Meg i se părea că lumea se clatină în jurul său. Nimic nu mai conta decât senzaţiile minunate pe care aceste mângâieri le trezea în corpul său înfierbântat.

Nebuni de pasiune, făcură să zboare veşmintele şi se rostogoliră pe pat. Trupurile li se uniră într-o armonie perfectă şi se abandonară extazului.

Mai târziu, epuizaţi, dar fericiţi, rămaseră mult timp înlănţuiţi.

După ce ezitase mult timp, de frică să nu întrerupă minunata lor complicitate, Meg se decise să rupă tăcerea.

— Trebuie să vorbim de Nikki.

— De ce? Am impresia că acum totul merge bine.

— Este adevărat că se bucură de căsătoria noastră, dar cred că mai are probleme. Mi-a cerut s-o ajut… să-şi găsească adevăraţii părinţi.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele, temându-se de reacţia lui Linc. În loc de răspuns, auzi un sforăit uşor. Soţul ei adormise! Gata să-l trezească pentru a continua conversaţia, îşi dădu seama că era trecut de ora unu dimineaţa. Peste câteva ore, trebuia să se scoale.

Poate era mai bine să aştepte

Lipită de soţul său, Meg închise pleoapele şi se afundă în somn.

După un mic dejun luat în grabă, Dave şi Beth se pregătiră să părăsească ferma Stoner. Grăbit să-şi reia munca întreruptă în ultimele patru zile, Linc nu întârzie la masă.

Dând la o parte scaunul, depuse o sărutare rapidă pe buzele tinerei sale soţii.

— Pe diseară, scumpa mea.

— Cum, pe diseară?

— Scuză-mă, am uitat să te previn. Trebuie să duc un mânz la familia Crowley.

Cu un gest tandru, îi dădu un bobârnac.

— Am să-ţi lipsesc?

Meg dădu din cap.

— Gândindu-mă mai bine, cred că mai am nevoie de o sărutare ca să-mi ţină până diseară, zise Linc.

Cu inima strânsă, Meg îl privi plecând pe bărbatul pe care-l iubea mai presus de orice.

— Este greu să-i vezi plecând…

Meg tresări auzind-o pe Beth în spatele său.

— Iartă-mă! Nu te-am văzut.

Bătrâna doamnă surâse.

— Ştiu. Erai ocupată cu Linc. Sunt fericită că te-a întâlnit. Merită să fie fericit.

Meg urmări din ochi silueta lui Linc care se îndepărta în direcţia grajdurilor.

— El a suferit mult, continuă Beth. Era un băiat sălbatic şi închis în el când l-a adus Joe la fermă. Şi Pauline se întreba dacă o să-i iubească vreodată. Şi apoi a venit Nikki şi Linc s-a schimbat cu totul. Este literalmente nebun după micuţă.

— Ştiu.

— Şi acum, graţie ţie, este îndrăgostit.

Inima lui Meg începu să bată cu lovituri dezordonate. Măcar dacă bătrâna doamnă ar avea dreptate.

— Un băiat ca Linc nu-şi dă inima atât de uşor, explică Beth. Dar când o face, o face pentru totdeauna.

Bătrâna doamnă îşi puse mâna pe braţul lui Meg.

— Este un băiat bun. Sunt sigură că veţi fi fericiţi împreună. Şi dacă veţi avea probleme cu Nikki sau cu oricine altcineva, să mă chemi.

Mişcată, Meg se aruncă în braţele noii sale prietene, întrebându-se dacă vreodată o să poată să-i mărturisească durerosul său secret.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de Nikki.

— Mi-a făcut plăcere. Acum, este rândul tău să ne faci o vizită.

— O să venim, promit.

În acelaşi moment, Dave apăru cu bagajele.

— Sper! exclamă el. Contez că voi avea noutăţi despre Steluţa.

Meg surâse auzind numele noului lor cal.

— N-ai de ce să te nelinişteşti pentru el. Linc are grijă de mânz de când i l-ai oferit.

Dave o sărută pe obraji pe tânăra femeie.

— Poate, dar cred că tu eşti cea care-i ocupă gândurile, ziua şi noaptea.

Cu un surâs pe buze, Meg urmări maşina celor doi şi-şi flutură mâna până când nu s-au mai văzut.

La întoarcerea în casă, se simţi din nou cuprinsă de îndoială şi tremura, cu toată căldura frumoasei zile de vară.

Totul se desfăşura bine. Însă o asemenea fericire nu putea să dureze.

Linc şi Dale terminară de închis porţile când Nikki îi întâlni.

— Aveţi nevoie de ajutor? îi întrebă fata.

— Nu, am terminat, răspunse Linc scoţându-şi mănuşile de piele. Dar s-ar putea spune că acest drac de mânz ne-a dat mult de furcă.

Adolescenta, îmbrăcată în blugi şi un tricou, desena cercuri în praf cu vârful cizmei.

Linc abia îşi reţinea surâsul. Precis că sora sa avea ceva să-i ceară.

— Spune-mi, ce vrei? o întrebă el în timp ce Dale se întorcea la grajduri.

— Ce te face să crezi că vreau ceva?

— Te cunosc bine.

— Pot să te însoţesc astăzi? Dacă îţi face plăcere. Şi dacă nu te deranjează.

— Nu trebuia să te întâlneşti după-amiază cu doctorul Hamilton?

Nikki îşi feri privirea.

— Nu este nimic grav dacă lipsesc şi eu o dată.

— Nu cred că este o idee bună, Nic.

— De ce? se enervă adolescenta. Eu nu merg niciodată nicăieri. Şi acum, de când te-ai căsătorit, nu-mi

mai acorzi nicio atenţie.

Cu mâinile în solduri, Linc îşi privi sora neîncrezător.

— Asta crezi?

Îmbufnată, Nikki îşi învârti o şuviţă de păr pe deget.

— Înainte, făceam multe lucruri împreună.

— Îmi amintesc că în ultimele luni făceai totul ca să mă eviţi.

Jenată, fata îşi plecă pleoapele.

— Pentru că aveam necaz pe tine. Dar, gata, acum s-a terminat, se grăbi ea să adauge. Kathy mi-a explicat că simţeam nevoia să-mi exteriorizez durerea.

Fata îşi ridică privirea spre fratele său, roşind, şi întoarse capul, confuză.

— Şi mă purtam aşa pentru că ştiam că mă iubeşti.

— Te voi iubi întotdeauna, Nikki, o asigură el.

Cu ochii în lacrimi, adolescenta se aruncă în braţele sale.

— Oh, Linc! Şi eu te iubesc.

— Sunt gata, patroane, îi anunţă Dale venind spre ei.

— Atunci, pot să vin cu voi? insistă Nikki.

Linc reflectă un moment. De altfel, nu-i prea acordase atenţie în ultimul timp şi a petrece o zi împreună nu putea decât să fie benefic pentru amândoi.

— Îţi dau cinci minute să te pregăteşti.

— Sunt deja gata, strigă adolescenta, alergând spre maşină. Poţi tu s-o previi pe Meg?

— Mă laşi pe mine să fac o treabă murdară?

— Te rog! Ea n-ar putea să refuze dacă o rogi tu.

— Cel puţin ea nu mă scoate din sărite, mormăi el, îndreptându-se spre birou.

— Ba nu! Este atât de îndrăgostită de tine că n-ar putea să facă aşa ceva, strigă Nikki.

Neliniştită, Meg aruncă o privire spre ceas şi se aplecă pe fereastra camerei sale. Cu toate că Linc îi spusese cu trei ore mai înainte că vor întârzia, începea să se întrebe de ce nu s-au întors încă.

Pentru a-şi înşela nerăbdarea, tânăra femeie îmbrăcă un costum de baie, luă un prosop şi coborî la piscină.

Fără să mai aprindă lumina pe terasă, slab luminată de lămpile din salon, îşi aruncă prosopul pe un scaun şi plonjă în apa răcoroasă.

Înotă o lungime de bazin şi ieşi abia suflând la celălalt capăt al piscinei.

Soţul său nu întârziase să-şi reia vechile obiceiuri, ca şi când ea n-ar fi existat. Erau căsătoriţi abia de o săptămână şi deja o abandona o zi întreagă. Fără îndoială pentru că, după ce obţinuse ceea ce dorise, începea să ducă o viaţă obişnuită…

Pentru a-şi alunga aceste gânduri insuportabile, Meg începu să înoate cu frenezie, multiplicând lungimile de bazin până îşi epuiză complet nelinişstea şi forţele. Cu muşchii dureroşi şi capul vâjâindu-i, se hotărî în sfârşit, să iasă din apă.

— Mă întrebam când ai să te opreşti.

Meg tresări, descoperindu-l pe Linc aşezat pe un scaun.

Cu un gest nonşalant, el îşi dădu pălăria spre spate şi-i aruncă o privire.

Tulburată, ea întoarse privirea şi încercă în zadar să rupă vraja. Şi cum îi bătea inima!

De când privirea lui se oprise asupra ei, toată lumea exterioară dispăruse. Nimic nu mai conta, decât focul pe care-l aprindea în ea, fără măcar s-o atingă.

— Voiam să exersez puţin, spuse ea.

— Ai vrut să ne aştepţi.

Meg îi aruncă o privire indignată.

— Şi cum să ştiu la ce oră ai să te întorci?

— Te-am prevenit că vom reveni târziu.

— Au trecut patru ore, îi aminti Meg.

— Trei, o corectă Linc. Ţi-am lipsit?

Tânăra femeie ridică din umeri.

— Nici măcar n-am remarcat că ai fost plecat.

Fără s-o părăsească din ochi, Linc îşi scoase cizmele, tricoul, îşi descheie cureaua de la blugi.

— Linc… dar ce faci?

— După cum vezi, vreau să mă scald, zise el făcând

să alunece pantalonii de-a lungul picioarelor musculoase.

— Dar Linc, n-ai costum de baie!

— Adevărat, dar este ideal să faci baie noaptea, explică Linc înainte de a se debarasa şi de chiloţi.

— Dar bâigui Meg, tulburată de nuditatea soţului său. Dacă ar coborî Nikki?

— Nikki este desigur gata să adoarmă, spuse Linc intrând în apă. De altfel, i-am spus că vreau să rămân puţin singur cu soţia mea. Haide, vino la mine, în loc să stai la discuţii.

Când ajunse alături de el, Linc îşi trecu braţele în jurul mijlocului ei.

— Îmi pare rău că am întârziat, Meg. Crede-mă, aş fi preferat de mii de ori să stau cu tine decât cu aceşti bătrâni crescători de cai.

— Adevărat? întrebă ea, cu privirea aţintită asupra soţului său.

— Să vedem, cum aş putea să te conving? o întrebă el lipind-o strâns pe tânăra femeie de corpul său gol.

Evidenta dorinţă a soţului său învinse şi ultimele reticenţe ale lui Meg. Fără îndoială că n-o iubea, dar între ei exista o înţelegere erotică de nedescris. Şi nu trebuia să rupă magia acestor clipe cu probleme care mai puteau aştepta câteva zile.

— Vrei să te opreşti? făcu Meg o mină supărată. S-ar putea să vină Dora.

— Ei şi? N-am dreptul să-mi sărut soţia? zise el, luându-i din nou buzele.

A doua zi dimineaţă, Nikki năvăli în bucătărie.

— Salut, îndrăgostiţilor, spuse ea, cu un aer vesel.

— Pari veselă, remarcă Meg.

— Este frumos astăzi. Aş vrea s-o scot pe Sweetie la aer.

Linc schimbă o privire cu soţia sa.

— Înţeleg că vrei să te plimbi, zise el. Dar îţi amintesc că ai o întâlnire după-amiază.

— La naiba! exclamă adolescenta, lăsându-se să cadă pe un scaun. Am uitat complet. Şi, în plus, i-am spus şi lui

Julie să mă însoţească.

Cu inima plină de speranţă, Nikki întoarse capul spre Meg.

— Am putea să amânăm?

— Regret, răspunse Meg. Dar am anulat deja ieri şi ai avut norocul să te primească după-amiază Kathy.

— Este ridicol! Nu mai am nevoie de aceste şedinţe stupide. Nu mai vreau să merg!

Linc ridică tonul.

— Nu decizi tu!

— Dar acum mă simt bine…

— Să nu discutăm, ordonă Linc. Vreau să te duci.

Cu aceste cuvinte, se ridică, îşi luă pălăria şi părăsi bucătăria.

Când se îndepărtă, Nikki se aplecă spre Meg.

— I-ai spus?

Tânăra femeie înţelese imediat despre ce este vorba.

— Nu, n-am avut ocazia, răspunse ea.

— Ascultă, Meg, trebuie să mă ajuţi. Ştiu că sunt prea tânără ca s-o fac eu însămi, dar am s-o fac, dacă trebuie. Cunosc deja numele spitalului unde m-am născut.

— Nikki, nu eşti rezonabilă! protestă Meg, în prada panicii.

— Cum poţi să spui aşa ceva? explodă adolescenta. Tu ştii cine sunt părinţii tăi, Linc, de asemenea. Eu sunt singura care nu ştiu de unde vin.

Lacrimi mari îi picurară pe obraji.

— Nici nu ştiu dacă am fraţi, surori.

Bulversată, Meg ezită. Venise oare momentul să-i vorbească surorii sale?

— Tu nu poţi înţelege ce înseamnă să nu ştii cine eşti! ţipă Nikki, răsturnând scaunul înainte de a părăsi grăbită bucătăria.

Lui Meg îi trebui aproape o săptămână pentru a găsi curajul să-l abordeze pe Linc. Soţul său greşea amânând să-i spună adevărul lui Nikki. În această seară, trebuia să-l convingă că reţinerea sa nu făcea decât să agraveze lucrurile.

Astfel, după cină, îi ceru lui Linc să vină în birou, unde îl aşteptă mergând încoace şi-ncolo

Intrigat, Linc intră în încăpere şi se îndreptă spre tânăra femeie.

— Nu este tot atât de romantic ca în piscină, dar de ce nu? remarcă el aplecându-se spre Meg.

Tânăra femeie se eschivă.

— Linc, trebuie să vorbim.

Imediat, el se înnegură.

— Este vreo problemă?

Meg inspiră profund pentru a-şi face curaj, apoi începu:

— Puţin înainte de căsătoria noastră, mai precis după întoarcerea noastră de la Dallas, Nikki m-a rugat s-o ajut să-şi găsească părinţii.

Şocat, Linc se aşează pe marginea biroului.

— Spune-i că este imposibil!

— Nu este atât de simplu cum crezi, Linc. Dacă eu n-o ajut, este hotărâtă să facă o anchetă singură.

— Nimeni nu se va destăinui unui copil. Avocatul meu mi-a confirmat că nu va avea niciun mijloc ca să obţină informaţii.

— Dar pentru ea este important!

— Peste câteva săptămâni va uita tot.

Meg simţi cum o cuprinde furia.

— Te înşeli, Linc. Doctorul Hamilton a afirmat că este vital pentru Nikki.

— Nu cumva i-ai povestit?

— Dar, Linc este terapeuta lui Nikki. Este normal să fie informată.

— Eşti nebună! strigă Linc, sărind în picioare. Şi dacă îi spune fetei?

— Este imposibil, ştii că ea păstrează secretul profesional.

Meg făcu un pas spre soţul ei şi-i puse mâna pe braţ.

— Te rog, Linc. Trebuie să-i spunem adevărul.

— Nu! zise el, îndepărtând-o cu brutalitate. Este prea mică.

— Mai puţin decât crezi tu, protestă Meg. Şi gândeşte-te ce se va întâmpla dacă va afla din altă parte.

— Aminteşte-ţi că doar noi ştim adevărul.

Privirea lui Linc deveni ameninţătoare.

— Meg, mi-ai promis că n-ai să-i spui nimic fără aprobarea mea.

— Fără îndoială, dar asta era înainte ca Nikki să pună întrebări. Cum crezi că va reacţiona faţă de mine când va afla totul? De luni de zile eu ştiu că este sora mea şi mă va urî când va şti că am minţit-o în tot acest timp. Şi la fraţii mei te-ai gândit? Ei vor fi cu siguranţă bulversaţi când vor afla că am păstrat secretul pentru mine.

Cu ochii strălucind de furie, Linc o strânse de mâini.

— Ascultă-mă bine, Meg. Noi am făcut un târg: căsătoria şi posibilitatea de a rămâne lângă Nikki contra promisiunii că nu-i vei spune nimic. Şi voi veghea să-ţi respecţi angajamentul!

Într-un cuvânt, Linc îi nimicise visurile cele mai nebuneşti. Şi tânăra femeie nu mai putea să-şi reţină lacrimile. Linc se căsătorise cu ea doar pentru un singur scop, care n-avea nicio legătură cu dragostea

— Ai făcut bine că mi-ai împrospătat memoria, zise ea cu o voce glacială. Uitasem că mariajul nostru este doar o mascaradă.

Cu ochii umezi de lacrimi, Meg alergă spre uşă.

— Aşteaptă, Meg! strigă Linc, prinzând-o de braţ. Nu asta am vrut să spun. Este adevărat că mariajul nostru a început într-un mod neobişnuit. Dar lucrurile s-au schimbat

— Nu, Linc, îl întrerupse ea, fără să se întoarcă. După cum ai spus, am încheiat un acord şi trebuie să-l respectăm. De altfel, îmi voi relua camera mea în loc să protesteze, aşa cum spera în sinea sa, Linc îi lăsă mâna şi-i răspunse cu o voce rece şi impersonală:

— Cum vrei!

Consternată, tânăra femeie căută privirea soţului său, în speranţa că va citi în ea o urmă de tandreţe. Dar faţa lui Linc era tot atât de impenetrabilă ca a unei măşti.

— Noapte bună, Linc, spuse ea, forţându-se să-şi controleze tremurul vocii.

Cu mândrie, îşi înălţă capul şi părăsi încăperea. Dar, odată ajunsă pe coridor, se precipită pe scară şi alergă până în camera sa, unde se lăsă să cadă pe pat.

Doar acum lacrimile îi udară obrajii, dar fără să ia cu ele umilinţa şi durerea de a şti că Linc n-o va iubi niciodată.

Capitolul 9

— Haide, fii calmă, draga mea, zise Meg mângâind gâtul lui Josey.

Cu toate că nu simţea nicio dorinţă de a se plimba, sfârşise prin a ceda rugăminţilor lui Nikki şi o aştepta pe fată în faţa grajdului.

— Nikki, nu vii? strigă ea. Josey nu mai are răbdare.

În acel moment, Linc ieşi din clădire şi se îndreptă în direcţia sa.

Cu răsuflarea tăiată, ca şi când ar fi primit un pumn în stomac, Meg se agăţă de oblâncul seii.

Îmbrăcat în blugi albaştri şi o cămaşă brodată, soţul ei părea mai frumos ca niciodată. Pantalonul strâmt îi scotea în evidenţă pulpele şi soldurile şi Meg fu surprinsă de indecenţa gândurilor sale. Cât de mult îi lipsise în ultimele săptămâni! Şi cât de lungi şi de reci i se păruseră nopţile, fără căldura braţelor sale…

Când se apropie de ea, Meg remarcă cearcănele care-i umbreau ochii şi expresia de oboseală. Dormise şi el tot atât de prost?

— Nikki a avut probleme cu una dintre scăriţe, o avertiză Linc.

Soseşte imediat.

Incapabilă să scoată o vorbă, Meg se mulţumi să dea din cap. Deodată, i se păru că soarele o arde mai tare pe spate. Prezenţa lui Linc, atât de aproape de ea, era teribil de apăsătoare. Capul i se învârtea şi i se părea că alunecă într-o ceaţă pufoasă. Pe jumătate conştientă, simţi cum o prind nişte braţe puternice, înainte de a cădea.

Cuprins de panică, Linc o transportă înăuntru

grajdului şi deschise cu piciorul uşa biroului. După ce o instală pe Meg leşinată pe un pat de campanie, alergă la uşă cu inima bătându-i să se rupă şi o strigă pe Nikki. Apoi, reveni lângă soţia sa.

— Dumnezeule, Meg, trezeşte-te te rog!

Alarmat de paloarea figurii sale, îi frecă mâinile. Abandonând-o o clipă, luă o sticlă cu apă dintr-un mic frigider şi umezi o batistă.

— Meg, mă auzi? întrebă el, aplicându-i pânza umedă pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nikki năpustindu-se în încăpere. Dumnezeule, Meg! Ce este cu ea?

— Nu ştiu, răspunse Linc, din ce în ce mai neliniştit. Tocmai îi spuneam că întârzii când a căzut din şa.

— Poate trebuie s-o ducem la spital.

— Ai dreptate, am să-i cer lui Dale să înainte de a da instrucţiuni, Meg începu să geamă şi înălţă capul.

— Meg, trezeşte-te, scumpa mea, zise el, tamponându-i faţa. Tânăra femeie bătu de câteva ori din pleoape, apoi reuşi să deschidă ochii.

— Cum te simţi? o întrebă Linc.

— Bine, răspunse ea, încercând să se ridice.

Dar, prea slăbită încă, se clătină şi se lăsă pe spate.

— Ce s-a întâmplat?

Linc îi luă mâna.

— Ai leşinat. Ar trebui să te vadă un medic.

— Nu! te asigur că mă simt bine. Cred că este de vină căldura.

— Ar trebui să mănânci ceva. N-ai luat nimic la prânz.

— Nu-mi era foame.

Linc îşi lăsă privirea să alerge peste acest corp perfect ale cărui delicii le gustase de atâtea ori. Nu-i trebui mult timp să observe că scăzuse în greutate.

— Cred că trebuie să mergi să te întinzi puţin, sugeră el.

Fără să-i lase timp să protesteze, Linc o ridică în braţe.

— Haide, Linc! Ştii că pot să merg.

— Nu-ţi risipi energia, scumpa mea. Lasă-mă pe mine.

Înţelegând că era inutil să insiste, Meg îşi petrecu braţele în jurul gâtului soţului său şi se lăsă purtată până acasă.

Nikki, pe post de cercetas, avusese timp s-o prevină pe Dora. Şi amândouă abia terminaseră de scos cuvertura când Linc intră în cameră.

— Dar, se miră Meg, ar trebui să merg în altă

— Nu te nelinişti pentru asta, ripostă Linc, punând-o cu grijă pe pat. Odihneşte-te.

— Dacă vrei, propuse menajera as putea să-ţi aduc puţină supă.

— Mulţumesc, Dora, dar pentru moment nu răspunse Meg.

— Am să mă întorc să văd dacă eşti bine, adăugă Linc.

Meg îi privi pe toţi cum ieşeau din încăpere şi, cu un suspin, îşi lăsă capul pe pernă.

Somnul o cuprinse în timp ce se întreba ce-i va spune lui Linc când se întoarce şi o va găsi în această cameră, unde ea nu-şi avea locul.

* * *

Nikki îşi acceleră pasul ca să-l ajungă pe fratele său.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Absolut nimic. Meg a leşinat şi are nevoie de odihnă.

— Tu ştii că nu despre asta vorbesc. Aş vrea să ştiu de ce nu mai doarme cu tine.

Surprins, Linc se opri şi se întoarse spre sora sa.

— Ascultă, Nikki

— Nu-mi spune că sunt prea tânără ca să pot înţelege. Din contră, sunt destul de mare ca să văd cât de nefericiţi sunteţi amândoi.

— Este adevărat că avem probleme, admise el.

Nikki plecă ochii şi o lacrimă îi curse pe obraji.

— Din cauza mea, ştiu.

Linc îi ridică bărbia cu dragoste şi-i căută privirea.

— Nu este adevărat, Nikki. Este o problemă între mine şi Meg.

— Dar nu veţi ajunge să o soluţionaţi dacă nu vă vorbiţi. Îţi aminteşti ce zicea mama: „Dacă închizi poarta cuiva care te iubeşte, este ca şi când ţi-ai închide inima”.

Adolescenta îi adresă fratelui său o privire disperată.

— Te rog, nu închide poarta spre Meg. O iubeşti şi ea te iubeşte, la rândul său.

O clipă, Linc închise ochii. Dacă totul ar fi atât de simplu cum credea Nikki!

— Spune-i lui Meg că îţi pare rău şi îţi promit că nu te mai plictisesc.

Linc o luă după umeri şi o trase spre el.

— Îmi place să mă necăjeşti, la fel şi Meg. Dar vrei să faci ceva ce îmi va face plăcere?

— Ce?

— Nu-i mai cere lui Meg să te ajute s-o găseşte pe mama ta adevărată.

— Dar…

Linc îi puse un deget pe buze.

— Ascultă-mă, Nikki. Cred că eşti încă prea tânără ca să înfrunţi realitatea. Şi cred că tata şi mama ar fi de acord cu mine, dacă ar mai fi aici.

Lacrimi mari înceţoşară frumoşii ochi negri şi Linc simţi cum hotărârea lui se clătina. Totuşi, trebuia să se ţină bine. Niciodată n-ar putea supravieţui dacă ar pierde-o pe Nikki.

— Ai să mă ajuţi când voi fi mai mare?

— O să discutăm mai târziu.

— De acord! Dar, la rândul tău, şi tu trebuie să-mi mai faci o favoare. Grăbeşte-te şi împacă-te cu Meg.

Linc suspină.

— Nu cred că va fi posibil, scumpa mea.

— Te rog! Dacă o iubeşti, trebuie să încerci.

Cum el tăcea, Nikki îl împinse cu toate puterile.

— Haide, du-te! Sunt sigură că va fi mulţumită să te vadă.

— De acord, mă duc. Dar, mai înainte, trebuie să mă ocup de Scânteie.

Nikki îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Am să merg, am promis! afirmă Linc înainte de a se îndrepta spre grajduri.

În prada unei vii confuzii se apropie de boxa unde se agita mânzul şi-l chemă, întinzând mâna să-l liniştească.

Dorinţa de a-l vedea pe Scânteie nu era decât un pretext pentru a câştiga timp şi a-şi pune ordine în gânduri. Cele două săptămâni în care Meg făcuse totul ca să-l evite, fuseseră cele mai rele din viaţa sa. Degeaba se gândise în nopţile albe şi-şi jurase că n-o mai iubea, suferinţa de a o vedea îndepărtându-se de el era de nesuportat. Meg era o femeie adorabilă, caldă şi teribil de atrăgătoare. Era chiar cea mai minunată femeie pe care cunoscuse vreodată. Imaginea ei îi bântuia visele într-un mod obsedant. Gustul buzelor sale, pielea catifelată lângă a sa, îl făceau să înnebunească…

În timp ce Linc se gândea, mânzul se apropiase pe picioarele sale delicate şi-i adulmeca mâinile.

— Ce vrei tu, băiatule? spuse el mângâindu-i botul. Nu simţi că eşti la tine acasă? Dar vei vedea că viaţa este frumoasă aici. Sau era înainte ca eu să mă port ca un idiot.

Un soare strălucitor inunda camera când Meg se trezi a doua zi dimineaţă. Întredeschise ochii şi se întinse alene. Era pentru prima dată după atâta timp când se simţea destinsă, odihnită.

Deodată, simţind o prezenţă, întoarse capul şi-l zări pe Linc adormit într-un fotoliu.

Atunci îşi dădu seama că se găsea în camera soţului său şi că era îmbrăcată în ţinuta de echitaţie.

După cum se vedea, Linc îşi petrecuse toată noaptea lângă ea, fără să îndrăznească s-o trezească.

Intrigată, se ridică şi îşi duse mâna la gură, aruncă în grabă cuvertura şi se grăbi spre baie.

— Meg, eşti bine? se nelinişti soţul său, bătând la uşă.

Reprimându-şi un ultim sughiţ, Meg se aşeză pe

marginea băii.

— Da, mă simt bine.

Curajoasă, deschise uşa şi-i adresă un surâs soţului său.

— Te asigur, Linc. Mă simt bine.

El îşi încruntă sprâncenele, neîncrezător.

— Nu leşini fără o cauză. Eşti sigură că nu-ţi mai este rău?

— Nu. Dar acum lasă-mă să trec. Vreau să fac un dus.

— Şi de ce nu-l faci aici?

— Nu este o idee bună!

— Este cea mai bună pe care o avem în ultimele două săptămâni. Eşti soţia mea, Meg. Locul tău este aici, lângă mine.

— Soţia ta? Ştii că nu este adevărat. De altfel, tu însăţi mi-ai amintit de acordul nostru.

— Ştiu că sunt vinovat. Dar mai dă-mi o şansă.

— Să-ţi mai dau o şansă? Dar, pentru ce? Tu nu ţii cont de ceea ce gândesc eu. Refuzi să mă asculţi când îţi vorbesc de Nikki. Nu vezi cât de important este adevărul pentru ea? Şi pentru mine, de altfel.

— Nu înţeleg de ce te grăbeşti. Ne-am decis să mai aşteptăm. Şi

Nikki este de acord.

— Ce vrei să spui?

— Am discutat cu ea, ieri-seară. Îşi imagina că ea este cauza problemei noastre. Apoi, mi-a vorbit de dorinţa de a-şi regăsi părinţii.

— Şi ce i-ai spus?

— Am convins-o să mai aştepte până când va fi destul de mare pentru a face cercetări.

Cu braţele încrucişate la piept, Meg îi aruncă soţului său o privire, puţin curioasă.

— Cât timp?

Fără să răspundă, Linc îşi afundă în ochii ei o privire plină de sinceritate.

— Nimic nu ne împiedică să reuşim în mariajul nostru, dacă vrem cu adevărat.

— Dar cum, Linc? Ştii bine că această uniune este clădită pe o minciună. Eu nu pot s-o mai privesc pe Nikki în ochi.

— Dar Meg, despre ce minciună vorbeşti? Nu facem decât să amânăm pentru mai târziu ceva ce ea nu poate să-şi asume acum.

Obosită de argumente zadarnice, Meg se îndreptă spre uşă.

— Niciodată n-o să ne punem de acord cu privire la acest subiect.

— Unde te duci?

Meg se întoarse puţin şi crezu că vede o lucire de panică în ochii soţului său.

— Ţi-am mai spus. Să fac un duş.

— Şi după aceea?

— Nu ştiu, Linc, răspunse ea cu un suspin. Pentru că Nikki pleacă într-o colonie de vacanţă, am să mă duc să fac o vizită fraţilor mei.

Meg îşi angajă Jeepul Cherokee pe un drum de ţară, şi opri maşina în faţa unei ferme părăginite. Cu un suspin privi în jurul său şi constată că locul arăta chiar mai rău decât în amintirile sale. Aleea pavată cu piatră care ducea către casă era invadată de ierburi care crescuseră nebuneşte şi vopseaua se luase de pe uşă şi de pe obloane. Şi sârma ghimpată care delimita păşunile alunecase de pe ţăruşii rupţi.

Deşi îl prevenise pe Clint de vizita sa, în jur nu se simţea niciun semn de viaţă.

După ce urcă scările de lemn ale peronului, tânăra femeie împinse uşa care dădea direct în camera de zi. Îşi reţinu un strigăt de stupoare, descoperind dezordinea care domnea în casă.

Lângă o canapea de catifea uzată, podeaua era plină de reviste şi jurnale. Masa din salon dispărea sub o mulţime de cărţi, sticle de sifon şi ambalaje. Aproape peste tot zăceau haine pentru spălat.

Absolut nimic nu se schimbase. Fraţii ei erau incapabili să ţină o casă.

Cu mult curaj, îşi suflecă mânecile, strânse de pe jos toate rufele şi se îndreptă spre bucătărie.

În pragul uşii, scăpă ce avea în mâini când zări vasele care umpleau chiuveta.

Dar trebuia să reflecteze la faptul că această muncă venea la timp pentru a-i schimba gândurile. În timp ce punea totul în ordine, cel puţin nu se mai gândea la Linc!

Trei ore mai târziu, după ce pusese de două ori maşina de spălat şi mânuise mătura şi cârpele, se lăsă să cadă pe un scaun.

— S-ar părea că avem o vizită, se auzi vocea lui Clint.

— Fără îndoială, un bogat crescător de cai, cu o asemenea maşină, adăugă fratele său mai mic.

— Fiţi atenţi la ce spuneţi! strigă Meg, îndreptându-se către ei. Dacă mai aud un comentariu, mă urc în maşină şi plec.

Rick înălţă capul şi aspiră mirosul delicios din bucătărie.

— Nu înainte de a gusta această friptură delicioasă din cuptor.

— Trebuie să înţeleg că bucătăria mea vă lipseşte?

— Nu numai, răspunse Clint, făcând cu ochiul către fratele său. Aveai talent şi la culesul legumelor.

Meg îi dădu o lovitură amicală pe braţ.

— În sfârşit, mă gândesc dacă nu e mai bine să plec imediat, glumi ea.

— Desigur că nu, protestă Clint. Sper că mai rămâi cu noi, chiar dacă sunt puţin surprins că l-ai părăsit deja pe soţul tău.

— Cel puţin, totul merge bine?

— Nu pot să-mi vizitez familia, fără să deduceţi că am probleme? Meg încercă să surâdă, dar fraţii o cunoşteau destul de bine ca să poată fi minţiţi.

— Ştii că poţi să ne spui, o asigură Clint.

Nu-i trebui mai mult lui Meg ca să izbucnească în lacrimi.

— Nu-ţi face griji, surioară. Ricki şi cu mine vom merge la fermă să-ţi luăm lucrurile şi poţi să te instalezi

aici.

— Nu!

Meg se depărtă brusc.

— Nu pot să plec de acolo.

Cu toată expresia intrigată a fraţilor săi, tânăra femeie nu găsi util să le furnizeze toate explicaţiile.

— Vreau să rămân câtva timp aici, asta-i tot.

— Cum vrei.

Clint schimbă o privire cu fratele său.

— Ştii foarte bine că aici eşti la tine acasă concluzionă el.

— Mulţumesc.

— Şi acum, dacă am mânca?

Cu tot necazul său, Meg nu putu să nu râdă.

— După cum ştiu, mâncarea contează mult pentru tine.

Tânărul de nouăsprezece ani îşi mişcă umerii ca un culturist.

— Sunt încă în faza de creştere.

— În acest caz, ar trebui să mergi să mai cumperi ceva provizii. Tânăra femeie luă din poşeta sa nişte bani şi cheile.

— Ţine, poţi să iei maşina mea.

Rick scoase un strigăt de bucurie şi se grăbi să plece.

— Precis va profita să facă un tur, zise Clint.

— Nu este nimic grav. Să se distreze şi el puţin.

— S-ar părea că şi tu ai nevoie. După cum se vede, frumoasa ta maşină şi ferma nu sunt suficiente ca să te facă fericită.

Tânărul îşi aminti brusc de tatăl lor şi-i trecu o idee prin minte.

— Sper că Linc nu te maltratează, altfel

— Nu, Clint, îl întrerupse sora sa. Nu este ceea ce crezi. Am înţeles doar că mariajul nu poate să meargă fără dragoste. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

— Din cauza lui Nikki.

— Crezi că nu aveai suficiente probleme cu noi?

— Ba da, dar voiam s-o cresc pe sora noastră tot aşa cum v-am crescut pe voi.

Clint făcu ochii mari, sub efectul surprizei.

— Ce?

— Nikki Stoner este sora noastră, Clint. Copilaşul pe care toţi îl credeam mort a fost adoptat de părinţii lui Linc!

Lăsându-i timp fratelui său de a trece peste şoc, Meg îi povesti despre mărturisirea mamei sale pe patul de moarte, despre hotărârea sa de a se angaja ca meditatoare a surorii sale, modul în care Linc descoperise adevărul şi în sfârşit despre căsătoria lor de convenienţă…

— Dar nu înţeleg de ce Linc nu vrea să-i spună nimic lui Nikki! exclamă Clint

Tânărul împinse la o parte scaunul şi se ridică brusc.

— Este nebun, dacă mititica doreşte acest lucru, adăugă el.

— Cred că se teme să n-o piardă, răspunse Meg.

Clint lăsă să-i scape o înjurătură.

— Toate acestea din cauza greşelii tatălui nostru! Şi mama, cum a acceptat să se despartă de copilul ei?

— Toate acestea aparţin trecutului, Clint. Nu putem să-i judecăm. Acum, ceea ce contează este să n-o pierdem din nou pe Nikki.

Capitolul 10

Linc se trezi cu un sentiment de îngrijorare. Meg plecase de cinci zile şi de atunci nu putea să-şi găsească somnul.

Imaginea soţiei sale îl urmărea. Nopţile sale erau bântuite de coşmaruri în care el juca invariabil rolul vinovatului. Toată vina era a lui! El o lăsase pe Meg să creadă că urmărea doar satisfacerea unei dorinţe fiziologice. În timp ce fiecare clipă petrecută cu ea fusese o adevărată fericire.

Sentimentele sale pentru Meg n-aveau nimic de-a face cu mascarada de care îl învinovăţea Meg! Ea era femeia de care avea nevoie. Nu o aventură printre altele, era femeia vieţii sale, pe care o iubea.

Deodată, luă o decizie: s-o găsească pe Meg şi s-o

convingă să vină să trăiască alături de el.

Trecând prin faţa uşii de la camera surorii sale, nu se putu împiedica să verifice că totul mergea bine. Fără să facă zgomot, apăsă pe clanţă şi împinse încet uşa.

Valul de lumină care inunda încăperea îl surprinse. Nikki obişnuia să se scoale atât de devreme! Şi, totuşi, patul era gol.

Nelinişţit, Linc se năpusti în sala de baie: nimeni! Unde ar fi putut să se ducă sora sa?

Deodată, zări un bilet pe comodă şi-l deschise nerăbdător.

„Dragă Linc şi Meg, îmi pare rău că v-am produs probleme.

Nu vă mai certaţi din cauza mea. Am plecat.

Vă iubesc pe amândoi.

Nik”.

Înnebunit, coborî repede scara şi intră în bucătărie.

— Dora! Ai văzut-o pe Nikki în această dimineaţă?

Menajera ridică ochii de la cuptor, surprinsă de agitaţia lui.

— Nu, de ce?

Linc îi întinse biletul cu o mână tremurând.

— Iar a fugit!

— Vrei să chem poliţia?

— Nu. Dacă serviciile sociale află, de data aceasta ne-o vor lua.

— Şi crezi că vei rezolva singur? Haide, Linc, îl mustră bătrâna femeie, când ai să înveţi să ai încredere în alţii? în locul tău, aş chema-o pe Meg. Sunt sigură că ea va şti ce este de făcut.

Înţelegând că avea dreptate, Linc urmă sfatul Dorei şi formă numărul de la ferma Delaney.

Deoarece nu obţinu niciun răspuns, se resemnă să cheme postul de poliţie şi să semnaleze dispariţia lui Nikki.

Apoi îi chemă pe toţi angajaţii şi le ceru să cerceteze proprietatea.

După două ore de căutări infructuoase, Linc încercă din nou s-o caute pe Meg. Dar fără succes.

Disperat, trânti cu violenţă receptorul în furcă. Trebuia s-o găsească imediat pe Meg.

Întorcându-se la fermă după vizita la doctor, Meg se întinse pe canapea, descumpănită.

De când leşinase, simptomele sarcinii săreau în ochi. Dar ea le ignorase, de teamă că trebuia să admită că dorise să întemeieze cu Linc o adevărată familie. Din cauza acestui pact stupid, nu vrusese să lase nicio şansă dragostei lor. Fusese oarbă şi se încăpăţânase să demonstreze că avea dreptate.

Şi, acum, aştepta un copil pe care trebuia să-l crească singură.

Cu o mână pe pântec, încerca să-şi imagineze reacţia lui Linc aflând despre sarcina sa. Va fi fericit? Nu ştia dacă se gândea la copii, dacă îi plăceau. Niciodată nu abordaseră împreună acest subiect.

— Nu te nelinişti, copilaşule, murmură ea. N-am să te abandonez niciodată.

Deodată, zgomotul unei maşini care se oprea în faţa casei o făcu să tresară. Intrigată, se ridică şi aruncă o privire pe fereastră.

Inima începu să-i bată când îl văzu pe Linc avansând spre peron, frumos în blugii prespălaţi şi în cămaşa ecosez.

Cu un gest nervos, îşi netezi părul şi-şi aranjă rochia înainte de a deschide uşa.

— Linc? De ce ai venit?

Fără să ezite, Linc intră în casă.

— Nikki este cu tine?

— Nu, de ce? N-am văzut-o de când am părăsit ferma.

— Dumnezeule! Speram s-o găsesc aici. Am căutat-o peste tot.

— Să nu-mi spui că a fugit!

Linc dădu din cap, scoţând o hârtie din buzunar.

— Am găsit asta, azi-dimineaţă.

Meg parcurse rapid cele câteva rânduri.

— Este complet ridicol! Ea nu trebuie să se simtă responsabilă de problemele noastre.

Linc o luă de braţ şi-i adresă o privire disperată.

— Am nevoie de tine, Meg. Ştiu că am greşit, dar dacă ai vrea să-mi mai dai o şansă…

Fără să dea atenţie acestor cuvinte pe care altă dată şi le-ar fi dorit cu ardoare, Meg se gândi câteva secunde, înainte de a lua o decizie.

— Dă-mi timp să-mi strâng lucrurile. Mă întorc cu tine la fermă.

Înainte de a pleca, scrise câteva rânduri pentru fraţii săi.

— Vreau să le las maşina. Prefer să conduci tu.

— Perfect. Ai putea să suni ferma pe mobil ca să afli vesti şi să-i previi de sosirea noastră.

Pe peron, Meg se agăţă de soţul său ca de un colac de salvare.

— Oh! Linc! Mi-e frică. Noi nu i-am spus destul cât de mult o iubim.

— Acum înţeleg că aveai dreptate, adăugă Linc. Când o s-o găsim, o să-i spunem adevărul. Sper doar să nu ne urască.

Copleşită de emoţie, Meg îşi muscă buzele.

— Bineînţeles că nu. Te iubeşte prea mult ca să facă asta.

— Sper să ai dreptate, Meg…

După ce deschise portiera pentru soţia sa, Linc luă loc la volan.

— După ce o s-o găsim, vreau s-o aduc aici. Este timpul să-şi cunoască adevărata familie.

În timp ce se îndepărtau, Meg aruncă o privire jenată vechii ferme în ruină.

— Riscă să fie decepţionată descoperind ce origine modestă are.

— Din contră! Va fi mândră să descopere cât sunteţi de formidabili, şi fraţii tăi! După o oră şi jumătate au ajuns la fermă şi s-au năpustit în casă, plini de speranţă. Dar figura distrusă a Dorei îi făcu să înţeleagă că situaţia nu s-a schimbat.

— Căutările n-au dus la nimic, îi preveni bătrâna

doamnă. Şi la rândul său, nici poliţia n-a găsit nimic.

Meg se întoarse disperată către soţul său.

— Unde ar fi putut să se ducă? Avea bani la ea?

— Nu ştiu, răspunse Linc. Dar ar fi putut să caute în biroul meu.

Urmat de Meg, intră în încăpere şi deschise sertarul unde ţinea banii.

— Nu i-am mai dat bani de buzunar de la ultima ei fugă, explică el. Dar într-o zi, mi-a cerut douăzeci de dolari, ca să iasă cu Julie.

După ce verificase teancurile de bani, spuse:

— Sunt toţi.

— Te-ai gândit să vorbeşti cu Julie?

Linc dădu din cap.

— Chiar înainte de a pleca să te caut.

Deodată, dădu cu pumnul în birou!

— Drace! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Era ciudată în ultimele zile.

— Este greşeala mea! N-ar fi trebuit să plec niciodată.

— Ascultă, Meg. Nu putem sta aici fără să facem nimic. Trebuie să plec s-o caut.

— Vin cu tine!

— De acord.

După ce sunase la grajduri ca să li se pună seile pe doi cai, se întoarse spre soţia sa şi-i cercetă ţinuta.

— Ar trebui să te schimbi.

— Ai dreptate. Mă întorc în cinci minute.

În pragul uşii, se întoarse şi-l întrebă:

— Există vreun loc care-i plăcea în mod deosebit lui Nikki când era mică? îmi amintesc că fraţii mei se ascundeau într-un tufiş în spatele hambarului, când îi certam.

— Există o cabană veche pe deal, dar deja am fost acolo dimineaţă.

— Nikki trebuia să-şi dea seama că o s-o căutaţi şi s-a ascuns ca să n-o vedeţi.

Linc se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Este ciudat că n-a fost văzută nicăieri. Nici pe marginea drumului, nici în staţia de autobuz, nici în oraş. După părerea mea, nu este departe de casă.

În momentul în care se pregăteau să încalece, văzură doi călăreţi îndreptându-se în galop către ei.

— Este cineva în cabană, strigă Mike, unul dintre angajaţi. Cred că este Nikki. Dar Dale preferă să vă duceţi personal.

Linc lăsă să-i scape un suspin de uşurare.

— Ai avut dreptate, Meg.

Apoi se întoarse către cei doi călăreţi.

— Unde este Dale?

— Supraveghează împrejurimile, răspunse Harry.

— Mulţumesc pentru ajutor, băieţi.

— Este sănătoasă şi la adăpost, remarcă Meg, în timp ce angajaţii se îndepărtau.

— Aşteaptă când am să pun mâna pe ea, răspunse Linc, dând pinteni calului.

Sosind la locul respectiv, îl zăriră pe Dale ascuns într-un boschet care forma un fel de ecran între cabană şi drum.

Meg şi Linc descălecară şi legară caii de o creangă.

— Este cineva înăuntru, remarcă Dale, întinzându-i binoclul lui Linc. N-am văzut nicio mişcare, dar sunt sigur că este Nikki.

— Mulţumesc, Dale. Acum, poţi să te întorci.

— Crezi că a stat tot timpul în cabană? întrebă Meg după plecarea lui Dale.

— Azi-dimineaţă nu era. Dar sunt destule tufişuri în împrejurimi în care se putea ascunde.

Încet, înaintară spre cabană.

În momentul în care Linc se pregătea să intre, Meg îl reţinu de braţ.

— Te rog, Linc, fii calm. Nu ţipa la ea. Este destul de tulburată de ceea ce s-a petrecut între noi.

— Şi eu sunt tulburat, draga mea îi murmură el la ureche. Mi-ai lipsit atât de mult

Luptând împotriva dorinţei de a o lua în braţe pe Meg, Linc înaintă spre cabană şi deschise uşa cu o izbitură de umăr.

Ghemuită pe un pat pliant, ca un animal înfricoşat, Nikki îşi ridică spre fratele său privirea înspăimântată.

— Nikki! strigă el, deschizându-şi braţele.

Adolescenta se lipi de el.

— Oh, Linc! Regret foarte mult, spuse ea, între două hohote de plâns. Ştiu că n-ar fi trebuit să fug. Dar era atât de tristă casa după ce a plecat Meg.

— Cu fuga nu rezolvi nimic, remarcă Meg, care intră la rândul său în cabană.

— Totuşi, este bine ce ai făcut, replică Nikki.

Meg se pregătea să-i răspundă, dar înţelese că adolescenta avea dreptate.

— Ştii, Meg, mă hotărâsem să vin să te caut în această dimineaţă, înainte de a descoperi dispariţia lui Nikki, zise Linc.

Neîncrezătoare, Meg îl privi o clipă pe soţul său, apoi se întoarse către sora sa.

— Cred că este timpul ca eu şi Linc să avem o discuţie…

— Nu vreau să pleci, strigă adolescenta, cu ochii în lacrimi.

— Nu intenţionez să plec, afirmă Meg, luându-şi sora în braţe.

— Nikki, indiferent ce se va întâmpla, Meg va face parte din viaţa ta, interveni Linc.

El se întrerupse o clipă, schimbând o privire cu soţia sa.

— Pentru că este sora ta!

— Normal, pentru că s-a căsătorit cu tine, răspunse Nikki.

Linc dădu din cap.

— Nu, Nik! Meg este sora ta adevărată! Părinţii tăi se numeau Nina şi Ralph Delaney. Ai şi doi fraţi, pe care i-ai întâlnit la căsătoria noastră.

Uluită, adolescenta îşi duse mâinile la gură.

— Cum este posibil? întrebă ea, făcând ochii mari.

Meg îşi şterse ochii şi făcu apel la tot curajul său pentru a se elibera de greutatea care-i apăsa inima de luni întregi.

— Înainte de a muri, ma… mama noastră mi-a vorbit despre tine. Înţelegi, noi eram săraci şi când ai venit tu pe lume, tata a convins-o pe mama să te dea spre adopţie.

Conştientă că sora sa era încă prea tânără pentru a face faţă unei asemenea dezvăluiri, Meg o luă de mână.

— Mama n-a vrut să te abandoneze. A fost obligată. Şi de-a lungul anilor n-a încetat să se gândească la tine. Te-a iubit întotdeauna, Nikki. Şi mi-a cerut să te caut şi să-ţi spun. Când am venit la fermă pentru a-i întâlni pe Stoneri, am aflat de accidentul lor şi m-am decis să rămân ca să te ajut.

— Linc?

Adolescenta îi aruncă fratelui său o privire întrebătoare.

— Tu ai ştiut de la început?

Meg interveni, nelăsându-i soţului său timp să răspundă.

— Nu. Eu i-am ascuns mult timp adevărul şi lui Linc. Când a aflat, ne-am decis să nu-ţi spunem imediat, ca să nu te vedem suferind.

Nikki îi întoarse spatele şi stătu un moment să se gândească. Emoţionată, Meg îşi puse mâinile pe umerii surorii sale dar, imediat, aceasta se împotrivi.

— Lasă-mă în pace!

Cu inima zdrobită, Meg părăsi cabana în timp ce Linc o strânse la piept pe sora sa.

După câtva timp, Linc ieşi afară la soţia sa.

— Ce face? se nelinişti Meg.

— Este foarte tulburată. Cred că îi va trebui câtva timp pentru a se obişnui cu ceea ce se petrece.

— Mi-e frică să-i vorbesc.

— Nu. Mie nu mi-e frică. Dacă am mai fi aşteptat, Nikki nu ne-ar fi iertat niciodată.

— Şi ce facem acum?

— Aşteptăm să i se închidă rănile. Pentru moment, nu ne vrea. Dar ştiu că, în sinea sa, doreşte să formăm o familie.

— Noi am încercat, Linc. Dar n-a mers.

— Este greşeala mea. N-am fost cinstit cu tine.

Tânăra femeie simţi că încearcă o speranţă nebună.

— Ce vrei să spui?

— Te-am cerut în căsătorie pentru că mă temeam să nu mi-o iei pe Nikki.

— Dar cum ai putut să gândeşti aşa? Ştiam cât de mult o iubeşti şi niciodată n-aş fi încercat să vă despart.

— Mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg acest lucru, admise Linc.

Deodată, o trase pe tânăra femeie spre el.

— Nikki are nevoie de tine. Şi eu la fel. Te iubesc, Meg. Ştiu că ai multe lucruri să-mi reproşezi, dar te rog să nu mă respingi.

— Nu, Linc! Şi eu te iubesc!

Soţul său se aplecă încet spre ea şi-i depuse o sărutare uşoară pe buze.

— S-ar zice că este un moment prost ales!

Se despărţiră şi o văzură pe Nikki în pragul uşii, cu un surâs uşor pe buze.

— Presupun că ai să-mi interzici să mai ies o lună de zile, adăugă adolescenta.

— O să vorbim mâine despre asta. Acum, am face bine să ne întoarcem. Începe să se însereze.

— L-am sunat pe Dale pe mobil, îi anunţă Nikki. Va veni să mă caute aducând un cal.

— În acest caz, du-te şi aşteaptă-l pe drum, şi anunţă-ne când soseşte.

— Ba nu! protestă adolescenta. Vreau să mă întorc doar cu Dale. Iar voi rămâneţi aici, să discutaţi. Cred că aveţi multe să vă spuneţi.

Încet, fata se apropie de Meg şi o privi intimidată.

— Ciudat. Nu-mi vine să cred că eşti cu adevărat sora mea.

— Cred că te resimţi, afirmă Meg. Şi eu m-am

obişnuit greu cu această idee. Dar dacă aş fi putut să-mi aleg o soră, tot pe tine te-aş fi ales.

Ochii întunecaţi ai lui Nikki, atât de asemănători cu cei ai mamei lor, se umplură de lacrimi.

— Adevărat?

— Absolut, confirmă Meg, îmbrăţişând-o.

Un zgomot de copite le întrerupse şi figura lui Nikki se lumină când îl zări pe Dale.

— Ce frumos este! se minună Nikki. Într-o zi, o să mă căsătoresc cu el.

— Nikki! se supără Linc. Ai face mai bine să te interesezi de băieţi de vârsta ta. Şi apoi, eşti prea tânără să te interesezi de băieţi, indiferent care ar fi aceştia.

Nikki izbucni în râs.

— Nu te nelinişti, Linc. Băieţii nu mă interesează încă şi nu-l iubesc pe Dale. Şi, acum, te rog, ocupă-te de Meg. Eu nu voi fi mereu aici ca să zbor în ajutorul tău!

Surprins, Linc o privi cum încalecă. Oare ea uneltise ca să se întoarcă Meg?

Când cei doi călăreţi se îndepărtară, Linc o luă în braţe pe Meg.

— Unde am rămas înainte de a fi întrerupţi? Da, îmi amintesc, zise el, sărutând-o.

— Tu gândeai cu adevărat astfel? întrebă el când se despărţiră.

Meg făcu ochii mari.

— Ce?

— Că mă iubeşti.

— Oh, da!

— Atunci, mai spune-mi

— Te iubesc, Linc.

Linc o luă în braţe, o duse în cabană şi o aşeză pe pat.

— Te doresc, zise el, atacându-i nasturii bluzei. Mi-ai lipsit cu adevărat.

— Şi tu mi-ai lipsit. Dar poate am face mai bine să ne întoarcem.

— Mai târziu, zise Linc, făcând să-i alunece mâna

către cureaua lui Meg.

Tânăra femeie îl opri.

— Trebuie să discutăm, Linc.

— Mai târziu.

— Linc.

Tânăra femeie se aşeză, şi-şi aranjă bluza cu mâinile tremurânde.

— Este ceva despre care trebuie să vorbim acum.

Linc o privi perplex.

— Nu îmi voi relua studiile.

— Cum vrei. Dar nu văd ce aveai să-mi spui atât de urgent.

— Nu vrei să ştii de ce?

Soţul ei dădu din umeri.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul

Deodată, ochii ei se umplură de lacrimi şi ezită să vorbească. Ce se va întâmpla dacă Linc nu va accepta copilul?

Nesigură, se ridică şi merse la fereastră.

Două mâini îi încercuiră talia.

— Ce se petrece? se nelinişti Linc. Te iubesc şi nimic din ce se va întâmpla nu va schimba ce simt pentru tine.

— Sunt însărcinată, murmură ea.

— Un copil? exclamă Linc, uimit.

— Ştiu că este puţin cam devreme, dar

O sărutare o făcu să tacă.

Când se despărţiră, o expresie de fericire lumina faţa lui Linc.

— Un copil? Dumnezeule, nu-mi vine să cred! De când ştii acest lucru?

— Am fost la doctor în această dimineaţă. Aveam unele îndoieli.

— Din cauza asta ai leşinat săptămâna trecută? Dar acum te simţi bine?

— Foarte bine, spuse ea, mângâindu-l pe Linc pe obraji.

Luându-i mâna, Linc o duse la buze.

— Te iubesc, Meg. Credeam că înnebunesc fără tine.

— Mă întreb cum va reacţiona Nikki la aflarea veştii.

— O să-l adore pe copil. Vei vedea, asta va face din noi o familie adevărată.

Cu lacrimi de fericire în ochi, Meg se strânse lângă soţul ei.

— Te iubesc atât de mult, Linc.

Mesajul ochilor conţinea tot ceea ce cuvintele nu puteau să spună: încredere, înţelegerea care o să-i lege de acum înainte şi sentimentul că nimic şi nimeni nu va fi un obstacol în calea dragostei lor.

Linc o sărută înainte de a-i ridica bărbia.

— Rămâne doar ceva să precizăm, Meg, spuse el, cu o voce serioasă.

— Ce?

— Fă-mi un băiat. Aş vrea ca într-o zi să pot transmite fiului meu tot ce am.

— Am să văd ce pot face, răspunse Meg. Şi dacă nu va fi de data asta, mai încercăm.

— Plăcerea va fi de partea mea, afirmă Linc, îmbrăţişându-şi soţia.

Sfârşit